

کتابِ اوّلِ سموئیل

پیشگفتار

نامِ امزی کتاب از نامِ سموئیل پیغمبر گرفته شده، از نامِ کسی که آخرین قاضی بنی اسرائیل بود. موضوعِ اوّل کتاب د باره سموئیل پیغمبر و عیلى پیشوا آسته. بعد ازو د باره ازى که مردم از سموئیل تقاضا مونه تا د بله ازوا پادشاه تعیین کنه و سموئیل تمام شرط و شرایط پادشاه ره بلده مردم تشریح کده شائول ره د بله ازوا پادشاه تعیین موکنه.

ادامه موضوع د باره شائول آسته که د دورون پادشاهی خو از امر خدا سرپیچی مونه و چندین بار امر خدا ره د جای نمیره؛ و خدا د سموئیل امر مونه که داوود ره مسح کده پادشاه تعیین کنه. ازى اوسو موضوع کتاب د باره دشمنی شائول قد داوود و دوتا کدون داوود د پناهگاه ها و ملک های فلسطینیا آسته؛ و بلاخره د باره کشته شدن شائول و سه باچه شی د جنگ قد فلسطینیا.

دو کلام مشهور د امزی کتاب وجود دره که یگ شی د فصل ۲ آیه ۳۰ آسته: ”کسای که مره احترام کنه، ما احترام مونم، لیکن کسای که مره تحقیر-و-توهین کنه، خار-و-ذلیل موشه.“ و دیگه شی د فصل ۱۶ آیه ۷ آسته: ”خداوند رقم انسان توخ نمونه؛ انسان د ظاهر نفر توخ مونه، لیکن خداوند دل ره توخ مونه.“

فهرستِ عنوانها

القانه (فصل ۱:۱)

وقف کدون سموئیل (۱:۱)

دُعای حَنَا (۱:۲)
 باچه های عیلی (۱۲:۲)
 پیشگوی دَ ضِدِ خانوارِ عیلی (۲۷:۱۲)
 خُداوند دَ سموئیل ظاهرِ مُوشه (۱:۳)
 صندوقِ عهدِ خُداوند ره فَلَسطینیا میگیره (۱:۴)
 فُوتِ عیلی (۱۲:۴)
 صندوقِ خُدا دَ فَلَسطین (۱:۵)
 صندوقِ پس دَ اسرائیل مییه (۱:۶)
 مردُمِ اسرائیل پادشاه میخایه (۱:۸)
 شائول پادشاه اِنْتخابِ مُوشه (۱:۹)
 شائول عمونیا ره شِکست میدیه (۱:۱۱)
 توره های آخِرِ سموئیل (۱:۱۲)
 سموئیل شائول ره سرزنشِ مُونه (۱:۱۳)
 حملِه یوناتان دَ بَلِه فَلَسطینیا (۱:۱۴)
 یوناتان عسلِ مُوخوره (۲۴:۱۴)
 خانوارِ شائول (۴۹:۱۴)
 جنگِ قدِ عمالیقیا (۱:۱۵)
 سموئیل داؤود ره مَسَحِ مُونه (۱:۱۶)
 داؤود دَ خِدْمَتِ شائول (۱۴:۱۶)
 داؤود و جُلّیات (۱:۱۷)
 حسادتِ شائول (۱:۱۸)
 شائول قَصِدِ کُشتونِ داؤود ره مُونه (۱:۱۹)
 داؤود و یوناتان (۱:۲۰)
 داؤود دَ نوبِ موره (۱:۲۱)
 داؤود دَ جَتِ موره (۱۰:۲۱)
 داؤود دَ عَدْلَامِ و مِصْفَه موره (۱:۲۲)
 شائول پیشوایونِ منطقهِ نوب ره مُوکُشه (۶:۲۲)

داؤود مردُمای قعیله ره نجات میدیه (۱:۲۳)
شائول داؤود ره دُمبال مُونه (۷:۲۳)
داؤود از کُشتونِ شائول دستِ باله مُونه (۱:۲۴)
فوتِ سموئیل (۱:۲۵)
داؤود بسم از کُشتونِ شائول دستِ باله مُونه (۱:۲۶)
داؤود دَ مینکلِ فلسطینیا (۱:۲۷)
شائول و خاتونی که ارواحِ مُردا ره حاضرِ مُونه (۱:۲۸)
اُخیش داؤود ره پس دَ صِقَلگِ ریی مُونه (۱:۲۹)
داؤود دَ بِلَه عمالیقیا پیروزِ مُوشه (۱:۳۰)
مرگِ شائول و باچه های شی (۱:۳۱)

القانه و تولد سموئیل

۱ د امزو زمان یگ آدم که از رامه‌تایم۔ صوفیم بود، د کوهستون افرایم زندگی موكد؛ او القانه نام دشت و باچه یروحام، نوسه الیهو، کوسه توحو و اولاده صوف بود از طایفه افرایم. ۲ او دو خاتو دشت که نام یگ شی حنا و نام دیگه شی فننه بود. فننه اولاد دشت، لیکن حنا بے اولاد بود.

۳ امو آدم هر سال بلده عبادت کدو و قربانی تقدیم کدو د خداوند لشکرها از شار خود خو د شیلوه مورفت؛ د اونجی دو باچه عیلى حُفنى و فینحاس از طرف خداوند پیشوایو بود. ۴ وختی روز قربانی میرسید و القانه قربانی تقدیم موكد، او د خاتون خو فننه و پگ باچه‌ها و دختران خو د هر کدم شی یگ تقسیم میدد؛ ۵ لیکن د حنا یگ تقسیم اضافه میدد، چراکه حنا ره دوست دشت، باوجود که خداوند رحم ازو ره بسته کدد. ۶ اَمباق حنا او ره غدر طعنه میدد و قار شی ره باله میورد، چراکه خداوند رحم حنا ره بسته کدد. ۷ فننه هر سال امی رقم موكد؛ هر وختیکه حنا د خانه خدا میمد، فننه او ره طعنه میدد و او چخرا موكد و هیچ چیز نمو خورد. ۸ و شوی شی القانه دزو موگفت: ”حنا، چرا چخرا مونی و چیز نمو خوری؟ چرا دل تو غمگی آسته؟ آیا ما بلده تو از ده باچه کده بهتر نیستم؟“

۹ زمانی که اونا د شیلوه بود بعد از خوردو و وچی کدو حنا باله شده بلده دعا رفت، و عیلى پیشوا د چوکی خو د پیش چوکات درگه خانه خداوند ششتند. ۱۰ او از سوز دل د پیش خداوند دعا کده زار زار چخرا کد ۱۱ و نذر گرفته گفت: ”ای خداوند لشکرها، اگه واقعا د مصیبت۔ و۔ پریشانی کنیز خو نظر کنی و مره د یاد بیری و کنیز خو ره پرمشت نکنی، بلکه د کنیز خو یگ باچه بدی، اوخته ما او ره د تمام روزای زندگی شی د خداوند میدیم و هرگز تیغ د سر ازو زده نموشه.“

۱۲ ازی که او دعای خو ره د حضور خداوند برآز کد، عیلى سون دان ازو توخ

کد. ^{۱۳} حنّا دِ دِلِ خُو توره مُوگُفت و تنها لبای شی شور مُو خورد و آواز شی شنیده نمُوشد؛ امزی خاطر عیلى گمان کد که او نشه آسته. ^{۱۴} پس عیلى دَزُو گُفت: ”تا کی خود ره نشه مونی؟ دُور کُو شراب ره از خُو.“ ^{۱۵} حنّا دِ جواب شی گُفت: ”نه بادر مه، ما یگ خاتونِ دِل-میده آستُم؛ ما نه شرابِ انگور وُچی کدیم و نه شراب های دیگه، بلکه دِلِ خُو ره دِ حُضُورِ خُداوند واز کدُم. ^{۱۶} کِنیز خُو ره دِ جَمِ خاتونوی بد-و-بیکاره حساب نکو، چراکه ما از غَم و رنجِ کلوی خُو تا آلی ره توره مُوگُفتُم.“ ^{۱۷} عیلى دِ جواب شی گُفت: ”بخیر-و-سلامت بورو و خُداى اسرائیل درخاست تُو ره که ازو طلب کدى، دَز تُو پوره کنه.“ ^{۱۸} و حنّا گُفت: ”بیل که نظرِ لُطف تُو دِ بِلَه کِنیز تُو قرار بگیره.“ اوخته حنّا سُون راهِ خُو رفت و خورد و وُچی کد و دیگه دِ چهره شی غَم نَبُود.

^{۱۹} اونا صَباح گاه باله شُده دِ حُضُورِ خُداوند عِبادت کد و پس دِ خانِه خُو دِ رامه رفت. دِ اُونجی القانه قد خاتونِ خُو حنّا خاو شد و خُداوند حنّا ره دِ یاد اُورد؛ ^{۲۰} و بعد از چند وخت حنّا حامله شُده یگ باچه دِ دُنیا اُورد و اُو ره سموئیل نام اِشت، چُون گُفت: ”ما ای ره از خُداوند طلب کدیم.“

وَقْفِ کِدُونِ سَمُوئِيلِ

^{۲۱} سالِ دیگه اُمُو آدم، یعنی القانه قد تمامِ خانوارِ خُو رفت تا قُرَبانی سالانه و نذرِ خُو ره دِ حُضُورِ خُداوند تقدیم کنه، ^{۲۲} لیکن حنّا نرفت، چُون دِ شُوی خُو گُفت: ”تا که باچه از شیر جدا نشنه، ما نمییم، وختی جدا شد، اُو ره میرم تا دِ حُضُورِ خُداوند حاضرِ شنه و بلده همیشه دِ اُمونجی بُمنه.“

^{۲۳} شُوی شی القانه دَزُو گُفت: ”هر رقم که دِ نظر تُو خوب معلوم مُوشه، اُمُو رقم کُو؛ تا وختیکه اُو ره از شیر جدا نکدی معطل کُو و فقط بیل که خُداوند توره خُو ره برقرار کنه.“ پس اُمُو خاتُو دِ اُونجی مند و اُو ره شیر دد تا وختِ جدا کدون

شی از شیر رسید. ^{۲۴} وختیکه باچه ره از شیر جدا کد، حنا او ره قد یگ نرگاو سه ساله و یگ ایفه آرد و یگ مشک شراب انگور قد خو د خانه خداوند د شیلوه بُرد؛ و او باچه هنوز ریزه بود. ^{۲۵} اوخته اونا نرگاو ره حلال کد و باچه ره پیش عیلى آورد. ^{۲۶} و حنا دزو گفت: ”ای بدار مه، زنده-و-سلامت بشی. بدار مه، ما مو خاتو استم که د اینجی د پیش تو ایسته شده د خداوند دعا کدم. ^{۲۷} ما بلده امزی باچه دعا کدم و خداوند درخاست مره که ازو طلب کدم، بلده مه پوره کد. ^{۲۸} و ما ام ای ره د خداوند وقف کدم؛ ای د تمام روزای که زنده بشه وقف خداوند آسته.“ اوخته اونا خداوند ره د امونجی عبادت کد.

دُعای حنا

۱ و حنا دعا کده گفت:

”دل مه د حضور خداوند خوشی مونه؛

و سر مه د وسیله خداوند بلند شده.

دان مه د سر دشمنای مه واز شده،

چون د نجات ازتو خوش استم.

^۲ هیچ کس مثل خداوند مقدس نییه؛

چون بغیر ازو هیچ خدای دیگه نییه؛

و مثل خدای مو هیچ قاده-و-پناهگاه وجود ندره.

^۳ دیگه غدر مغرورانه توره نکید

و نِيلِيدِ كِه توراى پُر كِبِر-و- غُرور از دان شُمو بُر شُنِه،

چُون خُداوند، خُداى دانا آسْتِه

و اَعْمال دَ وَسِيْلِه اَزو سَنجِيْدِه مُوشِه.

^۴ كَمون زوراوَرَا مِيْدِه شُدِه

و كَساى كِه مِيْلَخَشِيْد كَمر شى بَقُوْت بَسْتِه شُدِه.

^۵ كَساى كِه سِير بُود، بَلْدِه نان مُزْدور شِيْشْتِه،

لِيكِن كَساى كِه كُشْنِه بُود، دِيگِه مُحْتاجِ نان نِيِيِه.

خَاْتُونِ سَنْدِه هَفْت باچِه دَ دُنْيا اُورْدِه،

لِيكِن كَسى كِه اَوْلادايِ كَلو دَشْت، خَار-و- ذَلِيلِ شُدِه.

^۶ خُداوند مُوكُشِه و زَنْدِه مُونِه؛

اُو دَ گور تاه مُوبِرِه و دُوبارِه بالِه مُونِه.

^۷ خُداوند غَرِيْبِ مُونِه و ثُرُوْتَمَنْدِ جورِ مُونِه؛

خَار-و- ذَلِيلِ مُونِه و سَرِبَلَنْدِ مُوكُنِه.

^۸ اُو آدَمِ بِيچارِه رِه از خاكِ بالِه مُونِه

و آدَمِ مُحْتاجِ رِه از كوِطِ خِگِشْتَرِ رُستِ مُوكُنِه

تا اونا ره قد حکمرانا بَشَنَدَنَه

و وارثِ تَخْتِ عِزَّتِ - و - حُرْمَتِ کَنَه،

چُون سَتُونایِ زَمی دَ خُداوند تَعَلُّقِ دَرَه

و اُو دُنیا ره دَ بِلَه ازوا قرار دَدَه.

^۹ اُو از قَدَم های مُقَدَّسین خُو حِفَاظَتِ مُونَه،

لیکِن شَریرو دَ تَریکی نَابُود مُوشَه،

چراکه اِنسان دَ قُدْرَتِ خُود خُو کامیاب نَمُوشَه.

^{۱۰} کَسایِ که قد خُداوند مُخَالَفَتِ کَنَه، از پایِ موفتَه؛

اُو از آسَمو دَ بِلَه ازوا گُرگُردراغ کَدَه آتِشک رِیِ مُونَه.

خُداوند تا آخِرایِ زَمی ره قِضاوَتِ مُوگُنه؛

اُو دَ پادشاهِ خُو قُوتِ مِیدیه

و سِرِ مَسَحِ شُدِه خُو ره بِلند مُونَه.“

^{۱۱} اوخته اِلقانه دَ خانِه خُو دَ رامه رَفَت، مگم باچه مَند تا دَ حُضُورِ عِیلی پِیشوا

خُداوند ره خِدمت کَنَه.

باچه های عیلی پِیشوا

^{۱۲} باچه های عیلی بَد - و - بیکاره بُود؛ اونا خُداوند ره نَمِیشَنَخَت. ^{۱۳} اونا وَظِیفَه

پیشوايو ره بَلَدِه قَوْمِ دُرُستِ اَنجامِ نَمِيدَد، چُونِ وَختِيکِه يَگو کس قُربانيِ تَقَدِيمِ مُوکد، دَ حَالِيکِه گوشتِ جوشِ مُوخورد، خادِمِ پيشواِ قَدِ پَنجِه سِه شاخه دَ دِستِ شِي ميمَد^{۱۴} و اُو ره دَ بَلِه تاوه يا دَ مَنِه کَرايِي يا دِيگلي يا دِيگِ کتِه چَقِي مُوکد و هر چيزِي ره که پَنجِه بُرِ مُوکد اُو ره پيشواِ بَلَدِه خُو مِيگِرِفَت. اُونَا قَدِ تَمَامِ اسرَائِيلِيَا که دَ شِيلوه ميمَد امي رَقَمِ رِفَتارِ مُوکد.

^{۱۵} حَتِي پيش از سوختَنَدونِ چَرَبِي، خادِمِ پيشواِ ميمَد و دَ کَسِي که قُربانيِ تَقَدِيمِ مُوکد مُوگُفَت: ”بَلَدِه پيشواِ گوشتِ بَدِي که کَبابِ کَنِي، چُونِ اُو گوشتِ پُختِه ره از تُو نَمِيگِيرِه، بَلَكِه گوشتِ خَامِ ره مِيگِيرِه.“^{۱۶} و اگِه اُو آدَمِ دَزُو مُوگُفَت: ”بِيَلِ که اوّلِ چَرَبِي سوختَنَدِه شُنِه، بَعَدِ اَزُو هر چيزِي که دِلِ تُو مُوشِه بِيگِير.“ خادِمِ مُوگُفَت: ”نَه، امي آليِ بَدِي؛ اگِه نَه، دَ زورِ مِيگِيرِم.“^{۱۷} پَسِ گُناهِ هَايِ امزُو جَوَانَا دَ نَظَرِ خُداوندِ عَدَرِ کتِه بُوَد، چُونِ اُمُو آدَمَا دَ قُربانيِ هَايِ خُداوندِ بِيِ احتراميِ مُوکد.

^{۱۸} لِيکِنِ سَموئِيلِ دَ حُضُورِ خُداوندِ خِدْمَتِ مُوکد؛ اُو يَگِ باچِه رِيزه بُوَد و دَ کَمَرِ شِي ايفُودِ کتانيِ بَسْتِه بُوَد.^{۱۹} اَبِه سَموئِيلِ بَلَدِه شِي يَگِ چَپِنِ رِيزه جُورِ مُوکد و هر سالِ غَيْتِيکِه قَدِ شُويِ خُوِ بَالِه مَورِفَتِ تا قُربانيِ سَالانِه ره تَقَدِيمِ کَنِه، اُو ره دَزِ شِي مُوبُرَد.^{۲۰} اوختِه عِيَلِيِ اِلقَانِه و خاتُونِ شِي ره بَرکَتِ دَدِه مُوگُفَت: ”خُداوندِ تُو ره امزِيِ خاتُو دَ عِوضِ باچِه که دَ خُداوندِ وَقَفِ کَدِه، اولادِ بَدِيه.“ بَعَدِ اَزُو اُونَا پَسِ دَ خانِه خُوِ مَورِفَت.^{۲۱} خُلاصَه خُداوندِ دَ بَلِه حَنّا نَظَرِ اُطْفِ کَدِ و اُو شِيکامتُو شُدِه سِه باچِه و دُو دُخترِ دَ دُنيا اُورَد. و اُمُو باچِه، يَعنِي سَموئِيلِ دَ حُضُورِ خُداوندِ کتِه شُدِه مَورِفَت.

^{۲۲} دَ امزِيِ زَمَانِ عِيَلِيِ عَدَرِ پِيرِ شُدُد. اُو تَمَامِ چيزايِ ره که باچِه هَايِ شِي دَ حَقِ يَگِ اسرَائِيلِيَا اَنجامِ مِيدَد، شَنِيدِ و اَمِ دَ بارِه اَزِي که اُونَا قَدِ خاتُونويِ که دَ دَانِ دَرِگِه خِيمِه مُلاقَاتِ خِدْمَتِ مُوکد خَاوِ مُوشُد، خَبَرِ شُد.^{۲۳} اوختِه اُو دَزُوا گُفَت:

”چرا شمو ای رقم کارا ره مونیید؟ ما د باره کارای بد شمو از تمام امزی قوم میشنوم.^{۲۴} نه، باچه‌های مه؛ خبرای که د مینکل قوم خداوند تیت شده و ما ام میشنوم خوب نییه.^{۲۵} اگه یگ آدم د خلاف دیگه آدم گناه کنه، قاضی برحال بلده ازو شفاعت مونه، لیکن اگه یگ آدم د خلاف خداوند گناه کنه، کی آسته که بلده ازو شفاعت کنه؟“ مگم اونا توره آته خو ره گوش نکد، چون خداوند خاست که اونا ره نابود کنه.^{۲۶} امو باچه، یعنی سموئیل کئه شده مورفت؛ ام خداوند او ره پسند موکد و ام مردم.

پیشگویی د ضد خانوار عیلی

^{۲۷} یگ روز یگ مرد خدا د پیش عیلی آمد و دزو گفت: ”خداوند اینی رقم موگیه، تو میدنی که ما خود ره د خانوار آته تو وختیکه اونا د مصر د خانه فرعون غلام بود، ظاهر کدم^{۲۸} و او ره از مینکل تمام طایفه های اسرائیل انتخاب کدم تا از طرف مه پیشوا بشه، نزدیک قربانگاه مه بییه، بخور خوشبوی بسوزنه و د حضور مه ایفود بپوشه. امچنان تمام هدیه های خاص بنی اسرائیل ره د خانوار آته تو بخشیدم.^{۲۹} پس چرا قربانی ها و هدیه های مره که امر کدیم د جایگاه مه آورده شنه، قد پای خو میزینید و خودون ره د وسیله خوبترین حصه هر هدیه قوم مه اسرائیل چاق مونیید؟ آیا تو قد ازی کار د باچه های خو از مه کده کلو احترام نمونی؟“^{۳۰} امزی خاطر خداوند، خدای اسرائیل موگیه: ’یقیناً ما گفتیم که خانوار از تو و خانوار آته تو د حضور مه تا ابد خدمت کنه، لیکن آلی خداوند موگیه: ’دور بشه از مه که خدمت شمو ره قبول کنم! چون کسای که مره احترام کنه، ما احترام مونم، لیکن کسای که مره تحقیر-و-توهین کنه، خار-و-ذلیل موشه.^{۳۱} اینه، روزی مییه که بازوی از تو و بازوی خانوار آته تو ره قطع مونم تا د خانه تو آدم پیر پیدا نشنه.^{۳۲} خانوار تو دچار مصیبت موشه، چون تمام خوبی های ره که د حق بنی اسرائیل موشه مینگری، لیکن د خانوار از تو هرگز مرد پیر وجود نمیدشته بشه.^{۳۳} کسی ره که از خانوار از تو از خدمت کدو د قربانگاه خو قطع

نَمُونَم، اُو بَلَدِه تَرِيك كَدون چِم خُو و رنجَدون دِل خُو باقى مُومَنه؛ دِيگه تمام اولاداي خانِه تُو دَ جواني مُومَره. ^{۳۴} و ايني بَلَدِه تُو يگ علامت آسته كه دَ بِلِه دُو باچه تُو حُفنى و فينحاس ميبه: هر دُوى ازوا دَ يگ روز مُومَره. ^{۳۵} ما يگ پيشواي صادق-و-باوفا بَلَدِه خُو تعيين مُونَم تا دَ مِيلِ دِل و جان مه رفتار كُنه. ما بَلَدِه ازو خانِه مُستحکم آباد مُونَم و اُو هميشه دَ حُضُورِ مَسَح شُدِه مه خِدْمَت مُونه. ^{۳۶} اوخته هر كسى كه دَ خانوار تُو باقى مَنده، اَمَدِه دَ پيش ازو بَلَدِه يگ سِيكه نُقره و يگ نان سر خَم مُونه و مُوگيه: ”لُطفاً مَرِه دَ يكي از وظيفه هاي پيشوايي مُقَرَر كُو تا يگ لُغمه نان بُخورَم.“

خُداوند قد سموئيل توره مُوگيه

^۳ اُمُو باچه، يعنى سموئيل دَ پيشِ عيلى خِدْمَتِ خُداوند ره مُوكد. دَ اَمزُو روزا كلامِ خُداوند كَم ميمد و روبا غدر كم ديده مُوشد. ^۲ دَ اَمزُو غَيْتِ يگ شاو عيلى دَ جاگه خُو خاو بُود و چيماي شى شروع دَ خيره شُدو كُد، دَ اندازه كه ديده نَمِيَتَنِست؛ ^۳ چراغِ خُدا هنوز كُله نَشُدَد و سموئيل دَ خانِه خُداوند، دَ جايي كه صندوقِ خُدا بُود، خاو كُد.

^۴ اوخته خُداوند سموئيل ره كُوى كد و سموئيل كُفت: ”اَمَر كُو صاجِب.“ ^۵ و دَوِيده پيشِ عيلى رفت و كُفت: ”اينه، حاضرِ اَسْتُم؛ تُو مَرِه كُوى كدى.“ اُو كُفت: ”ما تُو ره كُوى نَكديم؛ بورُو، خاو كُو.“ پس اُو رفته خاو كد. ^۶ خُداوند بسم اُو ره كُوى كد: ”سموئيل!“ و سموئيل باله شُدِه پيشِ عيلى رفت و كُفت: ”اينه، حاضرِ اَسْتُم؛ تُو مَرِه كُوى كدى.“ مگم اُو كُفت: ”باچه مه، ما تُو ره كُوى نَكديم؛ بورُو، خاو كُو.“ ^۷ سموئيل تا هنوز خُداوند ره نَمِيَشَنَخَت، چُون كلامِ خُداوند تا اُو غَيْتِ دَزُو نازل نَشُدَد. ^۸ خُداوند دفعه سِوَم سموئيل ره كُوى كد و اُو باله شُدِه پيشِ عيلى رفت و كُفت: ”اينه، حاضرِ اَسْتُم؛ تُو مَرِه كُوى كدى.“ اوخته عيلى فاميد كه خُداوند اُو باچه ره كُوى كده. ^۹ و عيلى دَ سموئيل كُفت: ”بورُو، خاو كُو و اگه

بسم تُو ره کُوی کد، بگی: 'خداوند اَمَر کُو، خِدْمَتگار تُو مِشَنوَه.' "پس سموئیل رفته دَ جای خو خاو کد.

^{۱۰} اوخته خداوند اَمَدِه ایسته شد و رقم دَفعه های پیش کُوی کده گفت: "سموئیل! سموئیل!" و سموئیل گفت: "اَمَر کُو، خِدْمَتگار تُو مِشَنوَه."

^{۱۱} و خداوند دَ سموئیل گفت: "اینه، ما دَ اسرائیل کاری مُونم که گوشای هر کسی که بشنوه، دَ جرینگس بییه. ^{۱۲} دَ امزُو روز هر چیزی که دَ باره خانوارِ عیلی گفتُم، از شروع تا آخر دَ بله ازو عملی مُونم. ^{۱۳} چون ما دزو خبر ددیم که خانوارِ ازو ره بخاطر گناهی که او میدنه تا ابد جزا میدیم، چراکه باچه های شی دَ بله خو نالت آورد و او اونا ره منع نکد. ^{۱۴} امزی خاطر دَ باره خانوارِ عیلی قسم خوردُم که گناه خانوارِ عیلی دَ وسیله قُربانی و هدیه تا ابد کِفاره نمُشه."

^{۱۵} سموئیل تا صَباح خاو کد و صَباح باله شده درگه های خانه خداوند ره واز کد. سموئیل ترس مُوخورد که رویا ره دَ عیلی نقل کنه. ^{۱۶} مگم عیلی سموئیل ره کُوی کده گفت: "سموئیل، باچه مه." او گفت: "اَمَر کُو صاحب." ^{۱۷} عیلی پُرسان کد: "خداوند دز تُو چی گفت؟ از مه تاشه نکو. خدا دَ حق تُو امو چیز، بلکه کلوتر ازو ره انجام بدیه، اگه تُو یگ چیز ره ام از تمام تورای که دز تُو گفته از مه تاشه کنی." ^{۱۸} پس سموئیل پگ چیزا ره دزو نقل کد و هیچ چیز ره ازو تاشه نکد. اوخته عیلی گفت: "او خداوند آسته؛ هر چیزی که دَ نظر ازو خوب معلوم موشه، امو ره انجام بدیه."

^{۱۹} سموئیل کته شده مورفت و خداوند قد ازو بود و نمی ایشت که یگ توره شی ام دَ زمی بوفته. ^{۲۰} و تمام اسرائیل از منطقه دان تا بیثربیع فامید که سموئیل بحیث نبی خداوند مقرر شده. ^{۲۱} خداوند دَ شیلوه ظاهر شده مورفت، چون خداوند دَ شیلوه خود ره دَ وسیله کلام خو دَ سموئیل ظاهر موكد.

۴ و توره سموئیل د تمام اسرائیل تیت شد.

صندوقِ عهدِ خداوند ره فلسطینیا میگیره

د امزو غیت مردای اسرائیل رفت که قد فلسطینیا جنگ کنه؛ اونا د ایبن-عزر خیمه زد و فلسطینیا د آفیق.^۲ و فلسطینیا د برابر لشکر اسرائیل آماده شد؛ غیتیکه جنگ شدت گرفت، لشکر اسرائیل از پیش فلسطینیا شکست خورد و فلسطینیا چار هزار نفر ازوا ره د میدان جنگ کشت.^۳ اوخته لشکر پس د خیمه‌گاه آمد و ریش سفیدای اسرائیل گفت: ”چرا امروز خداوند مو ره د پیش فلسطینیا شکست دد؟ بیید که صندوق عهد خداوند ره از شیلوه د پیش خودون خو بیری تا د مینکل مو آمده مو ره از دست دشمنای مو نجات بديه.“^۴ پس قوم اسرائیل چند نفر ره د شیلوه ری کد و اونا صندوق عهد خداوند لشکرها ره که د مینکل کروییا قرار دشت، باله کده ازونجی ری شد و حُفنی و فینحاس دو باچه عیلی قد صندوق عهد خدا د اونجی حضور دشت.^۵ وختیکه صندوق عهد خداوند د خیمه‌گاه داخل شد، پگ مردای اسرائیل غدر چیغ بلند زد، د اندازه که زمی لَرزه کد.^۶ وختی فلسطینیا آواز چیغ زدو ره شنید، اونا گفت: ”ای چیغ بلند د خیمه‌گاه عبرانیا از چی خاطر آسته؟“ پس اونا فامید که صندوق خداوند د خیمه‌گاه آمده^۷ و فلسطینیا غدر ترسید، چون اونا گفت: ”خدايو د خیمه‌گاه ازوا آمده.“ اونا امچنان گفت: ”وای د حال مو، چون ازی پیش ای رقم چیز رخ ندده.^۸ وای د حال مو! کی میتنه مو ره از دست امزی خدایون زورآور خلاص کنه؟ امیا خدایونی آسته که مصریا ره د بیابو د هر رقم بلاها گرفتار کد.^۹ ای فلسطینیا خودون ره قوی کنید و مردانگی خو ره نشو بديد تا غلام عبرانیا نشنید، رقمی که اونا غلام ازشمو بود. ارے، مردانه جنگ کنید!“

^{۱۰} پس فلسطینیا جنگ کد و مردای اسرائیل شکست خورده هر کدم شی د خیمه خو دوتا کد. د امزو روز غدر یگ کشتار کته شد و از لشکر اسرائیل سی هزار

نفر شی کُشته شُدِه اُفتَد. ^{۱۱} صندوقِ عهدِ خُدا ره فَلَسطینیا گِرِفت و دُو باچه عیلی حُفنی و فینحاس ام کُشته شُد.

فوتِ عیلی

^{۱۲} دَ امزُو روز یگ مَرِدِ بِنیامینی که کالای خُو ره چک-و-چیره کده دَ سر خُو خاک پاش دده بُود از خطِ جنگ دَویده دَ شیلوه اَمَد. ^{۱۳} وختیکه اُو رَسید، عیلی دَ بغلِ راه دَ چوکی خُو شِشْتُد و راه ره توخ مُوکد، چراکه دلِ شی دَ باره صندوقِ خُدا ناآرام بُود. امی که اُو نفر دَ شار داخل شُد و خبر اُورد، پگِ مَرِدِم شار چیغ زد. ^{۱۴} وختی عیلی آوازِ چیغ ره شنید، اُو گُفت: «ای چیغ-و-شور از چی خاطر آسته؟» اوخته اُو نفر دَ زودی اَمَد و خبر ره دَ عیلی رَسند. ^{۱۵} دَ امزُو غیتِ عیلی نود و هشت ساله بُود؛ چیمای ازو خیره شُد و دیده نَمیتنست. ^{۱۶} امو مَرِد دَ عیلی گُفت: «ما از خطِ جنگ اَمدیم؛ اَرے، ما امروز از جنگ دوتا کدیم.» عیلی پُرسید: «باچه مه، چی گپ شُد؟» ^{۱۷} خبررسان دَ جواب شی گُفت: «لشکرِ اسرائیل از پیشِ فَلَسطینیا دوتا کد و دَ مینکلِ قومِ اسرائیل غدر یگ کُشتارِ کته رُخ دَد؛ دُو باچه تُو حُفنی و فینحاس ام کُشته شُد و صندوقِ خُدا ره فَلَسطینیا گِرِفت.» ^{۱۸} وختیکه اُو از صندوقِ خُدا نقل کد، عیلی که دَ پالوی درگه شار دَ چوکی خُو شِشْتُد قد پُشت خُو اُفتَد و گردون شی میده شُدِه مُرد، چراکه اُو یگ مَرِدِ پیر و ورن شی گِرنگ بُود. اُو چل سال قاضی بنی اسرائیل بُود.

^{۱۹} بیری عیلی، خاتونِ فینحاس شِکامتو بُود و وختِ زیدون شی نزدیک شُد. وختی اُو شنید که صندوقِ خُدا ره فَلَسطینیا گِرِفته و خُسُر و شوی شی مُرده، اُو خَم شُدِه زبید، چراکه دردِ زیدو دَ بله ازو اَمَد. ^{۲۰} دَ وختِ مُردون شی خاتونوی که دَ پالوی شی ایسته بُود، دَزُو گُفت: «غَم نخور، چراکه باچه زبیدی.» مگم اُو نه جواب دَد و نه شور خورد. ^{۲۱} اُو دَ وختِ زیدو نلغه ره «ایخابود» نام کد، چُون مقصد شی اینی بُود: «جلال-و-بزرگی از اسرائیل رفت،» چراکه صندوقِ خُدا

ره فَلَسطینیا گِرِفْتد و خُسُر و شُوی شی مُرُدد. ^{۲۲} پس اُو گُفت: ”جلال-و-بُزرگی از اسرائیل رفت، چراکه صندوقِ خُدا ره فَلَسطینیا گِرِفت.“

صندوقِ خُدا دَ پیشِ فَلَسطینیا

^۱ فَلَسطینیا صندوقِ خُدا ره گِرِفت و اُو ره از ایبن-عزیر دَ شارِ اَشُدود اُورد. ^۲ و فَلَسطینیا صندوقِ خُدا ره گِرِفته دَ بُتخانه داگون داخل کد و دَ پالوی بُت داگون اِشت. ^۳ روزی دیگه شی صَباح گاه وختیکه مُردمِ اَشُدود از خاو باله شُد، دید که بُتِ داگون دَ پیشِ صندوقِ خُداوند قد رُوی خُو دَ زمی اُفتده. اوخته اونا بُتِ داگون ره باله کد و دُوباره دَ جای شی قرار دد. ^۴ لیکن صَباح گاه روزِ دیگه شی وختیکه اونا از خاو باله شُد، دید که بُتِ داگون بسمِ دَ پیشِ صندوقِ خُداوند قد رُوی خُو دَ زمی اُفتده و سرِ داگون قد دُو دِست شی قطع شُدِه دَ لَخکِ درگه اِشته یه و فقط تنه شی باقی منده. ^۵ امزی خاطر پیشوایونِ بُتخانه داگون و هر کسِ دیگه که دَ اَشُدود دَ بُتخانه داگون داخل موشه، تا امروز پای خُو ره دَ لَخکِ درگه بُتخانه داگون نَمیله.

^۶ پس دِستِ خُداوند دَ بِلِه مُردمِ اَشُدود باله شُد و اُو اونا ره تَباه کده دَ دانه های بیخ کته مُبتلا کد، ام اَشُدود و ام چارطرف شی ره. ^۷ وختی مُردمِ اَشُدود دید که چی بَلای دَ سرِ ازوا اَمده، اونا گُفت: ”صندوقِ خُدایِ اسرائیل نَباید دَ پیشِ ازمو بُمنه، چراکه دِستِ ازو دَ خِلافِ ازمو و دَ بِلِه خُدایِ مو داگون باله شُدِه.“ ^۸ پس اونا نفر ریی کده پگِ حُکمرانایِ فَلَسطینیا ره جم کد و گُفت: ”قد صندوقِ خُدایِ اسرائیل چیز کار کنی؟“ اونا گُفت: ”بیلید که صندوقِ خُدایِ اسرائیل دَ جت بُرده شنه.“ پس صندوقِ خُدایِ اسرائیل ره دَ اُمونجی بُرد. ^۹ لیکن امی که اونا صندوقِ ره دَ جت بُرد، دِستِ خُداوند دَ بِلِه اَمزو شارِ باله شُد و غدر یگِ هَرَج-و-مَرَج کته دَ اُونجی رُخ دد، چُون باشنده های شارِ پیر و جوان شی دَ دانه های بیخ کته مُبتلا شُد. ^{۱۰} پس اونا صندوقِ خُدا ره اَزونجی دَ عِقرون بُرد. امی که صندوقِ خُدا

دَ عِقْرُونِ رَسِيدِ، مَرْدُمِ عِقْرُونِ چِيغِ-و- شُورِ كَدِه كُفْت: "صَنْدُوقِ خُدَايِ إِسْرَائِيلِ رِه دَ پِيشِ اَزْمُو اُورْدِه تَا مَو و قَوْمِ مَو رِه نَابُودِ كَنِه!"^{۱۱} پَس اُونَا نَفَرِ رَبِّي كَدِه تَمَامِ حُكْمَرَانَايِ فَلَاسْطِينِيَا رِه جَم كَد و كُفْت: "صَنْدُوقِ خُدَايِ إِسْرَائِيلِ رِه رَبِّي كَنِيد تَا دُوبَارِه دَ جَايِ خُودِ خُو بُورِه و مَو و قَوْمِ مَو رِه نَابُودِ نَكَنِه." چُون دَ تَمَامِ شَارِ وَحْشَتِ مَرگِ وَجُودِ دَشْتِ و دِسْتِ خُدَا دَ بَلِه اَمزُو شَارِ سَخْتِ بَالِه شُدُد.

^{۱۲} كَسَايِ كِه نَمُرْدِه بُوْد، دَ دَانِه هَايِ بِيخِ كُتِه مُبْتَلَا شُدُد و چِيغِ-و- شُورِ مَرْدُمِ شَارِ دَ اَسْمُو بَالِه شُدُد.

صَنْدُوقِ پَسِ دَ إِسْرَائِيلِ مِيِه

۶ ^۱ صَنْدُوقِ خُدَاوندِ مُدْتِ هَفْتِ مَاهِ دَ مُلْكِ فَلَاسْطِينِيَا مَنْد. ^۲ اُوخْتِه فَلَاسْطِينِيَا پِيشِوَايُو و پَالْگَرَايِ خُو رِه كُويِ كَدِه كُفْت: "قَدِ صَنْدُوقِ خُدَاوندِ چِيْزِ كَارِ كَنِي؟ دَزِ مَو بُگِيدِ كِه اُو رِه قَدِ چِيْزِ خِيْلِ پَسِ دَ جَايِ شِيِ رَبِّيِ كَنِي." ^۳ اُونَا كُفْت: "اِگِه صَنْدُوقِ خُدَايِ إِسْرَائِيلِ رِه پَسِ رَبِّيِ مُونِيدِ، اُو رِه خَالِيِ رَبِّيِ نَكَنِيدِ، بَلَكِه جُرْمَانِه حَتْمًا بَلْدِه اَزُو رَبِّيِ كَنِيدِ؛ اُوخْتِه شُمُو شَفَا پِيدَا مُونِيدِ و دَزِ شُمُو مَعْلُومِ مَوْشِه كِه چِرَا دِسْتِ شِيِ اَزِ سَرِ شُمُو دُورِ نَمُوشُد." ^۴ و اُونَا پُرْسَانِ كَدِه كُفْت: "قُرْبَانِيِ جُرْمِ چِيِ اَسْتِه تَا مَو بَلْدِه اَزُو رَبِّيِ كَنِي؟" اُونَا دَ جَوَابِ اَزِوَا كُفْت: "پَنجِ دَانِه بِيخِ كُتِه طِلَّايِيِ و پَنجِ مَوْشِ طِلَّايِيِ دَ مُطَابِقِ تَعْدَادِ حُكْمَرَانَايِ فَلَاسْطِينِيَا رَبِّيِ كَنِيدِ، چِرَا كِه عَيْنِ بَلَا دَ بَلِه پَگِ اَزِ شُمُو و دَ بَلِه حُكْمَرَانَايِ شُمُو اَمْدِه." ^۵ پَسِ شُمُو مَجْسَمِه هَايِ بِيخِ كُتِه هَا و مَجْسَمِه هَايِ مَوْشَا رِه كِه سَرزَمِينِ شُمُو رِه بِيروِ مُونِه جُورِ كَنِيدِ و بَزْرُگِيِ-و- جَلَالِ خُدَايِ إِسْرَائِيلِ رِه اِعْلَانِ كَنِيدِ؛ شَايِدِ اُو دِسْتِ خُو رِه اَزِ بَلِه اَزِ شُمُو و خُدَايُونِ شُمُو و سَرزَمِينِ شُمُو دُورِ كَنِه." ^۶ چِرَا شُمُو بَايِدِ دِلِ هَايِ خُو رِه سَخْتِ كَنِيدِ، رَقْمِيِ كِه مِصْرِيَا و فِرْعَوْنِ دِلِ هَايِ خُو رِه سَخْتِ كَدِ؟ آيَا وَخْتِيكِه خُدَا قَدِ اَزِوَا دَ سَخْتِيِ رِفْتَارِ كَدِ، اُونَا إِسْرَائِيلِيَا رِه اِيْلِه نَكْدِ كِه بُورِه؟ اِيْلِه كَدِ و اُونَا رِفْت.

۷ پس آلی رفته یگ کراچی نو جور کنید و دو گاو شیری ره که یوغ د گردون شی ایشه نشده بشه بگیریډ و امو دو گاو ره د کراچی بسته کنید؛ لیکن گوسله های ازوا ره ازوا جدا کده خانه ببریډ. ^۸ اوخته صندوق خداوند ره گرفته د بله کراچی بیلید و چیزای طلایی ره که د عنوان قربانی جرم بلده ازو ری مونیډ د یگ صندوقچه د پالوی شی بیلید و او ره ری کنید که د راه خو بوره. ^۹ و نظر شمو دزو بشه، اگه او د راه گت شده سون باله د جای خود خو، یعنی سون بیت- شمس رفت، بدید که خدای اسرائیل امی بلای کته ره د بله مو آورده؛ لیکن اگه نرفت، اوخته مو میدنی که دست ازو د بله مو باله نشده، بلکه چیزی که د بله مو آمده، یگ اتفاق آسته.

۱۰ پس مردم امو رقم کد: اونا دو گاو شیری ره گرفته د کراچی بسته کد و گوسله های ازوا ره د خانه نگاه کد. ^{۱۱} و صندوق خداوند ره د بله کراچی باله کد و صندوقچه ره قد موش های طلایی و مجسمه های بیخکته د پالوی شی ایشته. ^{۱۲} اوخته گاوو د راه گت شده مستقیم سون بیت شمس ری شد؛ اونا د امزو راه رفته بوغ میزد و طرف چپ یا راست تاو نموخورد و حکمرانای فلسطینیا تا سرحد بیت شمس از پشت ازوا رفت. ^{۱۳} د امزو غیت مردم بیت- شمس د دره گندم درو موکد. وختی اونا سر خو ره باله کد و صندوق ره دید، اونا از دیدون شی خوشحال شد. ^{۱۴} کراچی د کشت یوشع بیت- شمسی در آمد و د اونجی ایسته شد، د امزو جای که یگ سنگ کته بود. اوخته اونا چیو کراچی ره میده کد و گاوو ره د عنوان قربانی سوختنی د خداوند تقدیم کد. ^{۱۵} پیش ازی که اونا امی کار ره کنه، لاویا صندوق خداوند و صندوقچه ره که د پالوی شی بود و چیزای طلایی دشت، تاه کد و اونا ره د بله امزو سنگ کته ایشته. اوخته مردم بیت شمس د امزو روز قربانی های سوختنی و قربانی های دیگه د خداوند تقدیم کد. ^{۱۶} وختی امو پنج حکمران فلسطینیا امی چیزا ره دید، اونا د امزو روز پس د عقرون رفت.

^{۱۷} اینمیا بیخ کتّه های طَلایی آسته که فَلَسطینیا دَ عِنوانِ قُربانی جُرم دَ خُداوند ریی
 کد: یگ بَلدِه اَشُدود، یگ بَلدِه غَزِه، یگ بَلدِه اَشَقِلون، یگ بَلدِه جَت و یگ بَلدِه
 عَقرون. ^{۱۸} امچنان موش های طَلایی دَ مُطابِقِ تَعَدادِ شارای فَلَسطینیا که دَ پَنج
 حُکمران تَعَلُق دَشت، پَنج بُود، دَ شُمولِ شارای دیوالدار و آغیلای بے دیوال.
 سنگ کتّه که صندوقِ خُداوند ره دَ بَلِه ازو ایشِتد، تا امروز مِثلِ شَاهِدِ دَ زَمینِ
 یوشعِ بَیتِ شَمسی باقی آسته.

^{۱۹} مگم خُدا مَرَدایِ بَیتِ - شَمسِ ره زِد، چَراکه اونا مَنه صندوقِ خُداوند ره توخ
 کدُد. اُو هفتاد نفرِ قَوْمِ ره کُشت و مَرَدُمِ ماتَمِ گَرِفت، چَراکه خُداوند مَرَدُمِ ره دَ
 بَلایِ کتّه گَرِفتار کدُد. ^{۲۰} اوخته مَرَدُمِ بَیتِ - شَمسِ گُفت: ”کی مِیتنه که دَ حُضُورِ
 خُداوند ایسته شُنه، دَ حُضُورِ اَمزی خُدایِ مُقَدَّس؟ و اَمی صندوقِ از پیشِ اَزمو دَ
 پیشِ کی میخایه بوره؟“ ^{۲۱} پس اونا قاصِدا ره پیشِ باشِنده های قَرِیتِ - یعاریمِ ریی
 کده گُفت: ”فَلَسطینیا صندوقِ خُداوند ره پسِ ریی کده. بیید و اُو ره دَ پیشِ
 خودون خُو بُبرید.“

^۱ **۷** پس مَرَدُمِ قَرِیتِ - یعاریمِ اَمده صندوقِ خُداوند ره گَرِفت و اُو ره دَ خانِه
 اَیناداب که دَ بَلِه تپه بُود بُرد و باچه شیِ العازار ره تقدیس کد تا از صندوقِ
 خُداوند نِگاهوانی کنه.

سموئیل قاضی اسرائیل

^۲ از روزی که صندوقِ دَ قَرِیتِ - یعاریمِ جای - دَ - جای شُد، غَدِرِ وخت تیر شُد،
 یعنی بیست سال؛ و تمامِ خانوارِ اسرائیل از پُشتِ خُداوند کوئیو مَوکد. ^۳ و
 سموئیل دَ پَگِ خانوارِ اسرائیل گُفت: ”اگه قد تمامِ دِلِ سُونِ خُداوند پسِ بیید و
 خُدایونِ بیگنه و بُتِ های عَشْتاروت ره از مینکل خُو دُور کده دِلِ های خُو ره
 بَلدِه خُداوند آماده کُنید و تنها اُو ره عِبادت کنید، اوخته اُو شُمو ره از دِستِ

فَلَسْطِينَا خَلَاصٌ مُّوْنَه. ۴” پَس بَنِي إِسْرَائِيلَ بُتْ هَاي بَعْلٍ وَ عَشْتَارُوت رَه از مِينَكَل
خُو دُور كَد وَ تَنهَا خُداوند رَه عِبَادَت كَد.

۵” اوخته سموئيل گُفت: ”پَگِ إِسْرَائِيلَ رَه دَ مِصْفَه جَم كَنِيد تا ما بَلَدَه شُمُو دَ پيشِ
خُداوند دُعا كُنْم.“ ۶” وَ اُونَا دَ مِصْفَه جَم شُد وَ از چَاه آو كَشِيد وَ آو رَه دَ حُضُورِ
خُداوند شيو كَد دَ امزُو روزه گِرِفَت وَ دَ اُونَجِي گُفت: ”مُو دَ ضِدِ خُداوند
گُناه كَدِي.“ دَ امزِي رَقْم سموئيل بَنِي إِسْرَائِيلَ رَه دَ مِصْفَه رَهْبَرِي كَد.

۷” وَخْتِي فَلَسْطِينَا شَنِيد كَه بَنِي إِسْرَائِيلَ دَ مِصْفَه جَم شُدَه، حُكْمَرَانَايِ فَلَسْطِينَا دَ
خِلَافِ إِسْرَائِيلِيَا اَمَد. وَخْتِيكَه بَنِي إِسْرَائِيلَ اِي توره رَه شَنِيد، از فَلَسْطِينَا ترس
خورد. ۸” اوخته بَنِي إِسْرَائِيلَ دَ سموئيل گُفت: ”دَ پيشِ خُداوند، خُدايِ مُو بَلَدَه مُو
نالَه-وَ- فَرِيَاد كَدُو رَه بَنَد نَكُو تا اُو مُو رَه از دِسْتِ فَلَسْطِينَا نِجَات بَدِيه.“ ۹” پَس
سموئيل يَگ بارَه شِيرخُور رَه گِرِفْتَه دَ عِنْوَانِ قُرْبَانِي سُوخْتَنِي كَامِلِ دَ خُداوند
تَقْدِيم كَد وَ بَعْد اَزُو بَلَدَه إِسْرَائِيلَ دَ پيشِ خُداوند نالَه-وَ- فَرِيَاد كَد وَ خُداوند
دُعَايِ شِي رَه قَبُول كَد. ۱۰” دَ حَالِيكَه سموئيل قُرْبَانِي سُوخْتَنِي رَه تَقْدِيم مُوكَد،
فَلَسْطِينَا نَزْدِيك اَمَد تا دَ بِلَه إِسْرَائِيلَ حَمَلَه كَنَه؛ لِيكِن دَ امزُو روزه خُداوند دَ
خِلَافِ فَلَسْطِينَا دَ آوازِ غَدْرِ بَلَنَد گُرْگُرْدِرَاغ كَدَه اُونَا رَه دَ گَلْگَلْمِيرِي اَنَدَخْت وَ
اُونَا دَ پيشِ إِسْرَائِيلَ شِكْسْت خُورَد. ۱۱” وَ مَرْدَايِ إِسْرَائِيلَ از مِصْفَه بُر شُدَه
فَلَسْطِينَا رَه دُمْبَال كَد وَ اُونَا رَه تا تِيلُونِ بَيْت-كَار زَد.

۱۲” اوخته سموئيل يَگ سَنَگ رَه گِرِفْتَه دَ مِينَكَلِ مِصْفَه وَ شِينِ قَرَار دَد وَ اُو رَه
اِيبن-عِزْرِ نَام كَدَه گُفت: ”تا آلي رَه خُداوند دَز مُو كُومَك كَدَه!“ ۱۳” دَ امزِي رَقْم
فَلَسْطِينَا شِكْسْت خُورَد وَ دِيگَه دَ مُلْكِ إِسْرَائِيلَ دَاخِلِ نَشُد، چَرَاكَه دِسْتِ خُداوند
دَ تَمَامِ رُوزْهَايِ زَنْدِگِي سموئيل دَ خِلَافِ فَلَسْطِينَا سَخْتِ بَالَه بُود. ۱۴” شَارَايِ رَه
كَه فَلَسْطِينَا از إِسْرَائِيلَ گِرِفْتُد، از عِقْرُونِ تا جَتِ پَسِ دَ دِسْتِ إِسْرَائِيلِيَا اُفْتَد؛ وَ
إِسْرَائِيلِيَا مَنطَقَايِ گِرَد-وَ-بَر رَه اَم از دِسْتِ فَلَسْطِينَا آزاد كَد. وَ دَ مِينَكَلِ

إسرائيل و أموريا صلح برقرار شد.

^{۱۵} سموئیل د تمام روزای عمر خو اسرائیل ره رهبری-و- قضاوت کد. ^{۱۶} او هر سال رفته د بیت-ئیل، جلجال و مصفه میگشت و د پگ امزی جای ها بنی اسرائیل ره قضاوت موکد. ^{۱۷} بعد ازو پس د رامه میمد، چون خانه شی د امونجی بود و د اونجی بنی اسرائیل ره ام قضاوت موکد و د امزو جای بلده خداوند یگ قربانگاه آباد کد.

مردم اسرائیل پادشاه میخایه

^۱ وختیکه سموئیل پیر شد، او باچه های خو ره د بله اسرائیل قاضی مقرر کد. ^۲ نام باچه اولباری شی یوئیل و نام باچه دوومی شی ابیاه بود؛ اونا د بیئرشبع قاضی بود. ^۳ لیکن باچه های شی د مطابق راه های ازو رفتار نموکد، بلکه د پشت فایده رفته رشوت میگرفت و عدالت ره تی پای موکد.

^۴ پس تمام ریش سفیدای اسرائیل جم شده د رامه د پیش سموئیل آمد ^۵ و دزو گفت: "اینه، تو پیر شدی و باچه های تو د مطابق راه های ازتو رفتار نمونه؛ پس آلی بلده ازمو یگ پادشاه تعیین کو تا رقم پادشاه دیگه ملت ها د بله مو حکمرانی کنه." ^۶ امی توره د سر سموئیل خوش نخورد که اونا گفت: "دز مو پادشاه بدی تا د بله مو حکمرانی کنه." و سموئیل د پیش خداوند دعا کده هدایت طلب کد ^۷ و خداوند د سموئیل گفت: "آواز قوم ره د باره پگ چیزای که دز تو موگیه بشنو، چراکه اونا تو ره ایله نکهده، بلکه مره ایله کده تا د بله ازوا پادشاهی نکنم. ^۸ امو رقم پگ کارای ره که اونا از روزی که اونا ره از مصر برو اوردیم تا امروز د خلاف ازمه انجام دده و مره ایله کده خدایون بیگنه ره عبادت کده، امو رقم اونا قد ازتو ام رفتار مونه. ^۹ پس آلی آواز ازوا ره بشنو، لیکن تاکید کده اونا ره اخطار بدی و اونا ره از راه-و- رسم پادشاه که د بله ازوا حکمرانی مونه، باخبر

کُو.

^{۱۰} اوخته سموئیل پگِ تورای خُداوند ره دَ قَوْمِ خُو که ازو پادشاه طلب کُدد، بیان کده ^{۱۱} گُفت: ”راه-و-رَسْمِ پادشاهی که دَ بِلِه شُمُو حُکمرانی مُونه ازی قرار آسته: او باچه های شُمُو ره گِرِفْتِه مُقَرَر مُونه تا مَسْئُولِ گاڏی های شی بَشِه، اَسپ-سوارای شی بَشِه و پیشِ رُوی گاڏی ازو بدوه؛ ^{۱۲} او اونا ره بَلدِه خُو قومندان های هزار نفری و قومندان های پَنجاه نفری جور مُونه و بعضی ازوا ره بَلدِه قُلبِه کدونِ زمی و دِرُو کدونِ حاصِلاتِ خُو و بَلدِه جور کدونِ سلاح های جنگی و اَسبابِ گاڏی های خُو تعیین مُونه. ^{۱۳} او دُخترن شُمُو ره بَلدِه عَطَر جور کدو، آشپزی و نان پُخته کدو میگیره. ^{۱۴} او بهترین زمینا، باغ های انگور و باغ های زیتون شُمُو ره گِرِفْتِه دَ خِدْمَتگرای خُو میدیه. ^{۱۵} او دَه-یگِ غَلّه-و-دانه و باغ های انگور شُمُو ره گِرِفْتِه دَ نفرای دَربار و خِدْمَتگرای خُو میدیه. ^{۱۶} او بهترین غلاما و کنیزا و کارگرای شُمُو ره قد اُلاغای شُمُو گِرِفْتِه بَلدِه کار خود خُو مُقَرَر مُونه. ^{۱۷} او دَه-یگِ گله های شُمُو ره ام میگیره و شُمُو غلام های ازو جور مُوشید. ^{۱۸} و دَ امزو روز شُمُو از دِسْتِ پادشاهِ خُو که بَلدِه خو اِنْتِخاب کدید ناله-و-فریاد مُونید، ولے خُداوند دَ او روز دَ داد شُمُو نَمیرسه.“

^{۱۹} لیکن مردُمِ توره سموئیل ره گوش نکد و گُفت: ”نه، باید دَ بِلِه مو یگِ پادشاه بَشِه ^{۲۰} تا مو ام رقمِ دیگه مِلَّتِ ها بَشی و پادشاهِ مو دَ بِلِه مو حُکمرانی کنه و پیشِ رُوی مو رفته دَ جنگای مو بَلدِه مو جنگ کنه.“

^{۲۱} سموئیل پگِ تورای مردُمِ ره گوش گِرِفْت و اونا ره دَ گوشِ خُداوند رَسند. ^{۲۲} و خُداوند دَ سموئیل گُفت: ”توره ازوا ره بَشنو و دَ بِلِه ازوا یگِ پادشاه تعیین کُو.“ اوخته سموئیل دَ امزو مَرْدایِ اِسرائیل گُفت: ”هر کُدمِ شُمُو پس دَ شارِ خُو بورید.“

شائول پادشاه انتخاب موشه

۹ د اُونجی یگ مرد از طایفه بنیامین بود که قیس نام دشت. قیس باچه ابئیل، نوسه صرور، کوسه بکورت و اولاده افیح بود. او یگ بنیامینی و مرد قدرتمند بود. ^۲ او یگ باچه د نام شائول دشت که یگ جوان خوش اندام بود و د مینکل بنی اسرائیل ازو کده مرد خوش اندام تر وجود ندشت؛ او از یگ قوم کده یگ سر-و-گردو بلندتر بود.

^۳ یگ روز اُلاغای قیس آته شائول گم شد؛ اوخته او د باچه خو شائول گفت: ”یکی از جوانا ره قد خو بگیر و رفته اُلاغا ره بپال.“ ^۴ پس او از کوهستون افرایم تیر شده سرزمین شلیشه ره گشت، مگم اُلاغا ره پیدا نتنست. ازونجی د سرزمین شعلیم تیر شد، و د اُونجی ام نبود. بعد ازو د سرزمین بنیامین گشت، ولے باز ام پیدا نتنست. ^۵ وختیکه اونا د سرزمین صوف رسید، شائول د امزو جوان که قد شی قتی بود گفت: ”بیه که پس بوری، اگه نه، آته مه فکر کدو د باره اُلاغا ره ایله مونه و د فکر ازمو موشه.“ ^۶ مگم امو جوان د جواب شی گفت: ”اینه، د امزی شار یگ مرد خدا آسته؛ او یگ آدم محترم آسته و هر چیزی که موهیسه همیشه حقیقت پیدا مونه. بیه که امی آلی د اُونجی بوری؛ شاید او دز مو بگیه که از کدم راه باید بوری.“ ^۷ شائول د امزو جوان گفت: ”اگه مو بوری، بلده ازو آدم چیز خیل بُبری؛ چون نان از خرچین مو خلاص شده و مو هیچ تحفه ندری که د امزو مرد خدا بُبری. آیا کدم چیز دیگه دری که بُبری؟“ ^۸ امو جوان د جواب شائول گفت: ”اینه، چارم حصه یگ مئقال نُقره د دست مه آسته. امی ره د امزو مرد خدا میدی تا راه مو ره بلده مو نشو بدیه.“ ^۹ د زمان قدیم د اسرائیل وختی یگو کس مورفت که از خدا درخاست کنه، اینی رقم موهیسه گفت: ”بید که پیش غیبگوی بوری.“ چون کسای ره که امروز نبی موهیسه، سابق غیبگوی موهیسه گفت. ^{۱۰} اوخته شائول د امزو جوان گفت: ”خوب گبه؛ بیه که بوری.“ پس اونا د امزو شار رفت که مرد خدا د اُونجی بود.

۱۱ غَيْتِيكِه اُونَا دَ تِپِه باله مُوشْدُ تا دَ شار بوره، قد چند دُختر كه بَلدِه آو كَشِيدو
 ميمد رُوي دَ رُوي شُد و دَزوا كُفت: ”آيا غَيْبِگوي دَ امينجی آسته؟“ ۱۲ اُونَا دَ
 جواب شی كُفت: ”آری، اونه آو از شُمو پيش دَ شار داخل شُد. عَجَلِه كُنيد؛ آو
 امی امروز دَ شار آمده، چُون مردُم امروز دَ جای بلند قُربانی دَرِه. ۱۳ امی كه شُمو
 دَ شار داخل شُنيد آو ره پيدا مُونيد. عَجَلِه كُنيد، پيش ازی كه آو دَ جای بلند بَلدِه
 خوردو بوره خود ره دَزو بَرَسَنيد؛ چُون تا وختيكه آو نَرَوِه مردُم نان نَمُوخوره،
 چراكه آو بايد اول قُربانی ره بَركت بديه و بعد ازو كسای كه كُوي شُدِه مِيتَنه
 بُوخوره. پس آلی بوريد، چُون امی آلی آو ره پيدا مُونيد.“ ۱۴ اوخته اُونَا دَ شار رفت
 و امی كه از درگه شار داخل شُد، بيد كه سموئيل از پيش رُوي ازوا ميبه تا دَ
 جای بلند بوره.

۱۵ يگ روز پيش از آمدونِ شائول خُداوند گوشِ سموئيل ره واز كده كُفتد:
 ۱۶ ”صَباح دَ امزی وخت ما يگ آدم ره از سرزمينِ بنيامين دَ پيش تُو ربي مُونم.
 تُو آو ره مَسَح كُو تا دَ بَلِه قوم مه اسرائيل حُكمران بَشه و قوم مَرِه از دستِ
 فَلَسطِينيا نجات بديه؛ چُون ما دَ بَلِه قوم خُو نظرِ لُطف كديم، چراكه ناله-و-
 فريادِ ازوا دَ حُضُور مه رسيده.“

۱۷ وختيكه سموئيل شائول ره بيد، خُداوند دَزو كُفت: ”اينه، ای اُمُو آدم آسته كه دَ
 باره شی دَز تُو كُفتُم؛ اينمی دَ بَلِه قوم مه حُكمرانی مونه.“ ۱۸ اوخته شائول دَ درگه
 شار دَ سموئيل نزديك شُدِه كُفت: ”لُطفاً دَز مه بُگي كه خانه غَيْبِگوي دَ كُجا يه؟“
 ۱۹ سموئيل دَ جوابِ شائول كُفت: ”اُمُو غَيْبِگوي ما آستم. پيش پيش مه دَ جای
 بلند بورو، چُون امروز شُمو بايد قد ازمه نان بُوخوريد و صُبَح تُو ره ربي مُونم و
 هر چيزی كه دَ دل تُو آسته دَز تُو بيان موكنم. ۲۰ دَ باره اُلاغای تُو كه سه روز پيش
 كُم شُد، غُصَه ازوا ره نخور، چراكه اُونَا پيدا شُدِه. آلی يگ چيزِ مَهَم ره دَز تُو
 موكم: باآرزشترين چيزِ اسرائيل نصيبِ ازتو و پگِ خانوارِ آته تُو موشه.“
 ۲۱ شائول دَ جواب شی كُفت: ”ما يگ بنيامينی آستم، از ريزه ترين طايفه اسرائيل؛

أولادِ بابِه مه ام از تمامِ أولادِ بابِه های طایفه بنیامین کده ریزه‌تر آسته. پس چرا ای رقم تورا ره دز مه موگی؟”^{۲۲} اوخته سموئیل شائول و امو جوان ره که قد شی قتی بود گرفته د مهمونخانه بُرد و اونا ره از پگ کوی شُده ها کده باله شند؛ تعدادِ کوی شُده ها تقریباً سی نفر بود.^{۲۳} و سموئیل د آشپز گفت: ”امو حصّه گوشت ره که دز تو ددم و دز تو گفتم که د پیش خو نگاه کو، گرفته بیر.“^{۲۴} پس آشپز ران ره قد هر چیزی که دزو بود، اُورد و د پیش شائول ایشت. اوخته سموئیل گفت: ”اینه، ای چیزی آسته که نگاه شُد؛ د پیش خو بیل و بخور. ای تا امزی زمانِ مُعین بلده از تو نگاه شُد، یعنی از وختیکه گفتم، ’مردم ره مهمو مونم.“ د امزی رقم شائول امو روز قد سموئیل نان خورد.

^{۲۵} وختیکه اونا از جای بلند تاه شُده د شار آمد، سموئیل قد شائول د بله بامِ خانه توره گفت.^{۲۶} اونا صَباح‌گاه از خاو باله شُد و د غیتِ روز واز شُدو سموئیل شائول ره که د بله بامِ خانه بود کوی کده گفت: ”باله شو که تو ره د راهِ تو ری کنم.“ پس شائول باله شُد و هر دوی ازوا، یعنی شائول و سموئیل بر شُده رفت.

^{۲۷} وختیکه اونا د آخرِ شار رسید، سموئیل د شائول گفت: ”د امزی جوان که قد تو آسته بگی که پیشلون مو بوره و غیتیکه او پیش رفت، تو د امینجی ایسته شو تا ما پیغامِ خدا ره دز تو برسَنم.“

سموئیل شائول ره د عنوانِ پادشاهِ مَسَحِ مونه

۱۰ اوخته سموئیل یگ بوتلِ روغو ره گرفته د سرِ شائول شیو کد و او ره ماخ کده گفت: ”خداوند تو ره مَسَحِ کد تا د بله قوم شی اسرائیل حکمرانی کنی. تو د بله قومِ خداوند حکمرانی مونی و اونا ره از دستِ دشمنای چار طرفِ ازوا نجات میدی. و علامتِ ازی که خداوند تو ره مَسَحِ کده تا د بله قوم شی حکمرانی کنی اینی آسته: ^۲ امروز وختیکه از پیش مه بوری قد دو مرد د نزدیک

قبرِ راحیل دَ سرحدِ بنیامین دَ صلصَح رُوی دَ رُوی مُوشی؛ اونا دَز تُو مُوگیه:
 'الآغای که بلده پالیدون ازوا رفتدی، پیدا شده؛ آته تُو فکر کدو دَ باره آغا ره ایله
 کده و دَ فکر از شمو شده و مُوگیه: "بلده پیدا کدون باچه خو چیز کار کنم؟"
 ۳ وختیکه ازونجی پیشتر بوری و دَ نزدیک درخت بلوط تابور برسی دَ اونجی قد
 سه مرد رُوی دَ رُوی مُوشی که دَ حضورِ خدا دَ بیت-ئیل مورِه؛ یکی ازوا سه
 بزغله دره، دیگه شی سه دانه نان و سوومی شی یگ مشک شراب انگور. ۴ اونا قد
 تُو احوالپرسی مونه و دَز تُو دو نان میدیه و تُو اونا ره از دست ازوا میگیری.
 ۵ بعد از تُو دَ جبعه-ایلوهم مییی، دَ امزو جای که پیره دارخانه فلسطینیا آسته؛ دَ
 اونجی وختی دَ نزدیک شار برسی قد یگ دسته انبیا رُوی دَ رُوی مُوشی که از
 جای بلند تاه مییه و دَ پیش ازوا چنگ، دیره، سرنی و بریط آسته و نبوت مونه.
 ۶ اوخته روح خداوند دَز تُو قرار میگیره و تُو ام قد ازوا نبوت مونی و تبدیل شده
 یگ آدم دیگه جور مُوشی. ۷ وختیکه امی علامت ها قد تُو رخ دَد، اوخته هر چیزی
 که از دست تُو مییه انجام بدی، چراکه خدا قد تُو آسته. ۸ آلی از مه کده پیش دَ
 جلجال بورو؛ اوخته ما دَ پیش تُو مییم و قربانی های سوختنی و قربانی های
 سلامتی ره تقدیم مونم. تُو باید هفت روز معطل کنی تا مه دَ پیش تُو بییم و دَز تُو
 بگیم که چیز کار باید بکنی."

۹ امی که شائول تاو خورد که از پیش سموئیل بوره، خدا دَ شائول قلب دیگه دَد و
 دَ امزو روز پگ امزو علامت ها رخ دَد. ۱۰ وختیکه شائول و امو جوان دَ جبعه
 رسید، دَ اونجی قد یگ دسته انبیا رُوی دَ رُوی شد و روح خدا دزو قرار گرفت و
 او ام دَ وجد آمده قد ازوا دَ نبوت کدو شد. ۱۱ کسای که او ره از گاه مینخشید،
 وختی دید که او قد انبیا نبوت مونه، اونا دَ طعنه قد یگدیگه خو گفت: "قد باچه
 قیس چی گپ شده؟ آیا شائول ام از جمله انبیا آسته؟" ۱۲ یکی امزو نفرای که دَ
 اونجی حاضر بود، دَ جواب ازوا گفت: "آته امزو انبیای دیگه کی آسته؟" امزی
 خاطر ای یگ مثل جور شد که، "آیا شائول ام از جمله انبیا آسته؟" ۱۳ وختیکه
 شائول از نبوت کدو خلاص شد، او دَ جای بلند رفت.

^{۱۴} کاکای شائول ازو و امزو جوان پُرسان کده گُفت: ”کجا رفته بُوید؟“ او د جواب شی گُفت: ”بلده پالیدونِ ألاغا رفتدی؛ و غیتیکه پیدا ننتستی، پیش سموئیل رفتی.“ ^{۱۵} کاکای شائول گُفت: ”دز مه بگویی که سموئیل دز شمو چیزخیل گُفت.“ ^{۱۶} شائول د کاکای خو گُفت: ”او دز مو گُفت که ألاغا پیدا شده.“ لیکن د باره موضوع پادشاهی که سموئیل دز شی گُفتد، دزو هیچ چیز نگُفت.

^{۱۷} اوخته سموئیل قومِ اسرائیل ره د مِصفه د حُضورِ خُداوند جَم کد ^{۱۸} و دزوا گُفت: ”خُداوند، خُدای اسرائیل اینی رقم مُوگه، ما بنی اسرائیل ره از مصر بُرو اُردم؛ اری، ما شمو ره از دستِ مصریا و از دستِ تمامِ مَمَلکتِ های که د بله شمو ظلمِ مُوگد، نجات ددم. ^{۱۹} لیکن امروز شمو خُدای خو ره که شمو ره از پگِ بلاها و مُصیبتِ ها نجات دد، ایله کدید و دزو گُفتید: ”د بله مو پادشاه مُقرر کُو.“ پس آلی قد طایفه های خو و اولادِ بابه های خو د حُضورِ خُداوند حاضرِ شَئید.“

^{۲۰} اوخته سموئیل تمامِ طایفه های اسرائیل ره پیش اُورد و پشک د نامِ طایفه بنیامین بُر شد. ^{۲۱} و او طایفه بنیامین ره قد اولادِ بابه های شی پیش اُورد و پشک د نامِ اولادِ بابه مَطری بُر شد. و د مینکلِ ازوا پشک د نامِ شائول باچه قیس بُر شد؛ لیکن وختیکه او ره طلب کد او پیدا نشد. ^{۲۲} پس اونا از خُداوند بسمِ پُرسان کده گُفت: ”آیا او آدم د اینجی آسته؟“ خُداوند گُفت: ”اونه، او خود ره د منه کالا-و-اسباب تاشه کده.“ ^{۲۳} اوخته اونا دَویده رفت و او ره ازونجی اُورد. وختیکه او د مینکلِ مردُم ایسته شد، از پگِ ازوا کده یگ سر-و-گردو بلندتر بُود. ^{۲۴} و سموئیل د تمامِ قومِ گُفت: ”اینمی نفر ره که مینگرید، خُداوند ای ره انتخاب کده. رقمِ ازی وری د مینکلِ پگِ قومِ کس نییه!“ و پگِ قومِ چیغ زده گُفت: ”زنده باد پادشاه!“

^{۲۵} اوخته سموئیل راه-و-رسمِ پادشاه ره د مردُم بیان کده د یگ طومار نوشته

کد و اُو ره دَ حُضُورِ خُداوند اِشت. بعد ازُو سموئیل پگِ قومِ ره پس دَ خانه های شی ریی کد. ^{۲۶} شائول امِ پس دَ خانه خُو دَ جِبعه رفت و یگِ دِسته از مردای که خُدا دَ دِلِ ازوا شُور-و- شوقِ اَندختدِ قد ازو قتی رفت. ^{۲۷} مگم بعضی نفرای بَد-و- بیکاره گُفت: ”ای آدمِ چطور میتنه مو ره نجات بدیه؟“ اونا اُو ره توهین-و- تحقیر کد و دزو هیچ تحفه نورد. ولے شائول خود ره آرام گرفت.

شائول عمونی ها ره شکست میدیه

۱۱ چند وخت بعد ناحاش پادشاهِ عمونی رفته روی دَ روی یابیشِ جلعاد خیمه زد و تمامِ مردُمِ یابیشِ دَ ناحاش گُفت: ”قد ازمو عهد بسته کو و مو تو ره خدمت مونی.“ ^۱ لیکن ناحاشِ عمونی دزوا گُفت: ”ما دَ اینی شرط قد شمو عهد بسته مونم که مره بیلیدِ چیمِ راستِ پگِ شمو ره بر کنم و قد ازی کار تمامِ اسرائیل ره سرخمِ کنم.“ ^۲ ریش سفیدای یابیشِ دزو گُفت: ”بلده مو هفت روز مهلت بدی تا قاصدا ره دَ تمامِ مُلکِ اسرائیل ریی کنی؛ اوخته اگه هیچ کس بلده نجات مو نمد، مو خودون ره دز تو تسلیم مونی.“

^۳ وختی قاصدا دَ جِبعه شائول آمد و امو تورا ره دَ گوشِ قومِ رسند، تمامِ قومِ دَ آوازِ بلند چخرا کد. ^۴ دَ امزو غیت شائول گاوون خور ره هی کده از زمینا میمد؛ اُو پُرسان کده گُفت: ”چیز گپ شده که مردُمِ چخرا مونه؟“ اوخته اونا تورای مردای یابیشِ ره دزو نقل کد. ^۵ وختی شائول امو تورا ره شنید، روحِ خداوند دزو قرار گرفت و قارِ ازو غدرِ باله آمد. ^۶ پس اُو یگِ جوهره گاو ره گرفته ثوئه ثوئه کد و از دِستِ قاصدا دَ تمامِ مُلکِ اسرائیل ریی کده گُفت: ”هر کسی که از پُشتِ شائول و سموئیل نیه، قد گاو های شی امی کار موشه.“ اوخته ترسِ خداوند دَ بله قومِ قرار گرفت و اونا مثلِ یگِ مردِ بر شده آمد. ^۷ وختیکه شائول اونا ره دَ بزقِ حساب کد، مردایِ بنی اسرائیل سه صد هزار نفر بود و مردایِ یهودا سی هزار نفر. ^۸ اونا دَ قاصدای که آمده بود گُفت: ”دَ باشنده های یابیشِ جلعاد اینی رقم

بُگید، 'صَبَاح دَ وَخْتِ آفَتَوِ گَرَم شُدُو شُمُو نِجَات پَيدا مُونید.'“ وختی قاصدا رفته ای خبر ره دَ باشنده های یابیش رَسند، اونا خوشحال شد. ^{۱۰} پس مردای یابیش دَ عمونیا گُفت: ”صَبَاح مو خودون ره دَز شُمُو تسلیم مُونی و هر چیزی که دَ نظر شُمُو خُوب معلوم مُوشه دَ حق مو انجام بیدید.“

^{۱۱} صَبَاح امزُو روز شائول مردُم ره دَ سه دِسته تقسیم کد؛ اونا دَ پیره صُبَح دَ خیمه گاهِ عمونیا دَر آمد و تا غیتِ گرم شُدونِ آفَتَوِ اونا ره کُشتار کد؛ کسای که زنده مند تیت پَرَک شد، دَ اندازه که حتی دُوی ازوا یگجای نَبود.

^{۱۲} اوخته مردُم دَ سموئیل گُفت: ”کی آسته امو کسای که مُوگُفت: 'آیا شائول دَ بله مو حکمرانی کنه؟' امو کسا ره پیش بیرید تا اونا ره بُکُشی.“ ^{۱۳} لیکن شائول گُفت: ”امروز هیچ کس کُشته نمُوشه، چراکه امروز خُداوند دَ اسرائیل نِجات اُورده.“

^{۱۴} و سموئیل دَ مردُم گُفت: ”بیبید که دَ جلجال بوری و دَ اُونجی پادشاهی ره سر از نو برقرار کنی.“ ^{۱۵} پس تمامِ مردُم دَ جلجال رفت و دَ اُونجی شائول ره دَ حُضُورِ خُداوند پادشاه جور کد. دَ اُونجی اونا قُربانی های سلامتی دَ حُضُورِ خُداوند قُربانی کد و شائول قد تمامِ قومِ اسرائیل غدر خوشی کد.

سُخرانی سموئیل دَ غیتِ پادشاه شُدونِ شائول

^{۱۶} اوخته سموئیل دَ تمامِ اسرائیل گُفت: ”اینه، تمامِ چیزای ره که شُمُو دَز مه گُفتید، ما شِنیدُم و دَ بله شُمُو یگ پادشاه مقرر کدُم؛ ^۲ و آلی امی پادشاه شُمُو ره رهبری مُونه. ما پیر و موی سفید شُدیم، ولے باچه های مه قد شُمُو آسته. ما از جوانی خُو تا امروز شُمُو ره رهبری کدُم. ^۳ آلی ما دَ اینجی ایسته یُم و شُمُو دَ حُضُورِ خُداوند و دَ پیشِ پادشاهِ مَسَح شُدِه شی دَ بله مه شاهدی دده بُگید که گاو

کی ره گِرفْتیم؟ اَلاغ کی ره گِرفْتیم؟ کی ره بازی دَدیم؟ دَ بِلَه کی ظَلَم کدیم؟ و از دِسْت کی رِشَوْت گِرفْتیم تا چیمای خُو ره قد شی کور کُنم؟ بَگید تا دَز شُمُو پس بَدیم.“^۴ اونا گُفت: ”تُو مو ره بازی نَدَدے و دَ بِلَه مو ظَلَم نَکدے و هیچ چیز از دِسْت هیچ کس نَگِرفْتے.“^۵ پس سموئیل دَزوا گُفت: ”خداوند دَ بِلَه شُمُو شاهد آسته و پادشاه مَسَح شُدَه شی امروز دَ بِلَه شُمُو شاهد آسته که شُمُو هیچ چیز دَ دِسْت مه پیدا نَکدید.“ و اونا گُفت: ”اُو شاهد آسته.“

^۶ و سموئیل دَ مردُم گُفت: ”خداوند، خُدای آسته که مُوسی و هارون ره تعیین کد و بابه کلونای شُمُو ره از سرزمینِ مِصر بُرو اُورد. ^۷ پس آلی ایسته شُنید تا دَ حُضُورِ خُداوند قد شُمُو دَ باره تمامِ کارای عادِلانه خُداوند که دَ حق از شُمُو و دَ حق بابه کلونای شُمُو کده، حِسَاب-و-کِتَاب کُنم. ^۸ وختیکه یعقوب دَ مِصر رفت و مِصریا دَ بِلَه اولادِه اَزو ظَلَم کد، بابه کلونای شُمُو دَ پیش خُداوند ناله-و-فریاد کد و خُداوند مُوسی و هارون ره ری کد و اونا بابه کلونای شُمُو ره از مِصر بُرو اُورده دَ امزی سرزمی جای-دَ جای کد. ^۹ لیکن اونا خُداوند، خُدای خُو ره پُرُمشت کد و خُداوند اونا ره سَودا کده دَ دِسْت سِیسرا قومندانِ لشکرِ حاصور، دَ دِسْتِ فَلَسطینیا و دَ دِسْتِ پادشاهِ موآب تسلیم کد و اونا دَ خِلافِ بابه کلونای شُمُو جنگ کد. ^{۱۰} اوخته اونا دَ پیش خُداوند ناله-و-فریاد کده گُفت: ’مو گناه کدی، چراکه خُداوند ره ایله کده بُت های بَعْل و عَشْتاروت ره عِبادت کدی. لُطفاً آلی مو ره از دِسْت دُشمنای مو نجات بَدی و مو تُو ره عِبادت مونی.‘ ^{۱۱} پس خُداوند یروُب-بَعْل، باراق، یفتاح و مَره ری کده شُمُو ره از دِسْت دُشمنای گُرد-و-بَر شُمُو خلاص کد و شُمُو آرام-و-آسوده زندگی کدید.

^{۱۲} لیکن وختی دیدید که ناحاش پادشاهِ عمونیا دَ خِلافِ شُمُو مییه، دَز مه گُفتید: ’ای رقم نموشه، یگ پادشاه دَ بِلَه مو حُکمرانی کنه؟‘ دَ حالیکه خُداوند، خُدای شُمُو پادشاهِ شُمُو بُود. ^{۱۳} اینه، ای امو پادشاه آسته که شُمُو اِنْتِخاب کدید؛ کسی که دَ باره شی درخاست دَ دید. اینه، خُداوند دَ بِلَه شُمُو یگ پادشاه مقرر کد.

۱۴ اگه از خُداوند ترسیده او ره عبادت کنيد و از آيد شى شُده از امر شى سرپيچى نكنيد و ام شُمو و ام امى پادشاه كه د بَلِه شُمو حُكمرانى مُونه از خُداوند، خُداى خُو پيروى كنيد خُوب مُوشه. ۱۵ ليكن اگه از آيد خُداوند نَشُنيد و از امر خُداوند سرپيچى كنيد، اوخته دِسْت خُداوند اُمُو رَقَم كه د خِلَافِ بابِه كَلوناي شُمو باله شُد، د خِلَافِ از شُمو ام باله مُوشه. ۱۶ پس آلى ايسته بَشِيد و امى كار بَزُرگ ره كه خُداوند د پيش چيماي شُمو انجام ميديه، بَنگريد. ۱۷ آيا امى آلى وخت گندم درو نيسته؟ د امزى روز ما از خُداوند درخاست مُونم كه گُرگُرداغ و بارش رى كنه تا شُمو بدنيد و بَنگريد كه قد طلب كدون پادشاه بلده خُو د نظر خُداوند چى شرارت كنه كديد.

۱۸ اوخته سموئيل از خُداوند درخاست كد و خُداوند د امزو روز گُرگُرداغ و بارش رى كد و تمام مردم از خُداوند و سموئيل غدر ترس خورد. ۱۹ و تمام قوم د سموئيل گُفت: ”د پيش خُداوند، خُداى خُو بلده خِدْمَتگاراى خُو دُعا كو تا مو نَمُرى، چراكه مو د بَلِه تمام گُناه هاى خُو امى شرارت ره ام اِضافه كدى و بلده خُو پادشاه طلب كدى.“

۲۰ سموئيل د قوم گُفت: ”نترسيد، ما ميدنم كه شُمو پگ امزى شرارت ره كديد؛ ولے از پيروى خُداوند روى گردو نَشُنيد، بلكه خُداوند ره قد تمام دل خُو عبادت كنيد؛ ۲۱ گمراه نَشُنيد و از پُشت چيزاى باطل كه فايده رَسَنده نَمِيْتنه و نجات دده نَمِيْتنه نرويد، چراكه اونا باطل آسته. ۲۲ خُداوند بخاطر نام بَزُرگ خُو قوم خُو ره ايله نمونه، چون اى رضاي خُداوند بود كه شُمو ره قوم خُو جور كنه. ۲۳ و د باره ازمه، از مه دُور بَشه كه ما دُعا كدو ره بلده از شُمو بند كنم و د ضِد خُداوند گُناه كنم. علاوه ازى ما راه نيك و راست ره دز شُمو تعليم دده مورم. ۲۴ فقط مُتَوَجِه بَشيد كه از خُداوند بترسيد و او ره از راستى قد تمام دل خُو عبادت كنيد و د باره كاراى بَزُرگى كه بلده شُمو كده، فكر كنيد. ۲۵ ولے اگه د شرارت خُو اِدامه بديد، ام شُمو و ام پادشاه شُمو نابود موشيد.“

سموئیل شائول ره سرزنش مونه

۱۳ شائول سن-و- سال پخته دشت که پادشاه شد. او بعد از دو سال پادشاهی د بله اسرائیل^۲ سه هزار نفر ره از اسرائیل انتخاب کد که دو هزار نفر ازوا قد شائول د مخماس و د کوهستون بیت-ئیل بود و یگ هزار نفر ازوا قد باچه شی یوناتان د جبعه بنیامین؛ و باقی مردم ره پس د خیمه های ازوا ری کد. یوناتان پیره دارخانه فلسطینیا ره که د جبع بود، زد و فلسطینیا دزی باره شنید. اوخته شائول د تمام سرزمین اسرائیل شیپور ره د صدا اُورده گفت: ”بیلید که عبرانیا بشنوه!“^۴ اوخته تمام اسرائیل شنید که شائول پیره دارخانه فلسطینیا ره زده و امچنان اسرائیلی ها د نظر فلسطینیا بد شده. پس قوم اسرائیل کوی شد تا د پیش شائول د جلال جم شنه.

۵ فلسطینیا ام جم شد تا قد اسرائیلی ها جنگ کنه، سه هزار گاډی جنگی، شش هزار سوار و لشکری که تعداد شی مثل ریگ دریا بے حساب بود جم شد؛ اونا باله آمده د مخماس طرف شرق بیت-اون خیمه زد. ^۶ وختی اسرائیلی ها دید که د مصیبت قرار گرفته، چون لشکر ازوا زیر فشار بود، اونا خودون ره د غار ها، صوف ها، قاده ها، کاریز های خشک شده و چقوری ها تاشه کد. ^۷ و بعضی عبرانیا از دریای اردن تیر شده د سرزمین جاد و جلعاد رفت. شائول هنوز د جلال بود و تمام مردم که قد ازو وقتی بود میلرزید.

۸ شائول د مطابق وختی که سموئیل تعیین کدد، هفت روز انتظار کشید؛ لیکن سموئیل د جلال نمَد و مردم از دور شائول آهسته آهسته تیت موشد. ^۹ پس شائول گفت: ”قربانی سوختنی و قربانی های سلامتی ره پیش ازمه بیرید.“ اوخته او قربانی سوختنی ره تقدیم کد. ^{۱۰} امی که او از تقدیم کدون قربانی سوختنی خلاص شد، سموئیل رسید و شائول د دم راه شی رفت که قد ازو احوال پرسی کنه. ^{۱۱} سموئیل پُرسان کده گفت: ”چی کدی؟“ شائول د جواب شی گفت:

”وختی دیدم که مردم از دور مه تیت موشه و تُو د وخت تعیین شده نمدی و فلسطینیا ام د مخماس جم شده،^{۱۲} اوخته قد خو گفتم: ”آلی فلسطینیا د خلاف مه د جلجال تاه موشه و ما هنوز رضای خداوند ره طلب نکدیم.“ پس مجبور شدیم که خود مه قربانی سوختنی ره تقدیم کنیم.“

^{۱۳} سموئیل د شائول گفت: ”تو لوډگی کدی و حکم خداوند، خدای خو ره که دز تو امر کد، د جای نوردی. خداوند پادشاهی تو ره د بله اسرائیل بلده همیشه برقرار می ایشست،^{۱۴} لیکن آلی پادشاهی تو برقرار نمومنه، چون خداوند مردی ره که د طب دل شی آسته پیدا کده و خداوند او ره تعیین کده که د بله قوم شی حکمران بشه، چراکه تو چیزی ره که خداوند دز تو امر کد، د جای نوردی.“
^{۱۵} اوخته سموئیل باله شده از جلجال حرکت کد [و د راه خو رفت. باقی قوم از پشت شائول از جلجال حرکت کده] د جبعه بنیامین رفت [تا قد لشکر یگجای شنه]. شائول مردای ره که قد شی قتی بود حساب کد و تعداد ازوا شش صد نفر بود.

^{۱۶} پس شائول، باچه شی یوناتان و مردمی که قد ازوا قتی بود د جبعه بنیامین مند و فلسطینیا د مخماس خیمه زد.^{۱۷} اوخته حمله کونده ها از خیمه گاه فلسطینیا د سه دسته برو آمد: یگ دسته طرف عفره د سرزمین شوعال تاو خورد،^{۱۸} دیگه دسته سون بیت-حورون رفت و دسته سوم طرف راه سرحدی که د بله دره صبو عیم سون بیابو آسته، حرکت کد.

^{۱۹} د امزو غیت د تمام سرزمین اسرائیل یگ اینگر ام پیدا نموشد، چراکه فلسطینیا موگفت: ”نشنه که عبرانیا بلده خو شمشیر و نیزه جور کنه.“^{۲۰} پس یگ اسرائیلیا بلده تیز کدون سوغمه، کلنگ، تور و داس د پیش فلسطینیا تاه مورفت.
^{۲۱} اجره تیز کدون سوغمه و کلنگ دو حصه از سه حصه یگ مئقال نقره بود، از شاخی، تور و داس یگ حصه از سه حصه یگ مئقال نقره.^{۲۲} پس د روز جنگ

شمشیر و نیزه د دست پگِ مردمی که قد شائول و یوناتان بُود دیده نموشد، تنها شائول و یوناتان دشت.

۲۳ د امزو غیت یگ دسته از پیره‌دارای فلسطینیا د کوتلِ مخماس بر شد.

حمله یوناتان د بله فلسطینیا

۱۴ یگ روز یوناتان باچه شائول د امزو جوان که سلاح-بردار شی بُود گُفت: ”بیه که د بله پیره‌دارخانه فلسطینیا که د او طرف آسته بوری.“ لیکن آته خوره خبر نکد. ۲ شائول د نزدیک جبعه د تی درخت اناری که د مگرون آسته، شیشد و مردای که قد شی قتی بُود تقریباً شش صد نفر بُود. ۳ و یکی امزو مردا آخیا باچه اخیطوب بُود که ایفود ره قد خو دشت؛ اخیطوب برار ایخابود باچه فینحاس نوسه عیلی بُود و عیلی د زمان خو از طرف خداوند د شیلوه پیشوا بُود. مردم از رفتون یوناتان خبر ندشت. ۴ از کوتلی که یوناتان قصد دشت تیر شده د پیش پیره‌دارخانه فلسطینیا بوره، د اونجی یگ قاده شیخ د یگ طرف و یگ قاده شیخ د دیگه طرف بُود که نام یگ شی بوصیص و نام دیگه شی سینه بُود. ۵ یکی امزو قاده ها سون شمال روی د روی مخماس و دیگه شی طرف جنوب روی د روی جبعه قرار دشت.

۶ یوناتان د امزو جوان که سلاح-بردار شی بُود گُفت: ”بیه که د بله پیره‌دارخانه امزی ناختنه ها بوری؛ امید آسته که خداوند بلده مو یگو کار کنه، چون نجات خداوند بستگی د تعداد کلو و کم ندره.“ ۷ سلاح-بردار شی گُفت: ”هر چیزی که دل تو موشه، امو کار ره گو. پیش بورو؛ اینه، ما قد تو آستم و مطابق خواهش دل تو عمل مونم.“

۸ اوخته یوناتان گُفت: ”توخ کو، مو طرف امزو نفرا موری و خود ره دزوا نشو

میدی. ^۹ اگه دَز مو گُفت: 'ایسته شُنید که مو دَ پیش شُمو بییی،' اوخته مو دَ جای خُو ایسته موشی و دَ پیشِ ازوا نَموری. ^{۱۰} لیکن اگه گُفت: 'باله دَ پیشِ ازمو بیید،' اوخته مو باله موری، چُون ای بَلده ازمو یگ علامت آسته که خُداوند اونا ره دَ دستِ ازمو تسلیم کده. ^{۱۱} پس هر دُوی ازوا خودون ره دَ پیره دارخانه فَلَسطینیا نشو دَد و فَلَسطینیا گُفت: "توخ کنید، عبرانیا از سُولاخای که خودون ره دَزوا تاشه کده، بُرو مییه." ^{۱۲} اوخته پیره دارا دَ یوناتان و سلاح-بَردار شی گُفت: "باله دَ پیشِ ازمو بیید تا زورِ فَلَسطینیا ره بَلده شُمو نشو بدی." یوناتان دَ سلاح-بَردار خُو گُفت: "از پُشت مه بیه، چُون خُداوند اونا ره دَ دستِ اسرائیل تسلیم کده."

^{۱۳} پس یوناتان قد دست و پای خُو چار-چَمبلده کده دَ پیشِ ازوا باله رفت و سلاح-بَردار شی از پُشتِ ازو آمد. فَلَسطینیا پیشِ رُوی یوناتان اُفتده مورفت و سلاح-بَردار شی از پُشتِ ازو آمده مُوکُشت. ^{۱۴} دَ امزو کُشتارِ اولِ یوناتان و سلاح-بَردار شی تقریباً بیست نفر ره دَ ساحه یگ جریب زمی کُشت. ^{۱۵} و ترس-و-وَحشت دَ خیمه گاه و دَ بُرو از خیمه گاه جای گِرِفت و تمام نفرای پیره دارخانه و حمله کُننده های ازوا ام و حشت زده شد و زمی لَرزه کد. پس ترس-و-وَحشتِ غدر کُته دَ بینِ ازوا جای گِرِفت.

^{۱۶} پیره دارای شائول دَ جبعه بنیامین دید که اونه، یگ گروه کُته دست-پیچه شده و هر سو مُودوه. ^{۱۷} اوخته شائول دَ مردای که قد شی بُود، گُفت: "لشکر ره جَم کُنید و بنگرید که از مینکل مو کی بُرو رفته." وختی اونا لشکر ره جَم کد، یوناتان و سلاح-بَردار شی دَ اُونجی نَبُود. ^{۱۸} شائول دَ اَخیا گُفت: "صندوقِ خُدا ره پیشِ بیر." چُون صندوقِ خُدا دَ امزو زمان دَ پیشِ بنی اسرائیل بُود. ^{۱۹} دَ حالیکه شائول قد پیشوا توره مُوگُفت، گدوڈی دَ خیمه گاهِ فَلَسطینیا کلوتر شده مورفت؛ و شائول دَ پیشوا گُفت: "دست خُو ره پس کو." ^{۲۰} اوخته شائول و پگِ مردای که قد شی قتی بُود، جَم شده دَ جنگ رفت و دید که شمشیرِ هر فَلَسطینی دَ ضدِ دیگه شی استفاده موشه و غدر یگ گلگلمیری کُته آسته. ^{۲۱} دَ امزو غیتِ عبرانیای

که سابقِ قدِ فَلَسطِینِیا یِگجایِ شُدُ و دَ خِیمه‌گاہِ ازوا رفتُد، دُوباره دَ پیشِ اسرائیلی‌هایِ اَمَد که قدِ شائول و یوناتان بود. ^{۲۲} امچنان پگِ مردایِ اسرائیل که خودون ره دَ کوهستونِ اِفرایم تاشه کُد، وختی شِنید که فَلَسطِینِیا دُوتا کده، اونا ام دَ جنگِ شاملِ شُدِه فَلَسطِینِیا ره دُمبال کد. ^{۲۳} پس خُداوند دَ امزُو روزِ اسرائیل ره نجات دَد و جنگِ از بَیت-آونِ ام تیر شُد.

قَسَمِ ناسَنجیدِه شائول

^{۲۴} مردایِ اسرائیل دَ امزُو روزِ سختِ زیرِ فشارِ بود، چراکه شائول مردُمِ ره قَسَمِ دَدِه کُفتُد: ”نالت دَ کسی که تا شامِ نانِ بُخوره، تا غیتیکه ما از دُشمنایِ خُو اِنْتِقامِ نِگْرِفتیم.“ پس هیچ کُدمِ امزُو مردا نانِ ره دَ دانِ خُو نَزَد. ^{۲۵} دَ امزُو غیتِ تمامِ لشکرِ دَ یگِ جنگِ رسید و دَ اُونجیِ عسلِ دَ رُویِ زمیِ بود. ^{۲۶} وختی مردُمِ دَ جنگِ داخلِ شُد، دید که عسلِ مِیچَقَه، لیکنِ هیچ کسِ دِستِ خُو ره دَ دانِ خُو نَبُرَد، چُونِ اونا از قَسَمِ ترسِ خوردد. ^{۲۷} مگمِ یوناتان وختیکه آتِه شیِ مردُمِ ره قَسَمِ دَدِه بود نَشِنیدد، پس اُو نوکِ تِیاقیِ ره که دَ دِستِ شیِ بود دِراز کده دَ شانِه عسلِ چقی کد و دِستِ خُو ره دَ دانِ خُو بُرد؛ و چیمایِ شیِ روشو شُد. ^{۲۸} اوخته یکیِ امزُو مردا کُفت: ”آتِه تُو مردُمِ ره سختِ قَسَمِ دَدِه کُفته: ’نالت دَ کسی که امروزِ نانِ بُخوره، و امزیِ خاطرِ مردُمِ بیحالِ آستِه.“ ^{۲۹} یوناتان کُفت: ”آتِه مه لشکرِ مو ره دَ مُصِیبتِ اَنَدختِه. توخ کنید، ازی که ما یگِ کمِ وریِ امزیِ عسلِ چشیدیم چیمایِ مه چطور روشو شُدِه. ^{۳۰} چیقِسِ کَلوترِ خُوبِ موشد اگِه امروزِ مردُمِ آزادانه امزُو وُلجِه که از دُشمنایِ خُو گِرَفْتِه مُوخورد. اگِه مُوخورد، آیا آلی دَ مینکلِ فَلَسطِینِیا ازی کده کُشتارِ غَدَرِ کُتِه رُخِ نَمیدد؟“

^{۳۱} دَ امزُو روزِ اونا فَلَسطِینِیا ره از مِخماسِ تا ایلونِ زَد و مردُمِ کَلو بیحالِ بود. ^{۳۲} اوخته مردُمِ دَ بِلِه وُلجِه ها هُجومِ بُرد و گوسپندو، گاوو و گوسله ها ره گِرَفْتِه دَ بِلِه زمیِ حلالِ کد و اونا ره قدِ خُونِ شیِ قَتی خورد. ^{۳۳} دَ امزُو غیتِ چند نفر دَ

شائول خبر رسنده گُفت: ”اونه، مردُم دَ ضِدِ خُداوند گُناه مُونه، اونا گوشت ره قد خُون شی مُخوره.“ شائول گُفت: ”شُمُو خِيانت كديد؛ آلی یگ سنگ كڅه ره دَ پيش مه بَغْلَطَنِيد.“^{۳۴} و شائول اِدامه دده گُفت: ”خودون شُمُو دَ مينكلِ مردُم تيت شده دَزوا بُوگيد: هر كُدم شُمُو گاو و گوسپون خُو ره دَ اينجی حلال كنيِد و بُخوريد و دَ ضِدِ خُداوند دَ وسيله خوردونِ گوشتِ قد خُون شی گُناه نَكنيِد.“ پس تمامِ مردُم دَ امزُو شاو هر كُدم شی گاو خُو ره قد خُو اُورد و دَ اُونجی حلال كد.^{۳۵} و شائول دَ اُونجی بَلده خُداوند یگ قُربانگاه آباد كد؛ ای اُولين قُربانگاه بُود كه اُو بَلده خُداوند آباد كد.

^{۳۶} اوخته شائول گُفت: ”بييد كه دَ غَيِتِ شاو از پُشتِ فَلَسطِینیا بوری و اونا ره تا روشنی صُبح غارت كنی و هيچ كُدم ازوا ره زنده نه ايلي.“ اونا گُفت: ”هر چیزی كه دَ نظر تُو خُوب معلوم مُوشه، انجام بدي.“ ليكن پيشوا گُفت: ”بييد كه دَ اينجی دَ خُدا نزديك شنی و خاست شی ره بدنی.“

^{۳۷} و شائول از خُدا پُرسان كده گُفت: ”آیا مو از پُشتِ فَلَسطِینیا بوری؟ آیا اونا ره دَ دستِ اِسراييل تسليم مُونی؟“ ليكن خُداوند دَ امزُو روز بَلده ازو هيچ جواب نَدَد.^{۳۸} اوخته شائول گُفت: ”ای تمام رهبرای قوم دَ اينجی نزديك بييد و تحقيق كده بنگريد كه امروز ای گُناه چی رقم سر زده.“^{۳۹} چُون دَ زندگی خُداوند نجات دهنده اِسراييل قَسَم كه اگه گُناهكار باچه مه يوناتان ام بَشه، اُو حتماً كُشته مُوشه.“ ليكن از پگِ مردُم یگ شی ام دَ جوابِ ازو چيز نَكُفت.^{۴۰} اوخته اُو دَ تمامِ قومِ اِسراييل گُفت: ”شُمُو دَ یگ طرف ايسته شنيِد و ما و باچه مه يوناتان دَ یگ طرف ايسته مُوشی.“ مردُم دَ شائول گُفت: ”هر چیزی كه دَ نظر تُو خُوب معلوم مُوشه، انجام بدي.“

^{۴۱} پس شائول دَ خُداوند، خُدايِ اِسراييل گُفت: ”ای خُداوند، یگ جوابِ واضح بدي.“ اوخته شائول و يوناتان گِرِفته شد و مردُم ايله شد.^{۴۲} و شائول گُفت: ”دَ

مینکل ازمه و باچه مه یوناتان پشک بندزید. و یوناتان گرفته شد. ^{۴۳} اوخته شائول د یوناتان گفت: ”دز مه بگی که چیز کار کدے؟“ یوناتان دزو گفت: ”قد سر تیاقی که د دست مه آسته یگ کم وری عسل چشیدم و آلی باید بمرم.“ ^{۴۴} شائول گفت: ”خدا د حق مه امی کار، بلکه کلوتر ازی ره کنه؛ تو حتماً باید بمری یوناتان!“ ^{۴۵} لیکن مردم د شائول گفت: ”آیا یوناتان که امی پیروزی بزرگ ره نصیب اسرائیل کده، باید بمره؛ هرگز نه! د زندگی خداوند قسم که یگ تار موی ام از سر شی د زمی نموفته، چراکه او امروز قد کومک خدا ای کار ره کده.“ د امزی رقم مردم یوناتان ره نجات دد و او نمرد. ^{۴۶} پس شائول از دُمال کدون فلسطینیا تیر شد و فلسطینیا د جای خو رفت.

^{۴۷} وختیکه شائول پادشاهی خو ره د بله اسرائیل مستحکم کد، او قد تمام دشمنای گرد-و-بر خو، یعنی قد موآبیا، عمونیا، ادومیا، پادشایون صوبه و فلسطینیا جنگ کد؛ او د هر طرف که مورفت، پیروز موشد. ^{۴۸} او د دلیری جنگ کد و عمالیقیا ره شکست دده اسرائیل ره از دست غارتگرای ازوا نجات دد.

خانوار شائول

^{۴۹} باچه های شائول یوناتان، یشوی و ملکیشوع بود؛ نام های دو دختر شی اینی بود: نام اولباری شی میرب و نام ریزه شی میخال. ^{۵۰} نام خاتون شائول آخینوعم بود و آخینوعم دختر آخیمعاص بود؛ و نام قومندان لشکر شی ابنیر باچه نیر کاکای شائول بود. ^{۵۱} قیس آته شائول و نیر آته ابنیر باچه ابیئیل بود.

^{۵۲} د تمام روزای پادشاهی شائول د خلاف فلسطینیا جنگ سخت بود و شائول هر مرد دلیر و هر مرد زورتور ره که میدید او ره قد خو یگجای موکد.

جنگ قد عمالیقیا

۱۵ سموئیل د شائول گفت: ”خداوند مره ری کد که تو ره مسح کنم تا د بله قوم ازو اسرائیل پادشاه شنی. پس آلی پیغام خداوند ره بشنو. ۲ خداوند لشکرها اینی رقم موهیه: چیزی که عمالیقیا د حق مردم اسرائیل کد، د یاد مه آسته. آری، د یاد مه آسته که وختی بنی اسرائیل از مصر برو میمد عمالیقیا چطور قد ازوا د راه مخالفت کد. ۳ پس آلی رفته عمالیقیا ره بزَن و تمام دارایی ازوا ره کاملاً نابود کو؛ د بله ازوا رحم نکو، بلکه مرد و خاتو، بچکیچه و نلغه شیرخور، گاو و گوسپو و اُشتر و الاغ ره بکش.“

۴ پس شائول لشکر ره کوی کد و اونا ره د طلایم حساب کد که دو صد هزار مرد پیده از دیگه طایفه ها بود و ده هزار مرد از یهودا. ۵ شائول د شار عمالیق رفت و د دره کمین گرفت. ۶ و شائول د قینی ها گفت: ”بورید، کوچ کنید، خودون ره از مینکل عمالیقیا بکشید، نشنه که شمو ره ام قد ازوا قتی از بین ببرم؛ چون شمو د حق پگ بنی اسرائیل خوبی کدید وختیکه اونا از مصر برو آمد.“ پس قینی ها از مینکل عمالیقیا کوچ کد. ۷ اوخته شائول عمالیقیا ره از حویله تا شور که روی د روی مصر آسته، زد. ۸ او آجاج پادشاه عمالیق ره زنده گرفت و باقی مردم ره قد دم شمشیر کاملاً نابود کد. ۹ لیکن شائول و لشکر اسرائیل از نابود کدون آجاج، بهترین گوسپندو، گاوو، چارپایای چاق، بارهگو و تمام چیزای خوب دریغ کد و نخاست که اونا ره نابود کنه؛ مگم چیزای ایلهیی و بے ارزش ره کاملاً نابود کد.

۱۰ اوخته کلام خداوند د سموئیل آمده گفت: ۱۱ ”ما افسوس مؤنم که شائول ره پادشاه جور کدم، چراکه او از پیروی مه روی گشتنده و حکم مره د جای نورده.“ سموئیل غدر قار شد و تمام شاو د پیش خداوند ناله-و-فریاد کد. ۱۲ صباح گاه سموئیل باله شد که د ملاقات شائول بوره، لیکن د سموئیل گفته شد که: ”شائول د کرمَل رفته، د اونجی بلده خو یگ منار یادگاری ایستلجی کده و

ازونجی تاو خورده دَ جَلْجَال تاه شُدِه. “^{۱۳} وختی سموئیل دَ پیشِ شائول رسید، شائول دَزو گُفت: “خداوند تُو ره بَرکت بَدیه! ما حُکمِ خُداوند ره دَ جای اُوردُم.”^{۱۴} سموئیل گُفت: “پس ای آوازِ گوسپندو که دَ گوش مه مییه و بوغسِ گاوو ره که ما میسنوُم چی آسته؟”^{۱۵} شائول گُفت: “اونا ره از عمالیقیا اُورده؛ چُون لشکر از نابود کدونِ بهترینِ گوسپندو و گاوو دَریغ کد تا اونا ره بلده خُداوند، خُداي تُو قُربانی کنه، لیکن باقی شی ره کاملاً نابود کدی.”

^{۱۶} سموئیل دَ شائول گُفت: “چُپ بَش! و بیل که چیزای ره دَز تُو بُگیم که خُداوند دِشاو دَز مه گُفت.” شائول دَز شی گُفت: “بُگی.”^{۱۷} اوخته سموئیل گُفت: “وختیکه تُو دَ نظرِ خود خو یگ آدم ریزه بودی، آیا کتِه طایفه های اسرائیل نَشُدی؟ اَرَمی شُدی؛ خُداوند تُو ره مَسَح کد تا دَ بِلِه اسرائیل پادشاه شنی.^{۱۸} پس وختیکه خُداوند تُو ره دَ یگ وظیفه ری کده گُفت: ‘بورُو، عمالیقیای گُناهکار ره کاملاً نابود کُو و قد ازوا تا غیتی ره جنگ کُو که اونا از بین بوره،’^{۱۹} چرا تُو از ایدِ خُداوند نَشُدی؟ چرا دَ بِلِه وُلجه ها هُجوم بُردی و کاری ره که دَ نظرِ خُداوند شرارت آسته انجام ددی؟”^{۲۰} ولے شائول دَ سموئیل گُفت: “ما از ایدِ خُداوند شُدُم و دَ وظیفه که خُداوند مَره ری کدد رفتُم و اُجاج پادشاهِ عمالیق ره گُرفته اُوردُم و عمالیقیا ره کاملاً نابود کدم.”^{۲۱} مگم لشکرِ بهترینِ گوسپندو و گاوو، یعنی چیزای ره که بلده نابود کدو و قف شُدُد، از وُلجه گُرفت تا بلده خُداوند، خُداي تُو دَ جَلْجَال قُربانی کنه.”

^{۲۲} سموئیل گُفت:

”آیا خُداوند دَ وسیله قُربانی های سوختنی و قُربانی های دیگه خوشحال مُوشه

یا دَ وسیله ازی که از حُکمِ خُداوند اطاعت کنی؟

بدن که اطاعت کدو از قُربانی ها کده بهتر آسته

و گوش گرفتو از چربی قوچ ها کده،

^{۲۳} چراکه سرکشی رقم جادوگری آلی گناه آسته

و کبر-و-غرور رقم شرارت و بت-پرستی یه.

ازی که تو کلام خداوند ره رد کدی،

او ام تو ره از پادشاهی برطرف کده.

^{۲۴} اوخته شائول د سموئیل گفت: ”ما گناه کدیم، چون از امر خداوند و توره از تو

سربچی کدیم، چراکه ما از مردم ترس خوردیم و از آید ازوا شدیم. ^{۲۵} پس آلی ما

خاهش مونم که گناه مره ببخشی و قد ازمه پس بوری تاکه ما خداوند ره پرستش

کنم.“ ^{۲۶} لیکن سموئیل د شائول گفت: ”ما قد از تو پس نمورم، چراکه تو کلام

خداوند ره رد کدی و خداوند ام تو ره از پادشاهی اسرائیل برطرف کده.“

^{۲۷} وختی سموئیل تاو خورد که بوره، شائول از دامون چین ازو گرفت و چین شی

چک شد. ^{۲۸} سموئیل دزو گفت: ”امروز خداوند پادشاهی اسرائیل ره از تو چک

کده گرفت و د همسایه تو دد که از تو کده خویر آسته. ^{۲۹} و خدای پرجلال

اسرائیل دروغ نموگیه و خاست-و-اراده خو ره تغییر نمیدیه، چون او انسان

نییه که خاست-و-اراده خو ره تغییر بدیه.“ ^{۳۰} شائول بسم گفت: ”ما گناه کدیم،

لطفاً ایمدفعه مره د پیش ریش سفیدای قوم مه و د پیش اسرائیل بے حرمت نکو

و قد مه پس بورو تا خداوند، خدای تو ره پرستش کنم.“ ^{۳۱} خلاصه، سموئیل پس

تاو خورد و قد شائول رفت و شائول خداوند ره پرستش کد.

^{۳۲} اوخته سموئیل گفت: ”اجاج پادشاه عمالیتیا ره د پیش ازمه بیرید.“ و اجاج

لرزیده د پیش ازو آمد و قد خود خو گفت: ”حتماً ای تلخی مرگ آسته.“

^{۳۳} سموئیل گفت: ”امو رقم که شمشیر تو خاتونو ره بے اولاد کد، امو رقم آبه تو د

مینکل خاتونو بے اولاد موشه. “ اوخته سموئیل آجاج ره دَ حُضُورِ خُداوند دَ جَلْجَالِ تَکِه تَکِه کد.

^{۲۴} بعد ازو سموئیل دَ رامه رفت و شائول سُونِ باله دَ خانِه خُو دَ جِبِعِه شائول رفت. ^{۲۵} سموئیل شائول ره دیگه ندید، حتی تا روزِ مُردونِ خُو. مگم سموئیل بَلدِه شائول غُصّه مُوخورد؛ و خُداوند ازی که شائول ره دَ بَلِه اِسْرَائیلِ پادشاه جور کد، افسوس موکد.

سموئیل داؤود ره مَسَحِ مونه

۱۶ خُداوند دَ سموئیل کُفت: “تا چی وخت بَلدِه شائول غُصّه مُوخوری؟ ما او ره از پادشاهی اِسْرَائیلِ برطرف کدیم. آلی شاخ خُو ره پُر از روغو کُو و رِبی شو تاکه تُو ره دَ پیشِ یَسی بَیت-لَحْمی رِی کُنم، چراکه از مینکل باچه های ازو بَلدِه خُو یگ پادشاه تعیین کدیم.” ^۲ سموئیل کُفت: “چطور میتنم بورم. اگه شائول دزی باره بَشَنوه، مره مُوکُشه.” خُداوند کُفت: “یگ گوسله ره قد خُو بَیر و بَگی که، ‘ما بَلدِه تقدیم کدونِ قُربانی دَ خُداوند امدیم.’ ^۳ یسی ره ام دَ قُربانی کوی کُو و ما دَ اُونجی دز تُو نشو میدیم که چی باید بکنی؛ و کسی ره مَسَحِ کُو که ما دز تُو امر مونم.”

^۴ سموئیل چیزی ره که خُداوند دَزُو کُفتد دَ جای اُورد و او دَ بَیت-لَحْمِ امد. وختیکه دَ اُونجی رسید ریش سفیدای شار قد ترس-و-لرز دَ دمِ راهِ شی امده کُفت: “بَخیر امدی؟” ^۵ او کُفت: “بَخیر بَشید؛ ما بَلدِه تقدیم کدونِ قُربانی دَ خُداوند امدیم؛ خودون ره تقدیس کُنید و قد ازمه دَ مراسمِ قُربانی بیید.” اوخته دَ امرِ سموئیل یسی و باچه های شی ام تقدیس شد و دَ مراسمِ قُربانی کوی شد.

^۶ وختیکه اونا امد، سموئیل سُونِ اِلیاب توخ کد و قد خود خُو کُفت: “یقیناً مَسَحِ

شُدِه خُداوند دَ حُضُورِ شِی اِیستِه یِه.“^۷ لیکن خُداوند دَ سموئیل گُفت: ”دَ چِهْرِه و بِلندی قدِ شِی توخِ نَکو، چِراکه ما او ره ردِ کدیم، چُون خُداوند رقمِ اِنسانِ توخِ نَمونه؛ اِنسان دَ ظاهرِ نفرِ توخِ مونه، لیکن خُداوند دلِ ره توخِ مونه.“

^۸ اوخته یسّی اَبینادابِ ره کوی کده از پیشِ رُوی سموئیل تیر کد، لیکن سموئیل گُفت: ”خُداوند ای ره امِ اِنْتِخابِ نَکده.“^۹ بعد ازو یسّی شَمّاهِ ره از پیشِ رُوی شِی تیر کد، لیکن او گُفت: ”خُداوند ای ره امِ اِنْتِخابِ نَکده.“^{۱۰} دَ امزی رقمِ یسّی هفت باچه خُو ره از پیشِ رُوی سموئیل تیر کد، لیکن سموئیل دَ یسّی گُفت: ”خُداوند هیچ کُدمِ امزیا ره اِنْتِخابِ نَکده.“^{۱۱} اوخته سموئیل دَ یسّی گُفت: ”ایا باچه های تُو خلاصِ شُد؟“ یسّی گُفت: ”ریزه پگِ شِی هنوز مَنده؛ اونه، او رمه ره میچِرَنه.“ سموئیل دَ یسّی گُفت: ”نفرِ رِی کُو و او ره بَیر، چُون تاکه او دَ اِینجی نیه، مو سرِ دِستِرخو نَمیشِینی.“^{۱۲} پس نفرِ رِی کده او ره اُورد. او سُرُخِ چِهْرِه بُود، چیمای نُو رِبنَدِ دَشت و خوشنمای بُود.

اوخته خُداوند گُفت: ”باله شو و او ره مَسَحِ کُو، چُون اُمُو خودِ شِی اَسْتِه.“^{۱۳} و سموئیل شاخِ پُرِ روغو ره گِرِفته اُمُو باچه ره دَ پیشِ رُوی بَرارونِ شِی مَسَحِ کد؛ و امزُو روزِ بعدِ روحِ خُداوند دَ بِلِه داوودِ قِرارِ گِرِفت. و سموئیل باله شُدِه دَ رامه رفت.

داوود دَ خِدْمَتِ شائول

^{۱۴} دَ امزُو غَیتِ روحِ خُداوند از شائول دُور شُد و یگِ روحِ آزار-دِهِنده از طرفِ خُداوند او ره اذیتِ مَوکد.^{۱۵} اوخته خِدْمَتگاریِ شائول دَزُو گُفت: ”توخِ کُو، روحِ آزار-دِهِنده از طرفِ خُدا تُو ره اذیتِ مونه.“^{۱۶} ای بادارِ مو، دَ خِدْمَتگاریِ خُو که دَ حُضُورِ تُو اِیستِه یِه اَمْرِ کُو تا یگِ نفرِ ره که دَ بَرِبطِ زِدو لایقِ بَشِه پَیدا کده بیره؛ و هر وختیکه روحِ آزار-دِهِنده از طرفِ خُدا دَ بِلِه تُو ببیه او بَرِبطِ ره دَ دِستِ خُو

گرفته بزنه و تو احساس آرامش مونی.“^{۱۷} پس شائول د خدمتگاری خو گفت: “آلی یگ نفر ره که د بریط زدو لایق بشه پیدا کده د پیش ازمه بیرید.“^{۱۸} یکی از خدمتگاری شی د جواب ازو گفت: “ما یگ باچه یسی بیت لحمی ره دیدیم که د بریط زدو لایق آسته؛ او یگ مرد دلیر و جنگی و یگ توره‌گوی خوب و آدم خوشنمای آسته؛ و خداوند قد ازو یه.“^{۱۹} پس شائول قاصدا ره د پیش یسی ربی کده گفت: “باچه خو داوود ره که قد گوسپندو یه، د پیش ازمه ربی کو.“^{۲۰} اوخته یسی یگ الاغ ره گرفته د بله شی نان، یگ مشک شراب و یگ بزغله بار کد و از دست باچه خو داوود د شائول ربی کد.^{۲۱} داوود د پیش شائول آمد و خدمتگار ازو شد. شائول از داوود غدر خوش شی آمد و او سلاح-بردار شی شد.^{۲۲} پس شائول د یسی پیغام ربی کده گفت: “بیل که داوود د خدمت ازمه باقی بمنه، چون د نظر ازمه خوش خورده.“

^{۲۳} هر وختیکه روح آزار-دهنده از طرف خدا د بله شائول میمد، داوود بریط ره د دست خو گرفته میزد و شائول احساس آرامش کده خوب موشد و روح آزار-دهنده ازو مورفت.

داوود و جلیات

۱۷ ^۱ د امزو غیت فلسطینیا لشکر خو ره بلده جنگ جم کد و د سوکوه که د یهودیه آسته جم شده د بین سوکوه و عزیزه د افس-دمیم خیمه زد.^۲ شائول و مردای اسرائیل ام جم شده د دره ایلاه خیمه زد و د برابر فلسطینیا آماده شد.^۳ فلسطینیا د بله کوه یگ طرف دره ایسته شد و اسرائیلیا د بله کوه دیگه طرف دره، و دره د مینکل ازوا بود.^۴ اوخته از خیمه‌گاه فلسطینیا یگ مرد جنگی نامتو د نام جلیات که از شار جت بود بر شده آمد و قد ازو شش توغی و یگ قریش بود.^۵ او د سر خو کوله برونزی دشت و زره برونزی د جان شی بود که وزن زره شی پنج هزار مئقال برونز بود.^۶ د دلگای پای شی پوش های برونزی بود و د

مینکل شانه های شی نیزه بریگ برونزی قرار دشت. ^۷ چپو نیزه دست شی رقم تیر کارگاه بافندگی بود و سر نیزه شی از شش صد مثقال آیین جور شد. سپر بردار ازو پیشلون شی مورفت. ^۸ جلیات ایسته شد و د بله لشکر اسرائیل چیغ زده گفت: ”چرا د اینجی آمده بلده جنگ آمادگی گرفتید؟ اینه، ما یگ فلسطینی د اینجی ایسته یم و شمو که خدمتگاری شائول استید یگ نفر ره بلده خو انتخاب کنید تا د پیش ازمه بییه. ^۹ اگه او بننه قد ازمه جنگ کنه و مره بکشه، مو خدمتگاری شمو موشی؛ لیکن اگه ما د بله ازو زور شنم و او ره بکشم، شمو خدمتگاری ازمو موشید و مو ره خدمت مونید.“ ^{۱۰} امو فلسطینی بسم گفت: ”ما امروز د مینکل لشکر اسرائیل ننگ پورته مونم! یگ نفر ره د پیش مه ری کنید تا قد ازمه جنگ کنه.“ ^{۱۱} وختیکه شائول و پگ اسرائیلیا امی تورای فلسطینی ره شنید، اونا وحشت زده شد و کلو ترس خورد.

^{۱۲} دمزو غیت داوود چوپونی موکد، او باچه یگ آدم د نام یسی از مردم افراته از بیت-لحم یهودا بود. یسی هشت باچه دشت و د روزای پادشاهی شائول از جمله مردای پیر و سالخورده بود. ^{۱۳} سه باچه کته یسی از د مبال شائول د جنگ رفت و نام های سه باچه شی که د جنگ رفت، اینیا بود: باچه اولباری شی الیاب، دوومی شی ابیناداب و سومی شی شماه. ^{۱۴} داوود ریزه ترین بود و امو سه کته از د مبال شائول رفت. ^{۱۵} داوود گاهی د پیش شائول میمد و گاهی مورفت تا گوسپندوی آته خو ره د بیت-لحم بچرنه.

^{۱۶} امو فلسطینی چل روز صبح و شام میمد و د میدو ایسته موشد. ^{۱۷} یگ روز یسی د باچه خو داوود گفت: ”امی یگ ایفه غله بریو شده ره قد ده نان بگیر و دویده بلده برارون خو د خیمه گاه ببر. ^{۱۸} امچنان، اینی ده کله پنیر ره بلده قومندان هزار نفری ازوا ببر و احوال سلامتی برارون خو ره پُرسان کده یگ نشانی ازوا گرفته ببر. ^{۱۹} اونا قد شائول و پگ مردای اسرائیل د دره ایلاه آسته و قد فلسطینیا جنگ مونه.“

۲۰ پس داؤود صباحگاه باله شُده رمه ره دَ چوپو تسلیم کد و اُمُو چیزا ره گِرِفته حرکت کد، اُمُو رقم که یسی دَز شی امر کُدد. اُو دَ امزُو غیت دَ خیمه‌گاه رسید که لشکر دَ میدانِ جنگ مورفت و بلده جنگ چیغ-و-شور مُوكد. ۲۱ اسرائیلیا و فلسطینیا لشکر دَ برابرِ لشکر دَ حالتِ آماده-باش ایسته شد. ۲۲ داؤود چیزای ره که قد خُو دشت دَ دستِ مسؤلِ اسباب-و-آزوقه تسلیم کد و دَویده سُونِ لشکر رفت و قد برارون خُو احوال پُرسی کد. ۲۳ دَ حالیکه داؤود قد ازوا توره مُوگفت، اُمُو مردِ جنگی فلسطینی که از جت بُود و جلیات نام دشت از لشکرِ فلسطینیا بُر شُده آمد و مثلِ دفعه های پیش توره گُفت و داؤود شنید. ۲۴ پگِ مردایِ اسرائیل وختیکه اُمُو مرد ره دید، از پیش شی دوتا کد، چُون غدر ترس خوردد.

۲۵ مردایِ اسرائیل گُفت: ”امی مرد ره که آمده، مینگرید؟ یقیناً ای میبه که اسرائیل ره خار-و-حقیر کنه. هر کسی که ای ره بُکُشه، پادشاه اُو ره صاحبِ مال-و-دولتِ غدر مونه و دُختر خُو ره دَزُو میدیه و خانوارِ آته شی ره دَ اسرائیل از عسکری-و-مالیه معاف مونه.“ ۲۶ داؤود دَ کسای که پالوی شی ایسته بُود، گُفت: ”کسی که امی فلسطینی ره بُکُشه و ای ننگ ره از اسرائیل دُور کنه، بلده ازو چیز کار موشه؟ چُون ای فلسطینی ناختنه کی بشه که لشکرهای خُدای زنده ره خار-و-حقیر کُنه؟“ ۲۷ و مردُم اُمُو تورا ره تکرار کده دَزُو گُفت: ”کسی که اُو ره بُکُشه، اینی رقم چیزا بلده ازو انجام دده موشه.“

۲۸ وختیکه اُو قد مردُم توره مُوگفت برارِ کُته شی ایاب شنید و قارِ ایاب دَ بله داؤود باله آمده گُفت: ”چرا دَ اینجی آمدی؟ اُو رمه ریزه ره دَ بیابو دَ پیش کی ایله کدی؟ ما تکبُر و شرارتِ دلِ تُو ره میدنم؛ تُو دَ اینجی آمدی که جنگ ره بنگری.“ ۲۹ داؤود گُفت: ”آلی ما چی کدیم؟ آیا توره گُفته نمیتنم؟“ ۳۰ اُو از پالوی ازو تاو خورده دَ پیشِ دیگر و رفت و عینِ توره ره گُفت؛ و مردُم بسمِ دَزُو رقم دفعه پیشنه جواب دد.

^{۳۱} تورای ره که داؤود گُفت، دَ گوشِ مردُم رَسید و دَ شائول خبر دده شد و شائول او ره کوی کد. ^{۳۲} داؤود دَ شائول گُفت: ”هیچ کس بخاطرِ امزو فَلَسطِینی کم دِل نَشنه؛ خِدمتگار تو مورِه و قد ازو جنگ مونه.“ ^{۳۳} شائول دَ داؤود گُفت: ”تو توانِ ازی ره ندری که دَ خِلافِ امزو فَلَسطِینی بوری و قد شی جنگ کنی؛ چُون تو یگ جوان استی و او از جوانی خُو یگ مردِ جنگی بوده.“ ^{۳۴} لیکن داؤود دَ شائول گُفت: ”خِدمتگار تو چوپونِ رمِه آته خُو آسته؛ هر وختیکه یگ شیر یا یگ خرس اَمده و یگ باره ره از رمه بُرده، ^{۳۵} ما از پُشت شی رفتیم و او ره زده باره ره از دان شی نجات ددیم. و هر غیتیکه دَ بلِه ازمه ثوپ کده، ما از ریش شی گِرفتیم و او ره زده کُشتیم.“ ^{۳۶} خِدمتگار تو ام شیر ره کُشته و ام خرس ره؛ سرنوشتِ امزی فَلَسطِینی ناختنه ام مثلِ یکی امزوا موشه، چراکه ای لشکرهای خُدای زنده ره خار-و-حقیر کده.“ ^{۳۷} و داؤود اِدامه دده گُفت: ”خداوندی که مره از چنگِ شیر و از چنگِ خرس نجات دد، از دِستِ امزو فَلَسطِینی ام نجات میدیه.“ پس شائول دَ داؤود گُفت: ”بورو، خداوند قد تو بَشه.“

^{۳۸} اوخته شائول کالای جنگی خُو ره دَ داؤود پوشند: کوله برونزی ره دَ سر شی ایشت و زره ره دَ جان شی کد. ^{۳۹} داؤود شمشیر ره دَ بلِه کالای خُو بسته کد، ولِی راه رفته نَتَنست، چُون او دَ پوشیدونِ امزو چیزا عادت نَدشت. اوخته داؤود دَ شائول گُفت: ”ما قد امزی چیزا رفته نَمیتُم، چُون عادت ندرُم.“ پس داؤود امو چیزا ره از جان خُو بر کد. ^{۴۰} بعد ازو سوته چيو خُو ره دَ دِستِ خُو گِرِفت و پَنج دانه سنگِ لَخْشُم ره از جوی جدا کده دَ جیبِ تویره چوپونی خُو ایشت و پَلْخمون خُو ره دَ دِستِ خُو گِرِفته دَ امزو فَلَسطِینی نزدیک شد.

^{۴۱} امو فَلَسطِینی اَمده اَمده دَ داؤود نزدیک شد و سپر-بردار شی پیشِ روی شی میمد. ^{۴۲} وختی فَلَسطِینی توخ کد و داؤود ره دید، او داؤود ره تحقیر-و-توهین کد، چُون او یگ جوانِ سُرخ چهره و خوشنمای بود. ^{۴۳} فَلَسطِینی دَ داؤود گُفت: ”آیا ما سگ اَسْتُم که قد سوته چيو دَ جنگ مه اَمده؟“ و فَلَسطِینی داؤود ره دَ

نام خدایون خُو نالت کد. ^{۴۴} و فَلَسطِینی اِدامه دَده دَ داؤود گُفت: ”دَ پیش مه بیه تا گوشت تُو ره دَ مُرغکوی هوا و جانورای درنده بیابو بدیم.“

^{۴۵} داؤود دَ فَلَسطِینی گُفت: ”تُو قد شمشیر و نیزه و نیزه بریگ دَ جنگ مه مییی، مگم ما دَ نام خُداوند لشکرها، خُدای نیروهای اسرائیل که تُو او ره تحقیر-و-توهین کدی دَ جنگ تُو مییم. ^{۴۶} امروز خُداوند تُو ره دَ دست مه تسلیم مونه و ما تُو ره زده سر تُو ره از تن تُو جدا موم؛ و امروز ما لاش های لشکر فَلَسطِینیا ره دَ مُرغکوی هوا و جانورای درنده زمی میدیم تا تمام مردم زمی بدنه که دَ اسرائیل خُدا وجود دره ^{۴۷} و ام تمام امزی جم بدنه که خُداوند دَ وسیله شمشیر و نیزه نجات نمیدیه؛ چون ای جنگ از خُداوند آسته و او شمو ره دَ دست ازمو تسلیم مونه.“

^{۴۸} وختی فَلَسطِینی حرکت کده نزدیک آمد تا قد داؤود جنگ کنه، داؤود ام دَ زودی سون میدان جنگ دَوید تا قد فَلَسطِینی جنگ کنه. ^{۴۹} داؤود دست خُو ره دَ منه جیب توپره خُو چقی کده یگ سنگ ره گرفت و دَ پلخمو ایشه دَ پیشانه فَلَسطِینی زد؛ سنگ دَ پیشانه ازو در آمد و او قد روی خُو دَ زمی افتد.

^{۵۰} دَ امزی رقم داؤود قد یگ پلخمو و یگ سنگ دَ بله فَلَسطِینی زور شد و فَلَسطِینی ره زده کشت، باوجود که دَ دست شی شمشیر نبود. ^{۵۱} اوخته داؤود دَویده رفت و دَ بله سر فَلَسطِینی ایسته شد و شمشیر شی ره گرفته از غلاف بُر کد و سر ازو ره از تن شی جدا کده کار شی ره خلاص کد. وختی فَلَسطِینیا دید که مرد جنگی ازوا کشته شد، اونا دوتا کد. ^{۵۲} دَ امزو غیت مردای اسرائیل و یهودا باله شد و چیغ-و-شور کده تا جت و تا درگه های عقرون فَلَسطِینیا ره دُمبال کد و زخمی های فَلَسطِینیا دَ راه شَعَریم تا جت و عقرون افتد. ^{۵۳} اوخته بنی اسرائیل از دُمبال کدون فَلَسطِینیا پس آمد و خیمه گاه ازوا ره غارت کد. ^{۵۴} و داؤود سر جلیات فَلَسطِینی ره گرفته دَ اورشَلیم آورد، لیکن سلاح شی ره دَ خیمه

خو ایشْت.

^{۵۵} دَ امزُو غَیت که داوود دَ جنگِ فَلَسطِینی مورفت شائول اُو ره دیده دَ ابْنیر قومندانِ لشکر خو گُفت: ”ابْنیر، امی جوان باچه کی آسته؟“ ابْنیر گُفت: ”آی پادشاه، دَ زندگی تُو قَسَم که ما نَمیدنم.“ ^{۵۶} پادشاه گُفت: ”پُرسان کُو که امی جوان باچه کی آسته.“ ^{۵۷} امی که داوود از کُشتونِ فَلَسطِینی پس آمد، ابْنیر اُو ره گِرِفته دَ پیشِ شائول اُورد و سرِ فَلَسطِینی دَ دِست شی بُود. ^{۵۸} شائول دَزُو گُفت: ”آی جوان، تُو باچه کی آستی؟“ داوود دَ جواب شی گُفت: ”ما باچه خِدْمتگار تُو یَسی بَیت-لَحْمی آسْتَم.“

حسادتِ شائول

۱۸ وختی داوود از توره گُفتو قد شائول خلاص شد، دل-و-جان یوناتان گِرِفْتارِ داوود شد و یوناتان اُو ره رقمِ جان خو دوست مِیدَنست. ^۲ و شائول دَ امزُو روز اُو ره قد خو گِرِفْت و نه ایشْت که پس دَ خانه آته خو بوره. ^۳ اوخته یوناتان قد داوود یگ عهد بسته کد، چراکه اُو ره رقمِ جان خو دوست مِیدَنست. ^۴ و یوناتان چپنی ره که دَ جان شی بُود کشیده دَ داوود دَد؛ اُو کالای جنگ خو و حتی شمشیر، کمو و کمر بند خو ره ام دَزُو دَد. ^۵ داوود دَ هر جای که شائول اُو ره ریی مُوکد مورفت و کامیاب مُوشد. امزی خاطر شائول اُو ره دَ بله مردای جنگی خو قومندانِ مُقرر کد. ای ام دَ نظرِ پگِ مردُم خوب معلوم شد و ام دَ نظرِ خِدْمتگارای شائول.

^۶ وختیکه داوود از کُشتونِ فَلَسطِینی پس آمد، دَ حالیکه اونا میمد، خاتونو از تمام شارای اسرائیل بَیت خنده و بازی و خوشی کده قد دایره ها و دیگه آلاتِ موسیقی دَ دمِ راهِ شائول پادشاه آمد. ^۷ خاتونو دَ حالیکه بازی مُوکد بَیت خنده دَ یگدیگه خو مُوگُفت:

”شائول هزاران دُشمون خُو ره کُشته

و داؤود دَها هزار دُشمون خُو ره.“

^۸ شائول غدر قار شد و ای توره دَ نظر شی خوش نَخورد. او قد خود خُو گفت:
”اونا دَها هزار نفر ره دَ داؤود نَسبَت میدیه و هزاران نفر ره دَزه مه. پس بغیر از
پادشاهی چی مَنده که بلده ازو دَده شنه.“^۹ و امزو روز بعد شائول داؤود ره دَ
چیم بد میدید.

^{۱۰} صَباح امزو روز روح آزار- دِهنده از طرف خُدا دَ بله شائول آمد و او دَ مَنه
خانه خُو ایله گویی کد؛ و داؤود مثل هر روز بِرِبط دَ دست شی بود و میزد.
شائول دَ دست خُو یگ نیزه دَشت^{۱۱} و امو نیزه ره گزاک کده قد خود خُو گفت:
”ما داؤود ره دَ دیوال میخ مونم.“ مگم داؤود دُو دفعه خود ره از پیش روی ازو
گوشه کد.

^{۱۲} شائول از داؤود میترسید، چراکه خُداوند قد ازو بود و از شائول دُور شد.
^{۱۳} پس شائول او ره از پیش خُو دُور کد و او ره قومندان هزار نفری مقرر کد و
داؤود پیش روی لشکر بُرو مورفت و داخل میمد.^{۱۴} داؤود دَ تمام کارای خُو
کامیاب موشد، چون خُداوند قد ازو بود.^{۱۵} وختی شائول دید که او غدر کامیاب
آسته، او از داؤود کلوتر ترس خورد.^{۱۶} لیکن تمام اسرائیل و یهودا داؤود ره
دوست دَشت، چراکه او پیش روی لشکر ازوا بُرو مورفت و داخل میمد.

^{۱۷} اوخته شائول دَ داؤود گفت: ”اینه، ما دُختر کِته خُو میرب ره دَ عنوان خاتو دَزه
تُو میدیم؛ فقط بلده مه یگ مرد دلیر- و- جنگی بش و دَ جنگ های خُداوند جنگ
کُو.“ چون شائول قد خود خُو گفت: ”ما دست خُو ره دَ بله ازو باله نمونم؛ بیل
که دست فلسطینیا دَ بله شی باله شنه.“^{۱۸} داؤود دَ شائول گفت: ”ما کی آستم و
خانوار مه یا اولاد بابِه آته مه دَ اسرائیل چی آسته که ما داماد پادشاه شئم؟“

۱۹ لیکن د وختیکه میرب دختر شائلو باید د داوود دده موشد، او د عدریل محولاتی د عنوان خاتو دده شد.

۲۰ د عین حال میخال دختر شائلو داوود ره دوست دشت؛ وختیکه د شائلو دزی باره گفته شد، امی توره او ره خوشحال کد. ۲۱ و شائلو قد خود خو گفت: ”او ره د داوود میدیم تا بلده شی یگ دام شنه و تا دست فلسطینیا د بله ازو باله شنه.“ پس شائلو دفعه دویم د داوود گفت: ”امروز تو داماد مه موشی.“ ۲۲ و شائلو د خدمتگاری خو گفت: ”قد داوود تاشکی گپ زده بگید، توخ کو، پادشاه از تو راضی آسته و خدمتگاری شی تو ره دوست میدنه؛ پس آلی داماد پادشاه شو.“

۲۳ وختی خدمتگاری شائلو امی توره ها ره د گوش داوود رسند، داوود دزوا گفت: ”آیا د نظر از شمو داماد پادشاه شدو آسو آسته؛ شمو میدید که ما یگ آدم فقیر و حقیر آستم.“ ۲۴ خدمتگاری شائلو آمده دزو گفت: ”داوود اینی رقم موگیه.“ ۲۵ اوخته شائلو گفت: ”د داوود بگید که، پادشاه از تو مهر دختر خو ره طلب ندره، فقط صد پوست ختنه فلسطینیا ره بیر تا از دشمنای پادشاه انتقام گرفته شنه.“ شائلو قصد دشت که داوود ره د دست فلسطینیا پورته کده د قتل برسنه.

۲۶ وختیکه خدمتگاری پادشاه امی تورا ره د داوود گفت، د نظر داوود خوش خورد و دل شی شد که داماد پادشاه شنه. پس روزای تعیین شده هنوز پوره نشد ۲۷ که داوود باله شده قد نفرای خو رفت و دوصد فلسطینی ره کشته پوستای ختنه ازوا ره آورد و پگ شی ره د پادشاه نشو دد تا داماد پادشاه شنه. اوخته شائلو دختر خو میخال ره د عنوان خاتو دزو دد.

۲۸ وختی شائلو پی برد و فامید که خداوند قد داوود آسته و میخال دختر شی ام داوود ره دوست دره، ۲۹ او از پیش کده کلوتر از داوود ترس خورد؛ پس شائلو د

تمام روزای زندگی خو دشمنون داؤود بُود.

۳۰ د امزو غیت قومندانای فلسطینیا همیشه بلده جنگ میمد و هر وختیکه اونا میمد، داؤود از پگ خدمتگاری شائول کده کلوتر عاقلانه رفتار موكد، د اندازه که نام شی غدر مشهور شد.

شائول قصد کشتون داؤود ره مونه

۱۹ شائول د باچه خو یوناتان و د پگ خدمتگاری خو گفت که داؤود ره بکُشه. لیکن یوناتان باچه شائول داؤود ره غدر خوش دشت. ۲ امزی خاطر یوناتان د داؤود خبر دده گفت: ”آته مه شائول قصد کشتون تو ره دره. پس آلی صباح صبح جان خو ره نگاه کو و د یگ جای نامعلوم رفته خود ره تاشه کو. ۳ اوخته ما بر شده مییم و د پالوی آته خو د صحرای که تو آستی ایسته موشم و قد آته خو د باره از تو توره موگیم. بنگرم که چیزخیل موگیه، اوخته دز تو خبر میدیم.“

۴ پس یوناتان د باره خوبی های داؤود گپ زد و د آته خو شائول گفت: ”بهتر آسته که پادشاه د حق خدمتگار خو داؤود گناه نکنه، چراکه او د حق از تو گناه نکه، بلکه کارای ازو غدر د خوبی تو تمام شده. ۵ او خون خو ره د قف الغه خو گرفته امو فلسطینی ره کُشت و خداوند نجات بزرگ ره نصیب تمام اسرائیل کد؛ تو ام او ره دیدی و خوشحال شدی. پس چرا باید داؤود ره بے دلیل بکُشی و د حق آدم بے گناه گناه کنی؟“ شائول توره یوناتان ره گوش کد و قسم خورده گفت: ”قسم د زندگی خداوند که او کشته نموشه.“ ۷ اوخته یوناتان داؤود ره کوی کد و پگ امزی تورا ره دزو نقل کد؛ و یوناتان داؤود ره د پیش شائول آورد و او رقم وختای سابق د حضور ازو بُود.

^۸ دَ امزُو غَيْتِ بَسْمِ جَنگِ دَرِ گِرِفَتِ وِ دَاوُودِ رَفْتِه قَدِ فَلَاسْطِیْنِیَا جَنگِ کَدِ. اُو
فَلَاسْطِیْنِیَا رِه زَدِه غَدْرِ یَگِ شِکَسْتِ کُتِه دَدِ وِ اَوْنَا اَزِ پِیشِ اَزُو دُوتَا کَدِ. ^۹ یَگِ رُوزِ
دَ حَالِیکِه شَائُولِ دَ خَانِه خُو شِشْتُدِ رُوحِ آزارِ- دِهِنْدِه اَزِ طَرَفِ خُداوندِ دَ بِلِه اَزُو
اَمَدِ؛ دَمزُو غَيْتِ نَیْزِه شَائُولِ دَ دِسْتِ شِی بُوَدِ وِ دَاوُودِ قَدِ دِسْتِ خُو بَرِیْطِ مِیْزَدِ.
^{۱۰} شَائُولِ قَصْدِ کَدِ کِه دَاوُودِ رِه قَدِ نَیْزِه خُو دَ دِیوَالِ مِیْخِ کَنِه، لِیْکِنِ اُو اَزِ پِیشِ
شَائُولِ دُوتَا کَدِ وِ نَیْزِه دَ دِیوَالِ خُورَدِ. پَسِ دَاوُودِ دُوتَا کَدِه خُودِ رِه خَطَا دَدِ.

^{۱۱} اَمُو شَاوِ شَائُولِ چِنْدِ کِشِیْکِچِی رِه دَ خَانِه دَاوُودِ رِیِ کَدِ تَا اُو رِه زِیْرِ نَظَرِ دَشْتِه
بَشِه وِ دَ وَخْتِ صُبْحِ اُو رِه بُکُشِه. لِیْکِنِ مِیْخَالِ خَاتُونِ دَاوُودِ اُو رِه خَبَرْدَارِ کَدِه
گُفْتِ: ”اِگِه اِمِشَاوِ جَانِ خُو رِه نِجَاتِ نَدِی، صَبَاحِ کُشْتِه مُوشِی.“ ^{۱۲} پَسِ مِیْخَالِ
دَاوُودِ رِه اَزِ رَاهِ کَلِکِیْنِ تَاهِ کَدِ وِ اُو دُوتَا کَدِه رَفْتِ وِ خُودِ رِه خَطَا دَدِ. ^{۱۳} اوخْتِه
مِیْخَالِ یَگِ مُجَسْمِه رِه گِرِفْتِه دَ جَاگِه اِیْشْتِ وِ یَگِ بَالِشْتِ مُوی بُزِی رِه دَ تِی سَرِ
شِی اِیْشْتِه اُو رِه قَدِ یَگِ رَخْتِ پُوشِنْدِ.

^{۱۴} وَخْتِ شَائُولِ کِشِیْکِچِی هَا رِه رِیِ کَدِ کِه دَاوُودِ رِه دِسْتِگِیْرِ کَنِه، مِیْخَالِ گُفْتِ:
”اُو نَاجُورِ اَسْتِه.“ ^{۱۵} اوخْتِه شَائُولِ کِشِیْکِچِی هَا رِه رِیِ کَدِ کِه دَاوُودِ رِه بِنِگَرِه وِ اَمِ
گُفْتِ: ”اُو رِه دَ بِلِه جَاگِه شِی دَ پِیشِ اَزْمِه بَیْرِیْدِ تَا اُو رِه بُکُشْمِ.“ ^{۱۶} وَخْتِیکِه
کِشِیْکِچِی هَا دَاخِلِ رَفْتِ، دِیْدِ کِه یَگِ مُجَسْمِه دَ جَاگِه اِیْشْتِه یِه وِ یَگِ بَالِشْتِ مُوی
بُزِی دَ تِی سَرِ شِی. ^{۱۷} شَائُولِ دَ مِیْخَالِ گُفْتِ: ”چِرَا مَرِه اِی رَقْمِ بَازِی دَدِی وِ
دُشْمُونِ مَرِه اِیْلِه کَدِی کِه خَطَا بُخُورِه؟“ مِیْخَالِ دَ جَوَابِ شَائُولِ گُفْتِ: ”اُو دَزْمِه
گُفْتِ کِه، ’مَرِه اِیْلِه کُو؛ اِگِه نَه، تُو رِه مُوکُشْمِ.“

^{۱۸} پَسِ دَاوُودِ دُوتَا کَدِه خُودِ رِه خَطَا دَدِ وِ دَ پِیشِ سَمُوئِیلِ دَ رَاْمِه اَمَدِ وِ پَگِ
چِیْزَایِ رِه کِه شَائُولِ دَ حَقِ اَزُو کَدُ دَزُو گُفْتِ. اوخْتِه دَاوُودِ وِ سَمُوئِیلِ رَفْتِه دَ
نَایُوتِ جَایِ- دَ جَایِ شُدِ. ^{۱۹} وِ دَ شَائُولِ گُفْتِه شُدِ کِه، ”اَوْنِه، دَاوُودِ دَ نَایُوتِ رَاْمِه
اَسْتِه.“ ^{۲۰} اوخْتِه شَائُولِ نَفْرَا رِه رِیِ کَدِ کِه دَاوُودِ رِه دِسْتِگِیْرِ کَنِه. لِیْکِنِ وَخْتِ اَوْنَا

یگ دِسْتِه اَنبیا ره دِید که دَ وَجِد اَمَدِه نَبُوت مُونه و سموئیل ایسته شُدِه پیشوایی ازوا ره مُوکُنه، روح خُدا دَ بِلِه نفرای شائول اَمَد و اونا ام دَ وَجِد اَمَدِه دَ نَبُوت کدو شُد. ^{۲۱} وختیکه دَ شائول خبر دَدِه شُد، اُو دِیگه نفرای ره ریی کد و اونا ام دَ وَجِد اَمَدِه دَ نَبُوت کدو شُد. شائول بَلدِه دَفَعِه سِوَم بسم نفرای ره ریی کد و اونا ام دَ وَجِد اَمَدِه دَ نَبُوت کدو شُد. ^{۲۲} اوخته خود اَزو دَ رامه رفت و دَ پیش چاه کُته که دَ سیخو اَسْتِه اَمَد و پُرسان کده گُفت: ”سموئیل و داوود دَ کُجا یه؟“ یگ نفر گُفت: ”اونا دَ نایوتِ رامه اَسْتِه.“ ^{۲۳} پس شائول از اُونجی دَ نایوتِ رامه رفت و دَ راه روح خُدا دَ بِلِه اَزو ام اَمَد؛ اُو دَ حالیکه مورفت نَبُوت مُوکد تاکه دَ نایوتِ رامه رسید. ^{۲۴} اوخته اُو ام دَ وَجِد اَمَدِه کالای خُو ره چک کد و دَ حُضُورِ سموئیل دَ نَبُوت کدو شُد و دَ تمامِ امزُو روز و تمامِ امزُو شاو لُج اُفتَد. امزی خاطر گُفته شُد: ”آیا شائول ام از جُمْلِه اَنبیا اَسْتِه؟“

داوود و یوناتان

۲۰ داوود از نایوتِ رامه دُوتا کده دَ پیشِ یوناتان اَمَد و گُفت: ”ما چی کدیم؟ گُناه مه چی اَسْتِه؟ و ما دَ حق آتِه تُو چی بَدی کدیم که اُو قَصِدِ گِرِفْتونِ جان مَرِه دَرِه؟“ ^۲ یوناتان دَزُو گُفت: ”هرگز نه! تُو نَمُومری. توخ کُو، آتِه مه هیچ رقم کار کُته یا ریزه ره انجام نَمیدیه تاکه مَرِه خبر نکنه. پس چرا آتِه مه ای توره ره از مه تاشه کُنه؟ اِمکان ندره.“ ^۳ و داوود ام قَسَم خورده گُفت: ”آتِه تُو خُوب میدنه که نظرِ لُطف تُو دَ بِلِه مه اَسْتِه؛ و اُو قد خود خُو مُوگیه، یوناتان باید ازی توره خبر نَشْنه، اگه نه غَمگی مُوشه. ولی مَرِه دَ زندگی خُداوند و دَ زندگی از تُو قَسَم که دَ مینکل ازمه و مَرگ از یگ قَدَم کَلوتر فاصِلِه نییه.“ ^۴ اوخته یوناتان دَ داوود گُفت: ”هر چیزی که دل تُو بخایه اُو ره بَلدِه تُو انجام میدیم.“

^۵ داوود دَ یوناتان گُفت: ”اینه، صَباح ماهِ نو اَسْتِه و ما باید قد پادشاه بَلدِه نان خوردو دَ سرِ دِستَرخو بِشِینم، لیکن مَرِه رُخصتِ بَدی که تا شامِ سِوَم خود ره دَ

صحرا تاشه کُنم. ^۶ اگه آته تُو مُتَوَجِه شُنه که ما نِیسْتُم، بُوگی که، داوود غدر زاری کده از مه اجازه گِرِفت که دَ شار خُو بَیت-لَحْم بوره، چُون تمام خانوار شی دَ اونجی قُربانی سالانه تقدیم مونه. ^۷ اگه گُفت، 'خیره.' اوخته دَ خُوبی خِدْمتگار تُو تمام موشه؛ لیکن اگه غدر قار شد، بدن که او قَصِدِ بَدی کدو ره دَره. ^۸ پس قد خِدْمتگار خُو مهربانی کُو، چراکه تُو قد خِدْمتگار خُو دَ حُضُورِ خُداوند عهد بسته کدے. لیکن اگه کُدم گناه از مه سر زده، خود تُو مَره بُکُش! چی حاجت دَره که مَره دَ پیش آته خُو بُبری؟“

^۹ یوناتان گُفت: ”هرگز ای رقم فکر نکو! اگه ما حتی احساس مُوکُدم که آته مه قَصِد دَره که دزتو بَدی برسنه، آیا ما دزتو خبر نمیدم؟“ ^{۱۰} داوود دَ یوناتان گُفت: ”اگه آته تُو دزتو جوابِ سخت بدیه، کی دزتو مه خبر میدیه؟“ ^{۱۱} اوخته یوناتان دَ داوود گُفت: ”بیه که دَ صحرا بوری.“ و هر دوی ازوا دَ صحرا رفت. ^{۱۲} دَ اونجی یوناتان دَ داوود گُفت: ”دَ زندگی خُداوند، خُدای اسرائیل قَسَم که صَباح یا دَ روزِ سِوَم دَ امزی غیت از آته خُو کُنچ-و-کاو مُونم. اگه نیت شی دَ خیر تُو بود، دستی دزتو پیغام ری کده تُو ره باخبر مُونم. ^{۱۳} لیکن اگه آته مه قَصِد دشت که دزتو ضرر برسنه، خُداوند امو ضرر ره دزتو مه برسنه، بلکه کلوتر ازو ره، اگه ما دزتو خبر ندیم و تُو ره سون راه تُو ری نکُم تا صحیح-و-سلامت بوری. آلی خُداوند قد تُو بشه، امو رقم که قد آته مه بود. ^{۱۴} تُو ام تا وختیکه ما زنده اَسْتُم، رَحمت-و-مُحَبَّت خُداوند ره دَ حق ازمه دَ جای بیر تا نَمْرُم؛ ^{۱۵} نَتنها ای، بلکه مهربانی خُو ره از خانه مه ام هرگز قطع نکو، حتی زمانی که خُداوند پگِ دُشمنای تُو ره از روی زمی نابود کد.“ ^{۱۶} دَمزی رقم یوناتان قد خانوار داوود عهد بسته کد و دَ آخر گُفت: ”دعا مُونم که خُداوند از دُشمنای داوود بازخاست کنه.“ ^{۱۷} و یوناتان بسم داوود ره دَ مُحَبَّتِی که نِسَبَت دَزُو دشت قَسَم دد، چُون اُو ره دَ امزو اندازه دوست دشت که جان خُو ره دوست دشت. ^{۱۸} یوناتان دَزُو گُفت: ”صَباح ماه نو اَسْتِه و ازی که جای تُو خالی یه، معلومدار

مُوشه که تُو نِیستی. ^{۱۹} دَ روزِ سِوَم تاه شُده بورُو، دَ امزُو جای بورُو که دَ شُروع امزی مُشکِلاتِ خود ره تاشه کده بُدی و دَ پالُوی سنگِ آزلِ بِشی. ^{۲۰} ما سه تیرِ دَ امزُو طرف ایله میدیم، مِثلِ که بگی یگو نشان ره میزنم. ^{۲۱} اوخته یگِ باچه ره ری کده موگیم، 'بورُو تیرا ره پیدا کو.' اگه دَزُو گُفتم، 'اونه، تیرا دَ پُشتِ سر تُو آسته، اونا ره بگیری.' اوخته بیه، چُون دَ زندگی خُداوند قَسَم که بلده تُو سلامتی-و- اَمْنِیتِ آسته و از خطر بُرِ آستی. ^{۲۲} لیکن اگه دَ امزُو باچه گُفتم، 'اونه، تیرا دَ پیشِ رُوی تُو آسته،' اوخته بورُو، چُون خُداوند تُو ره ری کده. ^{۲۳} و دَ باره چیزی که ما و تُو توره گُفتی، بدنِ که خُداوند دَ مینکلِ ازمه و از تُو تا اَبَدِ شَاهِدِ آسته."

^{۲۴} پس داؤود خود ره دَ صحرا تاشه کد. وختیکه جشنِ ماه نو شُروع شد، پادشاه بلده نان خوردو شِشت. ^{۲۵} پادشاه مِثلِ همیشه دَ جای خُو دَ نزدیکِ دیوالِ شِشت، یوناتان رُوی دَ رُوی شی بُود و اَبنیرِ دَ پالُوی شائول شِشتند، مگم جای داؤود خالی بُود. ^{۲۶} شائول دَ امزُو روز هیچ چیز نَگفت، چُون قد خود خُو گُفت: "کدم چیز قد ازو رُخ دده و اُو ناپاک آسته. اَرے، حتماً اُو ناپاک آسته." ^{۲۷} لیکن صَبایِ شی، یعنی دَ روزِ دوّمِ ماه، جای داؤود بسمِ خالی بُود. اوخته شائول دَ باچه خُو یوناتان گُفت: "چرا باچه یسی دِروز و اِمروز دَ نان خوردو نمد؟"

^{۲۸} یوناتان دَ جوابِ شائول گُفت: "داؤود غدرِ زاری کده از مه اِجازه گرفت که دَ بَیت-لَحَمِ بوره. ^{۲۹} اُو دز مه گُفت، 'اِجازه بدی که بورم، چُون خانوارِ مو دَ شارِ مو قُربانی دَره و برارِ مه دَ بله مه امر کده که دَ اُونجی بَشُم. پس آلی اگه نظرِ لُطفِ تُو دَ بله مه بَشه، دز مه رُخصتِ بدی تا برارون خُو ره بَنگرم.' امزی خاطر اُو دَ سرِ دِسترخونِ پادشاه نمده."

^{۳۰} اوخته قارِ شائول دَ بله یوناتان باله امد و دَزُو گُفت: "آی باچه خاتونِ فاسد و یاغی! آیا ما نموفامم که تُو باچه یسی ره بلده رسوایی خود خُو و بلده رسوایی شرمگاهِ اَبه خُو اِنْتِخابِ کدے؟ ^{۳۱} چُون تا زمانی که باچه یسی دَ رُوی زمی زنده

بشه، نه تُو پادشاه موشی و نه پادشاهی تُو برقرار موشه. پس آلی نفر ریی کُو که او ره د پیش ازمه بیره، چُون او حتماً باید بُمره. ^{۳۲} یوناتان د جواب آته خو شائول گُفت: ”چرا او باید بُمره؟ او چی کده؟“ ^{۳۳} لیکن شائول نیزه خو ره سُون ازو گزَلک کد که او ره بزنه. پس یوناتان فامید که آته شی قَصِدِ کُشتون داوود ره دره. ^{۳۴} اوخته یوناتان غدر د سر قار از سر دسترخو باله شد و د روز دوم ماه نان نخورد، چراکه او ام بخاطر داوود غمگی بود و ام بخاطری که آته شی او ره شرمنده کدد.

^{۳۵} صَبای روزِ دیگه شی یوناتان د امزو وخت که قد داوود تعیین کدد د صحرا رفت و یگ باچه ریزه قد شی قتی بود. ^{۳۶} او د امزو باچه گُفت: ”بدو و تیرای ره که میزنم پیدا کُو.“ د حالیکه امو باچه میدوید، او تیر ره رقمی ایله کد که ازو تیر شنه. ^{۳۷} وختی امو باچه د جایی که یوناتان تیر ره ایله کدد رسید، یوناتان از پشت شی کوی کده گُفت: ”آیا تیر د پیش روی تُو نییه؟“ ^{۳۸} امچنان یوناتان از پشت امزو باچه کوی کده گُفت: ”عجله کُو، زود بورو و طال ندی!“ پس باچه که قد یوناتان بود تیرا ره باله کد و د پیش بادر خو آمد. ^{۳۹} لیکن امو باچه هیچ چیز ره نفامید؛ فقط یوناتان و داوود مقصد توره ره فامید. ^{۴۰} اوخته یوناتان سلاح خو ره د امزو باچه دده گُفت: ”بورو و اونا ره د شار ببر.“

^{۴۱} بعد از رفتون امزو باچه، داوود از پشت سنگ قلچه باله شد و خود ره قد روی خو د زمی اندخته سه دفعه سجده کد و بعد ازو اونا یگدیگه خو ره ماخ کده هر دوی شی چخرا کد، ولے داوود کلوتر چخرا کد. ^{۴۲} اوخته یوناتان د داوود گُفت: ”بخیر-و-سلامت بورو، چراکه هر دوی مو د خداوند قسم خورده گُفته، ’خداوند د مینکل ازمه و ازتو و د مینکل اولاده ازمه و اولاده ازتو تا ابد بشه.““ بعد ازو داوود باله شده رفت و یوناتان پس د شار آمد.

داؤود د نوب مورہ

۲۱ داؤود د نوب د پیشِ اَخیملک پیشوا رفت. اَخیملک لرزیده د دمِ راهِ داؤود آمد و گُفت: ”چرا تنها آمدی و کس قد تو نییہ؟“^۲ داؤود د اَخیملک پیشوا گُفت: ”پادشاه مرہ بلده انجامِ دونِ یگ کار وظیفہ دده و دز مه امر کده که، هیچ کس باید د بارہ کاری که تو ره ری مؤنم و د بارہ چیزی که دز تو وظیفہ میدیم نفاہ. ما نفرا ره د فلان و فلان جای تعیین کدیم.^۳ آلی خوردنی چیزخیل سر دست دری؟ بلده مه پنج دانه نان یا هر چیزی که تیار آسته بدی.“

۴ پیشوا د جوابِ داؤود گُفت: ”ما هیچ نان معمولی سر دست ندرم؛ فقط نان مقدس آسته؛ اگه مردای جوان خود ره از خاتونو دور نگاه کده بشه میتنه بخوره.“^۵ داؤود د جوابِ پیشوا گُفت: ”یقیناً خاتونو مثل همیشه از مو دور نگاه شده؛ وختیکه ما د یگ وظیفہ مورم جسم های مردای جوان مقدس آسته، حتی اگه یگ وظیفہ عادی ام بشه. پس امروز چیقس کلوتر جسم های ازوا مقدس بشه؟“^۶ اوخته پیشوا نان مقدس ره دزو دد، چراکه د اونجی دیگه نان نبود بغیر از نان حضورِ خداوند که از حضورِ خداوند باله شد و د روزِ باله کدون شی نان گرم د جای شی ایشته شد.

۷ د امزو روز یکی از خدمتگاری شائل د اونجی د حضورِ خداوند مصروفِ عبادت بود؛ او دواغِ ادومی نام دشت و کته چوپونای شائل بود.

۸ داؤود د اَخیملک گُفت: ”آیا د اینجی د پیش تو نیزه یا شمشیر آسته؟ ما شمشیر و سلاح های دیگه خو ره قد خو نوردیم، چراکه کارِ پادشاه عاجل بود.“^۹ پیشوا گُفت: ”اونه، شمشیرِ جلیاتِ فلسطینی که تو او ره د دره ایلاه کشتی، د پشتِ ایفود د یگ لائہ پیچنده آسته. اگه میخاهی که او ره بگیری، میتنی بگیری، چون بغیر ازو دیگه سلاح د اینجی نییہ.“ داؤود گُفت: ”او بے جوره آسته؛ امو ره دز مه

بدی.

داؤود د جت مورہ

^{۱۰} پس داؤود امو روز از پیش شائلو دوتا کد و د پیش اخیس پادشاه جت رفت.
^{۱۱} اوخته خدمتگاری اخیس دزو گفت: ”آیا امی داؤود، پادشاه سرزمین خو نییه؟
آیا اونا رقص-و-بازی کده و بیت خنده د باره شی د یگدیگه خو نموگفت که،

شائلو هزاران دشمنون خو ره کشت

و داؤود دهها هزار دشمنون خو ره؟“

^{۱۲} داؤود امی توره ها ره د دل خو گرفت و از اخیس پادشاه جت غدر ترس
خورد. ^{۱۳} پس او رفتار خو ره د پیش ازوا تغییر دد و د حالیکه د دست ازوا بود
خود ره دیونه اندخت. او د روی پله های درگه خط میکشید و او دان خو ره د بله
ریش خو بر موکد.

^{۱۴} اوخته اخیس د خدمتگاری خو گفت: ”اینه، شمو مینگرید که ای آدم دیونه
آسته! چرا ای ره د پیش ازمه اوردید؟ ^{۱۵} آیا ما کم دیونه درم که ای نفر ره ام
اوردید تا د پیش مه دیونگی کنه؟ و آیا ضرور آسته که ای نفر د خانه مه داخل
شنه؟“

داؤود د عدلام و مصفه مورہ

^{۲۲} پس داؤود اونجی ره ایله کده د غار عدلام دوتا کد. وختی برارو و پگ
خانوار آته شی خبر شد، اونا ام د اونجی د پیش ازو آمد. ^۲ اوخته هر کسی که
دست-تنگ بود، هر کسی که قرضدار بود و هر کسی که د تنگ آمدد د دور ازو

جم شد و او قومندان ازوا شد. تعداد کسای که قد ازو یگجای شد تقریباً چار صد نفر بود.

^۳ داوود ازونجی د مصفیه موآب رفت و د پادشاه موآب گفت: ”لطفاً د آته و آبه مه اجازه بدی که د پیش ازتو بییه، تا غیتیکه ما بدنم خدا بلده مه چیز کار مونه.“
^۴ پس اونا ره د پیش پادشاه موآب ایشته و اونا د تمام مدتی که داوود د پناهگاه بود قد پادشاه موآب مند. ^۵ اوخته جاد نبی د داوود گفت: ”د امزی پناهگاه نشی، بلکه ری شده د سرزمین یهودا بورو.“ پس داوود ری شد و د جنگل حارث رفت.

شائول پیشوایون منطقه نوب ره موکشه

^۶ شائول شنید که جای داوود و نفرای که قد شی آسته پیدا شده. دمزو غیت شائول د جبعه د یگ بلندی د تی درخت گز ششند و نیزه شی د دست شی بود و پگ خدمتگرای شی د دور شی ایسته بود. ^۷ اوخته شائول د خدمتگرای خو که د دور شی ایسته بود، گفت: ”آی بنیامینیا، بشنوید! آیا باچه یسی د پگ شمو زمی و باغ های انگور میدیه؟ آیا او تمام شمو ره قومندانای هزار نفری و قومندانای صد نفری تعیین مونه، یا ما؟ ^۸ پس چرا پگ شمو د خلاف مه نقشه کشیدید و هیچ کدم شمو دز مه خبر ندید و ختیکه باچه مه قد باچه یسی عهد بسته کد؟ ارے، هیچ کدم شمو د غم مه نشدید و دز مه خبر ندید که باچه مه خدمتگار مره د خلاف مه باله کده تا د کمین مه بشینه، رقمی که امروز ششسته.“

^۹ اوخته دوآغ ادومی که قد خدمتگرای شائول ایسته بود د جواب شی گفت: ”ما باچه یسی ره دیدم که د نوب د پیش اخیملک باچه اخیطوب آمد. ^{۱۰} اخیملک د باره ازو از خداوند هدایت طلب کد و بلده ازو خوراک دد و شمشیر جلیات فلسطینی ره ام دزو تسلیم کد.“

۱۱ پادشاه نفر ریی کده اخیملک پیشوا باچه اخیطوب ره قد تمام خانوار آته شی، یعنی قد پیشوایونی که د نوب بود کوی کد و اونا پگ شی د پیش پادشاه آمد.

۱۲ شائول گفت: ”آی باچه اخیطوب بشنو.“ او گفت: ”امر کو صاحب.“ ۱۳ شائول دزو گفت: ”چرا شمو د خلاف مه نقشه کشیدید، تو و باچه یسی؟ تو دزو نان و شمشیر ددی و د باره ازو از خدا هدایت طلب کدی تا د خلاف مه باله شده د کمین مه بشینه، رقمی که امروز ششته.“

۱۴ اخیملک د جواب پادشاه گفت: ”د مینکل پگ خدمتگاری تو کی آسته که مثل داوود صادق-و-وفادار بشه؟ او داماد پادشاه آسته، او قومندان محافظین تو یه و او د خانه تو محترم آسته. ۱۵ آیا امو روز دفعه اول بود که ما د باره ازو از خدا هدایت طلب کدم؟ هرگز نه! امید که پادشاه امی چیزا ره د گردون خدمتگار خو و د گردون خانوار آته مه نندزه، چون خدمتگار تو د باره امزی موضوع کاملاً بے خبر آسته.“ ۱۶ پادشاه گفت: ”آی اخیملک، تو و پگ خانوار آته تو حتماً باید کشته شنید.“ ۱۷ اوخته پادشاه د محافظین خو که د دور شی ایسته بود، گفت: ”باله شنید و پیشوایون خداوند ره بکشید، چراکه دست ازیا قد داوود یگ آسته؛ امیا میدنست که داوود دوتا مونه، ولی دز مه خبر ندد.“ لیکن خدمتگاری پادشاه نخاست که د بله پیشوایون خداوند دست باله کده حمله کنه. ۱۸ اوخته پادشاه د دواغ گفت: ”تو بورو و د بله پیشوایو حمله کو.“ و دواغ ادومی باله شده د بله پیشوایو حمله کد و هشتاد و پنج نفر ره که ایفود کتانی مپوشید د امزو روز کشت. ۱۹ نوب ره که شار پیشوایو بود ام قد دم شمشیر زد؛ ارے، مردا، خاتونو، بچکیچا و نلغهگون شیرخور ره قد گاوو، الاغا و گوسپندو از دم شمشیر تیر کد.

۲۰ لیکن یکی از باچه های اخیملک باچه اخیطوب که ابیاتار نام دشت خود ره خطا دده د پیش داوود دوتا کد؛ ۲۱ و ابیاتار د داوود خبر آورده گفت که شائول پیشوایون خداوند ره د قتل رسند. ۲۲ داوود د ابیاتار گفت: ”د امزو روز وختیکه

دواغ ادومی ره د اونیجی دیدم، ما فامیدم که او شائول ره حتماً خبر مونه. پس ما باعث شدیم که تمام نفرای خانوار آته تو کشته شه. ^{۲۳} قد ازمه بمن و ترس نخور؛ چون امو کس که قصد گرفتون جان ازتو ره ام دره، قصد گرفتون جان ازتو ره ام دره. آری، قد ازمه د امنیت استی.

داوود باشنده های قعیله ره نجات میدیه

^{۲۳} د امزو غیت مخریبا د داوود گفت: ”اونه، فلسطینیا قد قعیله جنگ مونه و خرمونا ره غارت موکنه.“ ^۲ اوخته داوود از خداوند هدایت طلب کده گفت: ”آیا بورم و امو فلسطینیا ره بزیم؟“ خداوند د داوود گفت: ”بورو، فلسطینیا ره بزین و قعیله ره نجات بدی.“ ^۳ لیکن نفرای داوود دزو گفت: ”توخ کو، د اینجی د یهودا مو قد ترس زندگی مونی، پس اگه د جنگ لشکرهای فلسطینیا د قعیله بوری، ترس مو چیقس کلوتر موشه؟“

^۴ اوخته داوود بسم از خداوند هدایت طلب کد و خداوند د جواب شی گفت: ”باله شو و د قعیله بورو، چراکه ما فلسطینیا ره د دست ازتو تسلیم مونم.“ ^۵ پس داوود و نفرای شی د قعیله رفت و قد فلسطینیا جنگ کده چارپایای ازوا ره گرفته برد؛ اونا فلسطینیا ره زده سخت شکست دد. د امزی رقم داوود باشنده های قعیله ره نجات دد.

^۶ وختیکه آبیاتار باچه اخیملک د پیش داوود د قعیله دوتا کد، او یگ ایفود ره ام د دست خو گرفته آورد.

^۷ دمزو غیت د شائول خبر دده شد که داوود د قعیله آمده و شائول گفت: ”خدا او ره د دست ازمه تسلیم کده، چون او د شاری که درگه ها و پشت بند ها دره داخل شده و خود ره بندی کده.“ ^۸ پس شائول تمام لشکر ره بلده جنگ جم کد تا

دَ قَعِيلَه تاه شُنَه و داؤود و نفرای شی ره محاصِرَه کنه.^۹ وختی داؤود فامید که شائول دَ خِلافِ اَزو نَقْشَه بَد کَشیدَه، اُو دَ اَبیاتار پِیشوا کُفت: ”ایفود ره پیش بیر.“^{۱۰} و داؤود کُفت: ”ای خُداوند، خُدایِ اِسرائیل، خِدمتگار تُو سِقَه خبر دَره که شائول قَصَد دَره دَ قَعِيلَه بییه و بخاطرِ ازمه شار ره خَراب کنه.^{۱۱} آیا مردُمِ قَعِيلَه مَره دَ دِستِ اَزو تَسْلیم مونه؟ آیا اُمو رقم که خِدمتگار تُو شِنیدَه، شائول مییه؟ ای خُداوند، خُدایِ اِسرائیل، خاهشِ مُونم که خِدمتگار خُو ره خبر بدی.“ خُداوند کُفت: ”اُو مییه.“^{۱۲} اوخته داؤود کُفت: ”آیا مردُمِ قَعِيلَه مَره و نفرای مَره دَ دِستِ شائول تَسْلیم مونه؟“ خُداوند کُفت: ”تَسْلیم مونه.“

^{۱۳} پس داؤود و نفرای شی که تقریباً شش صد نفر بُود، باله شُدَه از قَعِيلَه ریی شُد و دَ هر جای که تَنِست رفت. وختی دَ شائول خبر دَدَه شُد که داؤود از قَعِيلَه دُوتا کده، اُو از رفتو دِست کَشید.^{۱۴} داؤود دَ پناهگاه های بیابو دَ کوهستون بیابون زیف جای-د-جای شُد. شائول بَلَدَه روزای کَلو اُو ره مَویالید، لیکن خُدا اُو ره دَ دِست شی تَسْلیم نَموکید.

^{۱۵} داؤود پی بُرد که شائول دَ قَصَدِ گِرِفْتونِ جانِ اَزو اَمَدَه، دَ اَمزُو غَیت اُو دَ بیابونِ زیف دَ حورش بُود.^{۱۶} و یوناتان باچه شائول باله شُدَه دَ حورش دَ دِیر داؤود اَمَد و اُو ره تشویق کد که دَ خُدا اِطْمینان دَشته بَشَه^{۱۷} و دَزُو کُفت: ”نترس؛ چُون دِستِ آتِه مه شائول دَز تُو نَمیرسه؛ تُو پادشاهِ اِسرائیل موشی و ما دَ پالوی تُو نفرِ دوُم موشم و آتِه مه شائول ام ای ره میدنه.“^{۱۸} اوخته هر دُوی ازوا دَ حُضُورِ خُداوند عهد بسته کد؛ بعد از عهد بسته کدو داؤود دَ حورش مند و یوناتان دَ خانه خُو رفت.

^{۱۹} دَ اَمزُو غَیت مردُمِ زیف دَ پیشِ شائول دَ جِبعه اَمَد و کُفت: ”داؤود دَ مینکل ازمو دَ پناهگاه های حارث دَ کوهستونِ حخِله که طرفِ جَنُوبِ بیابو اَسته، تاشه شُدَه.^{۲۰} پس ای پادشاه، هر وختیکه دلِ تُو موشه بییه و مو وظیفه دَری که اُو ره دَ

دست پادشاه تسلیم کنی.“^{۲۱} شائول گفت: ”خداوند شمو ره برکت بدیه که امی رقم بلده مه دلسوزی کدیدی.^{۲۲} بورید و کلوتر تحقیق کنید. بنگرید که او دقیق د کجا آسته و کی او ره د اونجی دیده؛ چون بلده مه گفته شده که او غدر د حيله- و- مکر رفتار مونه.“^{۲۳} چارطرف ره توخ کنید و تمام جای های تاشه شدو ره که او خود ره دزوا تاشه مونه پیدا کنید و قد معلومات دقیق دوباره د پیش ازمه بیید. اوخته ما قد شمو مورم؛ اگه او د امزو منطقه بشه، ما تمام آغیلای یهودا ره گشته او ره پیدا مونم.“^{۲۴} پس اونا باله شده پیشلون شائول د زیف رفت.

د امزو غیت داوود و نفرای شی د صحرای معون، د عربه د جنوب بیابو بود.^{۲۵} اوخته شائول و نفرای شی بلده پالیدون ازو رفت. وختی د داوود خبر رسید، او د بین قاده ها تاه شده د بیابون معون جای-د-جای شد. امی که شائول ای ره شنید، او داوود ره د بیابون معون دُمال کد.^{۲۶} شائول د یگ طرف کوه مورفت و داوود و نفرای شی د دیگه طرف کوه؛ داوود عجله موکد که از پیش شائول دوتا کنه، ولی شائول و نفرای شی د بله داوود و نفرای شی حلقه محاصره ره تنگتر موکد تا اونا ره دستگیر کنه.^{۲۷} د امزو غیت یگ قاصد د پیش شائول آمده گفت: ”عجله کو و بیه، چراکه فلسطینیا د بله سرزمین مو حمله کده.“^{۲۸} پس شائول از دُمال کدون داوود دست کشید و د جنگ فلسطینیا رفت. امزی خاطر امو جای ره «قاده مَحَلَقوت» نام کد.^{۲۹} و داوود ازونجی رفته د پناهگاه های عین-گدی جای-د-جای شد.

داوود از کشتون شائول تیر موشه

۲۴ وختیکه شائول از دُمال کدون فلسطینیا پس آمد، دزو گفته شد که: ”اونه، داوود د بیابون عین-گدی آسته.“^۱ اوخته شائول سه هزار نفر انتخاب شده ره از تمام اسرائیل گرفت و بلده پالیدون داوود و نفرای شی سون قاده های بزون کوهی رفت.^۳ او د قوتونای گوسپندو که د بغل راه بود رسید؛ د اونجی یگ

غار بُود و شائول دَزُو داخِل شُد که رفع حاجت کنه. داوود و نفرای شی د آخرای غار شِسْتُد. ^۴ نفرای داوود دَزُو کُفْت: ”ای روزی آسته که خُداوند د باره شی دَز تو کُفْت: ’ما دُشْمون تو ره د دِسْت تو تسلیم مُونم تا هر رقم که د نظر تو خُوب معلوم موشه قد شی رفتار کنی.“ اوخته داوود باله شُده آهسته گوشه چپن شائول ره بُرید. ^۵ مگم پسانتر وجدان داوود او ره ملامت کد، چراکه او گوشه چپن شائول ره بُرید. ^۶ او د نفرای خو کُفْت: ”خُداوند از مه دُور دشته بَشه که ای کار ره د حق بادار خو مَسَح شُده خُداوند کنم و دِسْت خو ره د خِلاف ازو باله کنم، چُون او مَسَح شُده خُداوند آسته.“ ^۷ پس داوود قد امزی تورا نفرای خو ره سرزنش کد و اونا ره نه‌ایشْت که د بله شائول حمله کنه. اوخته شائول باله شُده از غار بُر شُد و د راه خو رفت.

^۸ بعد ازو داوود باله شُده از غار بُرو رفت و از پُشت شائول کوی کده کُفْت: ”او بادار مه، پادشاه!“ وختیکه شائول پُشت خو ره توخ کد داوود قد روی خو د زمی خَم شُد و احترام کد. ^۹ و داوود د شائول کُفْت: ”چرا د توره کسای گوش میدی که موگیه، ’داوود قصد دَره دَز تو ضرر پرسنه‘؟“ ^{۱۰} اینه، امروز قد چیمای خو دیدی که چطور خُداوند تو ره د غار د دِسْت مه تسلیم کد؛ و بعضی نفرای مَره شَله شُد که تو ره بُکُشم، لیکن دل مه دَز تو سوخت و ما کُفتم، ’ما دِسْت خو ره د بله بادار خو باله نمونم، چراکه او مَسَح شُده خُداوند آسته.“ ^{۱۱} ای آته مه، توخ کو و بنگر که گوشه چپن تو د دِسْت ازمه یه؛ ازی که ما گوشه چپن تو ره بُریدم و تو ره نکُشتم، بدن و یقین کو که از دِسْت مه بدی و خیانت نمیه. ما دَز تو هیچ گناه نکدیم، لیکن تو د شِکار ازمه بُر شُدی که جان مَره بگیری. ^{۱۲} خُداوند د بین ازمه و از تو قضاوت کنه و خُداوند انتقام مَره از تو بگیره، لیکن دِسْت ازمه د خِلاف از تو باله نموشه. ^{۱۳} رقمی که مثل پیشنه‌گو موگیه: ’کار بد از بدکارا سر میزنه؛‘ لیکن دِسْت ازمه د خِلاف از تو باله نموشه. ^{۱۴} پادشاه اسرائیل از دُمال کی آمده؟ کی ره دُمال مونی؟ یگ سگ مُرده ره؟ یگ کیک ره؟ ^{۱۵} پس بیل که خُداوند قاضی بَشه و د بین ازمه و از تو قضاوت کنه. بیل که او بنگره و دعوی مَره قد

ازتو فیصله کنه و مَره از دِست تُو خلاص کنه.

^{۱۶} وختی داوود از گُفتونِ امزی تورا دَ شائول خلاص شد، شائول گُفت: ”داوود باچه مه، ای آوازِ ازتو یه؟“ و شائول آواز خور ره بلند کده چخرا کد ^{۱۷} و دَ داوود گُفت: ”تُو ازمه کده نیک آستی، چراکه تُو دَ حقِ ازمه خوبی کدی، ولی ما دَ حقِ ازتو بدی کدیم. ^{۱۸} امروز تُو دَز مه ثابت کدی که تُو چطور دَ حقِ ازمه خوبی کدی، چُون وختیکه خُداوند مَره دَ دِست تُو تسلیم کد، تُو مَره نکُشتی. ^{۱۹} آرے، کی آسته که دُشمون خور ره گیر کنه و او ره بيله که صحیح-و-سلامت بوره؟ پس خُداوند اجر تُو ره قد خوبی بدیه بخاطر چیزی که امروز دَ حقِ ازمه کدی. ^{۲۰} آلی ما میدنم که تُو حتماً پادشاه موشی و پادشاهی اسرائیل دَ دِستِ ازتو برقرار موشه. ^{۲۱} پس بلده مه دَ خُداوند قَسَم بُخور که بعد ازمه اولاده مَره از بین نموبری و نام مَره از خانوارِ آته مه کُل نمونی.“ ^{۲۲} داوود بلده شائول قَسَم خورد. اوخته شائول دَ خانه خور رفت و داوود و نفرای شی دَ پناهگاه رفت.

فوتِ سموئیل

^{۲۵} ^۱ دَ امزو غیت سموئیل فوت کد و تمامِ اسرائیل جم شده بلده ازو ماتم گرفت. اونا او ره دَ خانه شی دَ رامه دفن کد. بعد ازو داوود باله شده تیلو دَ بیابونِ پاران رفت.

داوود و ابیجایل

^۲ دَ معون یگ نفر زندگی موکد که جایداد شی دَ کرمَل بود. امو آدم غدر ثروت مند بود؛ او سه هزار گوسپو و یگ هزار بَز دشت و دمزو روزا دَ کرمَل مال کلی دشت. ^۳ نامِ امزو نفر نابال بود و خاتون شی ابیجایل نام دشت. او یگ خاتون هوشیار و نوربند بود، لیکن شوی شی یگ آدمِ سنگدل و بد معامله بود. نابال از

خانوارِ کالیب بُود. ^۴ داؤود دَ بیابو شِنیدِ که نابال مالِ کلی دَره. ^۵ پس داؤود دَه مردِ جوان ره رَی کد و دَزوا کُفت: ”دَ کَرَمَل رفته دَ پیشِ نابال بورید و از طرفِ ازمه اُو ره سلام بُگید. ^۶ دَز شی اینی رقم بُگید: ’زنده-و-سلامت بَشی. خانوار تُو سلامت بَشه و پگِ چیزای که دَری سلامت بَشه. ^۷ ما شِنیدیم که مالِ کلی دَری. دَ دورونی که چوپونای تُو قد ازمو بُود، مو اونا ره آزار-و-اَدیت نکدی و دَ تمام روزای که اونا دَ کَرَمَل بُود هیچ چیزِ ازوا کُم نَشُد. ^۸ از خدمتگرای خُو پُرسان کُو و اونا دَز تُو مَوگیه. امزی خاطر بیل که نظرِ لُطف تُو دَ بله نفرای مه قرار بگییره، چُون مو دَ روزِ خوشحالی امدے. لُطفاً هر چیزی که سرِ دستِ دَری دَ خدمتگرای خُو و دَ داؤود باچه خُو بدی.“

^۹ وختیکه نفرای داؤود دَ اُونجی رسید، اونا پگِ امزی تورا ره دَ نامِ داؤود دَ نابال کُفت و مُنتَظِرِ شِشت. ^{۱۰} لیکن نابال دَ جوابِ خدمتگرای داؤود کُفت: ”داؤود کی آسته؟ ای باچه یسی چی کاره آسته؟ دَزی روزا کلو خدمتگارا از پیشِ بادار خُو دوتا مونه. ^{۱۱} آیا نان و آو خُو ره قد گوشتی که بلده مالِ کلگرا خُو قصابی کدیم، گِرِفته دَ کسایِ بدیم که هیچ نَموفامم از کُجا آسته؟“ ^{۱۲} اوخته نفرای داؤود تاو خورده پس امد و پگِ امزی تورا ره دَ داؤود نَقَل کد. ^{۱۳} داؤود دَ نفرای خُو کُفت: ”هر کُدم شمو شمشیر خُو ره دَ کمر خُو بسته کنید.“ پس اونا هر کُدم شی شمشیر خُو ره دَ کمر خُو بسته کد و داؤود ام شمشیر خُو ره دَ کمر خُو بسته کد؛ و تقریباً چار صد نفر از پُشتِ داؤود رَی شُد، ولے دُوصد نفر دَ پیشِ اَسبابِ ها شِشت.

^{۱۴} مگم یکی از خدمتگرای نابال دَ اَبیجایل خاتون شی خبر دده کُفت: ”اونه، داؤود قاصدا ره از بیابو رَی کد تا دَ بادار مو سلام بُگیه، لیکن اُو اونا ره سخت-و-ناسزا کُفت، ^{۱۵} دَ حالیکه رفتارِ امزو مردا قد ازمو غدرِ خوب بُود و مو از دستِ ازوا آزار-و-اَدیت نَشُدی و دَ تمامِ روزای که مو دَ بیابو بُودی و دَ ساحه ازوا گشت-و-کُذار مَوکدی هیچ چیزِ مو کُم نَشُد. ^{۱۶} دَ تمامِ روزای که مو

قد ازوا بُودی و گوسپندو ره میچرندی، اونا ام د وختِ شاو و ام د وختِ روز بلده مو رقم دیوال بُود. ^{۱۷} پس آلی فکر کو و بنگر که چی باید بُکنی، چراکه بلا- و- مُصیبت د سرِ بادار مو و پگِ خانوار شی آمدنی آسته؛ او د اندازه بد اخلاق آسته که هیچ کس نمیتنه قد ازو توره بُگیه.

^{۱۸} اوخته ابیجایل دستی دُوصد دانه نان، دُو مَشک شرابِ انگور، پنج گوسپون تیار شده، پنج منک غله بریو شده، صد دانه کیکِ کِشمِشی و دُوصد دانه کیکِ انجیری ره گرفته د بِلَه اَلَاغا بار کد ^{۱۹} و د خدمتگاری خو کُفت: ”پیشلون مه بورید؛ اینه، ما از پُشت شُمو مییم.“ لیکن د شوی خو نابال هیچ چیز نَگُفت. ^{۲۰} د حالیکه ابیجایل د بِلَه خَر خو سوار بُود و از بَغَل کوه تاه میمد، داوود و نفرای شی از دمِ روی ازو رسید و او قد ازوا روی د روی شد. ^{۲۱} داوود قد خود خو کُفتد: ”واقعاً ما بے فایده مال- و- دارایی امزی آدم ره د بیابو نگاه کدم، د اندازه که از تمام مال های شی هیچ چیز گم نشد، چون ای د عَوْضِ نیکی مه دز مه بدی کد. ^{۲۲} خدا مره ازی کده ام کَلوتر ذلیل کُنه، اگه ما از تمام کسای که دزو تعلق دَره یگ مرد- و- باچه شی ره ام تا روشنی صُبح زنده بیلم.“

^{۲۳} وختی ابیجایل داوود ره دید، دستی از اَلَاغ خو تاه شد و د پیش داوود روی د خاک اُفتده احترام کد. ^{۲۴} و د پایای شی اُفتده کُفت: ”آی بادار مه، تمام امزی گناه ره د بِلَه ازمه بندز؛ لُطفاً بیل که کنیز تو توره خو ره د گوش تو پرسنه و توره های کنیز خو ره گوش بگیر. ^{۲۵} بادار مه، تورای امزی مرد بد اخلاق یعنی نابال ره د دل خو نگیره، چراکه او رقم نام خو آسته؛ نام ازو نابال آسته و لوڈگی دزو وجود دَره. بادار مه، ما کنیز تو مردای جوان ره که ری کددی، ندیدم.

^{۲۶} پس آلی ای بادار مه، قَسَم د زندگی خداوند و د زندگی ازتو، مینگرم که خداوند تو ره از ریختندون خون و از انتقام گرفتو قد دست خود تو منع کده. آلی دُعا مُونم که دشمنای تو و تمام کسای که میخایه د بادار مه ضرر برسنه رقم نابال

شُنه. ^{۲۷} و آلی امی تُحفه ره که کنیز تو بلده بادار خو اُورده، بیل که د امزی مردای جوان که قد بادار مه آمده دده شُنه. ^{۲۸} لطفاً خطای کنیز خو ره ببخش، چون خُداوند واقعاً خانه بادار مَره مُستحکم آباد مونه، چراکه بادار مه د جنگای خُداوند جنگ مونه؛ و د تمام روزای زندگی تو دز تو بدی نمیرسه. ^{۲۹} اگه یگو کس باله شُنه که تو ره دُمبال کده جان تو ره بگیری، جان بادار مه د جم زندهها د پیش خُداوند، خُدای تو نگاه موشه؛ لیکن خُداوند جان دُشمنای تو ره دُور پورته مونه رقمی که سنگ ره از کاسه پلخمو دُور پورته کنی. ^{۳۰} وختی خُداوند بلده بادار مه تمام چیزای خُوب ره که دزشی وعده کده د جای بیره و تو ره رهبر اسرائیل مقرر کنه، ^{۳۱} اوخته ای بلده بادار مه سنگ لُخسندک و عذاب وجدان جور نموشه که خون ناحق ریختنده و بادار مه خود شی انتقام خو ره گرفته. بادار مه، غیتیکه خُداوند د حق تو خُوبی کد، اوخته کنیز خو ره د یاد بیر.

^{۳۲} داوود د ابیجایل کُفت: ”خُداوند، خُدای اسرائیل ره حمد-و-سپاس که تو ره امروز د دم روی مه ری کد. ^{۳۳} برکت د دانایی تو؛ خیر-و-برکت بنگری که امروز مَره از ریختندون خون و از گرفتون انتقام مه قد دست خود مه منع کدی. ^{۳۴} چون د زندگی خُداوند، خُدای اسرائیل که مَره از ضرر رسندو دز تو منع کد قسم، اگه عجله کده د دم روی مه نمیمدی، یقیناً یگ مرد-و-باچه از نابال تا روشنی صُبح باقی نمومند.“ ^{۳۵} اوخته داوود چیزای ره که ابیجایل اُورده بود، از دست شی گرفت و دزو کُفت: ”بخیر-و-سلامت د خانه خو بورو. اینه، توره تو ره گوش گرفتُم و روی تو ره د زمی نه اندختم.“

^{۳۶} وختی ابیجایل د پیش نابال پس آمد، دید که او یگ مهمانی رقم مهمانی شاهانه د خانه خو گرفته؛ دل نابال د وجود شی غدر خوش بود، چون او غدر نشه شُد. پس ابیجایل تا روشنی صُبح دزو هیچ چیز نگفت. ^{۳۷} صُباح گاه وختیکه نشه شراب از نابال رفتد، خاتون شی امو چیزا ره که رخ دد دز شی نقل کد و دل ازو د وجود شی مرد و او رقم سنگ آلی جور شد. ^{۳۸} تقریباً بعد از ده روز خُداوند نابال

ره زد و او مُرد.

^{۳۹} وختی داؤود شنید که نابال مُرده، او گُفت: ”خداوند ره حمد-و-سپاس که انتقامِ تحقیر-و-توهین مَره از نابال گِرِفت و خِدْمَتگار خُو ره از بدی نگاه کد؛ چُون خداوند بدی نابال ره دَ سرِ خود شی اُورد.“ اوخته داؤود دَ اَبِجایل پیغام ریی کد و ازو خاستگاری کد تا او ره خاتون خُو کنه. ^{۴۰} پس خِدْمَتگاری داؤود دَ کَرْمَل دَ پیشِ اَبِجایل اَمَد و دَزُو گُفت: ”داؤود مو ره دَ پیشِ ازتو ریی کده تا تو ره دَ عنوانِ خاتون خُو بگیری.“ ^{۴۱} اَبِجایل باله شد و رُوی خُو ره سُون زمی کده خَم شد و گُفت: ”اینه، کنیز شُمُو دَ خِدْمَت اَسْتَه تا پایای خِدْمَتگاری بادار خُو ره بُشویه.“ ^{۴۲} و اَبِجایل دَ عَجَلَه باله شُدَه دَ سرِ یگ اُلَاغ سوار شد و پَنج کنیز شی ام قد شی قتی ریی شد. دَ امزی رقم او از پُشتِ قاصِدای داؤود رفت و خاتونِ ازو شد.

^{۴۳} داؤود قد اَخینوعَم یزرعیلی ام توی کد و هر دُوی ازوا خاتونِ ازو شد. ^{۴۴} لیکن شائول دُختر خُو میخال ره که خاتونِ داؤود بود دَ فِلطی باچه لایش که از جَلیم بود، دَد.

داؤود بسم از کُشتونِ شائول تیر موشه

^{۲۶} ^۱ دَ امزُو غَیت مردُم زِیف دَ جِبعه دَ پیشِ شائول اَمَدَه گُفت: ”داؤود خود ره دَ تپه حخِله که رُوی دَ رُوی بیابو اَسْتَه تاشه کده.“ ^۲ اوخته شائول باله شُدَه قد سه هزار نفر از اِنْتِخاب شُدَه های اِسْرائیل دَ بیابونِ زِیف رفت تا داؤود ره دَ اُونجی پُپاله. ^۳ شائول دَ تپه حخِله که رُوی دَ رُوی بیابو اَسْتَه دَ بَغلِ راه خِیمه زد؛ لیکن داؤود دَ صحرا بُود-و-باش دَشت. وختی داؤود خبر شد که شائول از پُشت شی دَ بیابو اَمَدَه، ^۴ او جاسوسا ره ریی کد و پی بُرد که خبر واقعیّت دَره و شائول اَمَدَه. ^۵ اوخته داؤود باله شُدَه دَ جای اَمَد که شائول دَ اُونجی اِسْتِراحت

كُدد؛ و داؤود جایی ره كه شائول و اَبنیر باچه نیر قومندان لشكر خاو كُدد از دُور
توخ كد. شائول د مینكل استراحت‌گاه خاو كُدد و لشكر د چاردور شی خاو بُود.

داؤود د اَخیملک حتی و اَبیشای برار یوآب باچه صرُویه گُفت: ”کی قد ازمه د
منه خیمه‌گاه د پیش شائول مورِه؟“ اَبیشای گُفت: ”ما قد تُو مورُم.“^۷ پس داؤود و
اَبیشای د غیت شاو د مینكل لشكر شائول رفت و دید كه شائول د مینكل
استراحتگاه دراز كَشیده خاو شُده و نِیزه شی د نزدیک سر شی د زمی گور آسته
و اَبنیر و عسكرا د گِرداگرد شی خاو كده.^۸ اَبیشای د داؤود گُفت: ”امروز خُدا
دُشمون تُو ره د دست تُو تسلیم كده. پس آلی اجازه بدی كه اُو ره قد یگ ضربه
نِیزه د زمی میخ كنم؛ ما اُو ره دفعه دوّم نَمیزنم.“^۹ لیکن داؤود د اَبیشای گُفت: ”
نه، اُو ره نكُش، چُون کی آسته كه دست خُو ره د بَله مَسَح شُده خُداوند باله كنه
و بیگناه حساب شُنه؟“^{۱۰} داؤود ادامه دده گُفت: ”د زندگی خُداوند قَسَم كه یا
خُداوند اُو ره میزنه یا روز شی پوره شُده مومره و یا ام د جنگ رفته نابُود
مُوشه.“^{۱۱} خُداوند از مه دُور دشته بَشه كه دست خُو ره د بَله مَسَح شُده خُداوند
باله كنم. لیکن نِیزه ره كه د نزدیک سر شی آسته و كوزه اُو ره بگیر كه بوری.“^{۱۲}
پس داؤود نِیزه و كوزه اُو ره از نزدیک سر شائول گرفت و اونا رفت. هیچ
كس نه دید، نه خبر شُد و نه بیدار شُد، چُون پگ ازوا خاو بُود، چراكه خاو غُوج
از طرف خُداوند د بَله ازوا امدد.

^{۱۳} اوخته داؤود د دیگه طرف درّه رفته ازوا دُور د بَله تپه ایسته شُد و د مینكل
ازوا غدر كلو فاصله بُود.^{۱۴} و داؤود د بَله لشكر و د بَله اَبنیر باچه نیر چیغ زده
گُفت: ”آی اَبنیر جواب نَمیدی؟“ اَبنیر د جواب شی گُفت: ”تُو کی آستی كه بَله
پادشاه چیغ میزنی؟“^{۱۵} داؤود د اَبنیر گُفت: ”آیا تُو مرد نیستی؟ د اسرائیل کی
آسته كه مقام شی رقم از تُو بَشه؟ پس چرا از بادار خُو پادشاه نگاهوانی نمونی؟
چُون یگو كس امدد كه بادار تُو پادشاه ره نابُود كنه.“^{۱۶} امی كار ره كه تُو كدی
خوب نییبه. د زندگی خُداوند قَسَم كه شمو سزاوار مرگ آستید، چراكه از بادار

خُو مَسَح شُدِه خُداوند نِگاوَانی نَکدید. آلی تُوخ کَنید، نِیزه پادشاه و کوزِه او که دَ نَزْدیکِ سر شی بُود کُجا آسْتِه؟“

^{۱۷} شائول آوازِ داؤود ره شِنخت و دَزُو کُفت: ”داؤود باچه مه، ای آوازِ ازتو یه؟“
داؤود کُفت: ”آری، آوازِ ازمه یه، بادار مه پادشاه.“^{۱۸} و اِدامه دَده کُفت: ”بادار مه از چی خاطر خِدمتگار خُو ره دُمبال مونه؟ ما چی کدیم و چی گناه از دست مه سر زده؟“^{۱۹} پس آلی بیل که بادار مه پادشاه توره های خِدمتگار خُو ره بَشَنوه: اگه خُداوند تُو ره دَ خِلاف مه باله کده، بیل که او یگ هدیه ره قَبُول کنه و از سر مه دست باله کنه؛ لیکن اگه انسان ها ای کار ره کده، خُداوند اونا ره نالْت کنه، چُون رَقمی که اِمروز مِینگری اونا مَره هی کده و از میراثِ خُداوند بے نصیب کده و مَوگیه: ’بورُو، خُدايُونِ بیگنه ره عِبادت کُو‘،^{۲۰} پس آلی نیل که خُون مه دَ سرزمینی ریختنده شنه که دُور از حُضُورِ خُداوند آسْتِه؛ آیا لازم آسْتِه که پادشاهِ اِسْرائیل اَمده یگ کِیک ره دُمبال کنه، رَقم کسی که کُوک ره دَ کوه ها شِکار مونه؟“

^{۲۱} اوخته شائول کُفت: ”ما گناه کدیم، ای داؤود باچه مه. پس بیه و ما تُو ره دیگه آزار-و-اَدِیت نَمونم، چراکه اِمروز زندگی مه دَ نظر تُو با اَرزِش معلوم شد.
واقعا ما اَحْمقانه رفتار کدیم و مُرتکبِ اِشْتِباهِ عَدْر کُته شُدیم.“^{۲۲} داؤود دَ جواب شی کُفت: ”اینه، نِیزه پادشاه اِینجی آسْتِه! یکی از مَرْدای جوان دَ اِینجی بیه و ای ره بَگیره.“^{۲۳} خُداوند هر کس ره دَ مُطابِقِ عَدالت و وفاداری شی اَجْر مِیدیه؛ چُون اِمروز خُداوند تُو ره دَ دستِ ازمه تسلیم کد، لیکن ما دستِ خُو ره دَ بَله مَسَح شُدِه خُداوند باله نَکدم.^{۲۴} پس اَمُو رَقم که اِمروز زندگی ازتو دَ نظرِ ازمه با اَرزِش بُود، زندگی ازمه ام دَ نظرِ خُداوند با اَرزِش بَشه و مَره از تمامِ مُشکِلات-و-سختی خلاص کنه.“^{۲۵} شائول دَ داؤود کُفت: ”خیر-و-بَرَکت بِنگری، ای داؤود باچه مه. تُو کارای بُزُرگ مونی و حتماً کامیاب موشی.“ اوخته داؤود دَ راهِ خُو رفت و شائول پس دَ جای خُو اَمَد.

داؤود د مینکلِ فَلَسطینیا

۲۷ داؤود د دِلِ خُو کُفت: ”یگ روز نه یگ روز از دِست شائول نابود موشم. پس امزی کده هیچ چیز بلده مه بهتر نیسته که د سرزمینِ فَلَسطینیا دوتا کنم؛ اوخته شائول از پالیدون مه د سرزمینِ اسرائیل دِست میکشه و ما از دِست ازو خطا موخورم.“^۲ پس داؤود و شش صد نفری که قد شی قتی بود، باله شده د پیشِ اخیس باچه معوک، پادشاهِ جت رفت.^۳ داؤود و نفرای شی د پیشِ اخیس د جت جای-د-جای شد؛ هر مرد قد خانوار خو و داؤود قد هر دو خاتون خو اخینوعم یزرعیلی و ابیجایل کرملی بیوه نابال.^۴ وختی د شائول گفته شد که داؤود د جت دوتا کده، او دیگه د پالیدون شی بر نشد.

۵ یگ روز داؤود د اخیس کُفت: ”اگه نظرِ لطفِ تو د بله مه آسته، بیل که یگ جای د یکی از شارای اطراف دز مه دده شنه تا د اونجی جای-د-جای شنم؛ چون لازم نییه که خدمتگار تو د شارِ پایتخت قد تو زندگی کنه.“^۶ پس اخیس د امزو روز صیقلگ ره دزو دد؛ امزی خاطر صیقلگ تا امروز د پادشایون یهودا تعلق دره.^۷ مدتی که داؤود د ملکِ فَلَسطینیا زندگی کد، یگ سال و چار ماه بود.

۸ د امزو غیت داؤود و نفرای شی باله رفته د بله جشوریا، جریا و عمالیقیا حمله کد؛ چون امی طایفه ها از زمانِ قدیم د امزو سرزمی از شور تا سرزمینِ مصر زندگی موكد.^۹ وختی داؤود د یگ منطقه امزو سرزمی حمله موكد، او یگ مرد یا خاتو ره ام زنده نمی ایشت، لیکن گوسپندو، گاوو، الاغا، اُشتر و کالا ها ره میگرفت و د پیشِ اخیس پس میمد.^{۱۰} غیتیکه اخیس پُرسان موكد: ”امروز د کجا حمله کدید؟“ داؤود موكفت: ”د جنوبِ یهودا“ یا ”د جنوبِ یرحمئیلیا“ یا ”د جنوبِ قینی ها.“^{۱۱} داؤود یگ مرد یا خاتو ره ام زنده نمی ایشت که د جت بییه، چون قد خود خو موكفت: ”د ای رقم اونا نمیننه د باره مو خبر بیره و بگیه که، داؤود اینی کار ره کده یا اینی کار ره.“^{۱۲} د تمام روزای که داؤود د ملک

فَلَسْطِينِيَا زَنْدِگِي مُوَكْد، امي کار شي بُود. ^{۱۲} اَخِيش دَ توره داؤود باور مُوكد و قد خود خُو مُوگفت: ”أُو خود ره دَ مينکل قوم خُو إسرائيل كاملاً مايه نَفَرَت جور كده؛ پس أُو بَلدِه هميشه خِدْمَتگار مه باقي مومنه.“

شائول و خاتونی که حاضرَات مُونه

۲۸ ^۱ دَ امزو زمان فَلَسطِينِيَا لشكرای خُو ره بَلدِه جنگ جَم كد تا قد إسرائيل جنگ كنه. اَخِيش دَ داؤود گُفت: ”باخبر بَش كه تُو و نفرای تُو حتماً قد ازمه دَ لشكر مورید.“ ^۲ داؤود دَ اَخِيش گُفت: ”خوبه، اوخته تُو ميدنی كه خِدْمَتگار تُو چیز كار مِيتنه.“ و اَخِيش دَ داؤود گُفت: ”امزی خاطر تُو ره بَلدِه هميشه مُحَافِظ خُو جور مُونم.“

^۳ دَ امزو زمان سموئيل فَوْت كدُ و تمام إسرائيل بَلدِه ازو ماتم گِرْفته أُو ره دَ شار شي دَ رامه دَفن كدُ. و شائول تمام كسای ره كه حاضرَات مُوكد و پالگرا ره از سرزمين إسرائيل بُر كدُ. ^۴ پس فَلَسطِينِيَا جَم شُدِه اَمَد و دَ شُونيم خيمه زد. دَ عَيْنِ رَقْم شائول تمام إسرائيليا ره جَم كد و اونا دَ جَلْبوع خيمه زد. ^۵ وختی شائول لشكر فَلَسطِينِيَا ره دید، ترس خورد و دِل شي غَدْر لَرزید. ^۶ اوخته شائول از خُداوند هِدَايت طلب كد، ولے خُداوند دَز شي جواب نَدَد؛ نَه دَ خاو، نَه دَ وسيله اُوريم و نَه دَ وسيله اَنبِيا. ^۷ پس شائول دَ خِدْمَتگارای خُو گُفت: ”يگ خاتو ره كه حاضرَات بَتنه بَلدِه مه پيدا كَنيد تا دَ پيش ازو بورم و از شي هِدَايت طلب كنم.“ خِدْمَتگارای شي دَزُو گُفت: ”اونه، يگ خاتو كه حاضرَات مِيتنه دَ عين-دور آسته.“

^۸ اوخته شائول شكل خُو ره تَغْيير دَدِه كالای ديگه پوشيد و دُو نفر ره قد خُو گِرْفته دَ غَيْتِ شاو دَ پيش امزو خاتو رفت و گُفت: ”از يگ روح بَلدِه مه مشوره بگير و نام کسی ره كه دَز تُو مُوگيم روح شي ره بَلدِه مه حاضر كُو.“ ^۹ امو خاتو

دَز شى گُفت: ”يَقِيناً تُو مِيدَنى كِه شائول چيز كار كده، يعنى اُو چطور كساي ره كه حاضرات مُوكد و پالگرا ره از سرزمينِ اسرائيل بُر كده. پس چرا بلده جان مه دام ميلى تا مَره دَ قتلِ بَرَسَنِ؟“ ^{۱۰} شائول بلده ازو دَ خُداوند قَسَم خورده گُفت: ”دَ زندگى خُداوند قَسَم كه بخاطرِ امزى كار دَز تُو هيچ ضررِ نَميرسه.“ ^{۱۱} اوخته اُمُو خاتُو گُفت: ”كِي ره بلده تُو حاضرِ كُنم؟“ اُو گُفت: ”سموئيل ره بلده مه حاضرِ كُو.“ ^{۱۲} وختى اُمُو خاتُو سموئيل ره ديد دَ آوازِ بلند چيغ زد و دَ شائول گُفت: ”چرا مَره بازى ددى؟ تُو شائول اَسْتى!“ ^{۱۳} پادشاه دَزو گُفت: ”ترسِ نَخور؛ چيز خيل ره مينگرى؟“ اُمُو خاتُو دَ شائول گُفت: ”ما يگ روح ره مينگرم كه از زمى بُرو ميبه.“ ^{۱۴} شائول دَزو گُفت: ”شكل شى چى رقم اَسْتَه؟“ اُو گُفت: ”يگ مَرِدِ پيرِ بُرو ميبه كه چپن دَ جان شى اَسْتَه.“ اوخته شائول فاميد كه سموئيل اَسْتَه و اُو قد رُوى خُو دَ زمى خَم شُد و اِحترام كد.

^{۱۵} سموئيل دَ شائول گُفت: ”چرا مَره بُرو اُورده مُزاحِم مه شدى؟“ شائول گُفت: ”ما غدر دَ يگ مُشكِلِ كته گِرِفْتارِ اَسْتُم، چُون فَلَسْطِينِيا دَ جنگ مه اَمده و خُدا از مه رُوى گَشْتَنده و دَز مه جواب نَميديه، نه دَ وسيله انبيا و نه دَ وسيله خواها. پس ما تُو ره كُوى كُدُم تا دَز مه بُوگى كه چيز كار كُنم.“ ^{۱۶} سموئيل گُفت: ”پس چرا از مه سوال مُونى دَ حالِيكه خُداوند از تُو رُوى گَشْتَنده و دُشْمون تُو شُدَه؟“ ^{۱۷} خُداوند اُمُو چيز ره دَ حق تُو كده كه از زبونِ ازمه گُفتد؛ چُون خُداوند پادشاهى ره از دِسْتِ ازتُو گِرِفْتَه و دَ همسايه تُو داوود دده. ^{۱۸} ازى كه تُو از ايدِ خُداوند نَشدى و شِدْتِ غَضَبِ ازو ره دَ خِلافِ عماليقيا دَ جاي نوردى، امزى خاطر خُداوند اِمروز اى كار دَ حق ازتُو كده. ^{۱۹} علاوه ازى خُداوند اسرائيل ره قد ازتُو قَتى دَ دِسْتِ فَلَسْطِينِيا مِيديه؛ تُو قد باچه هاى خُو صَباح دَ پيشِ ازمه ميبى و خُداوند لَشْكِرِ اسرائيل ره ام دَ دِسْتِ فَلَسْطِينِيا تسليم مونه.“

^{۲۰} شائول يگ دم قد تمامِ جِسْمِ خُو دَ رُوى زمى اُفتَد، چُون از تورايِ سموئيل غدرِ ترس خوردد؛ امچنان دَزو هيچ قُوْتِ نَمندد، چُون اُو دَ تمامِ روز و تمامِ شاو نان

نخوردند. ^{۲۱} اُمُو خاتُو دَ شائول نَزْدِیکِ شُد و دِیدِ که اُو سَخْت و وَحْشَت زَدَه شُدِه؛ اوخته دَز شی گُفت: ”اینه، کَنیز تُو دَ توره تُو گوش دَد؛ ما خُون خُو ره دَ قَفِ اَلْغِه خُو گَرِفْتُم و چِیزای ره که دَز مه گُفتی اِطاعَت کُدم. ^{۲۲} پس آلی، اُطفأ توره کَنیز خُو ره بَشَنو و بیل که یگ اُغمه نان دَ پِیش تُو بیلُم تا بُخوری و قُوت پَیدا کده دَ راهِ خُو بوری.“

^{۲۳} اُو اِنکار کده گُفت: ”ما نَمُوخورُم.“ مگم وختی خِدْمَتگَرای شی و اُمُو خاتُو قَتی شُدِه کَلو شَلَه شُد، اُو دَ توره ازوا گوش دَد و از زمی باله شُدِه دَ بَلَه یگ چارپایی شِشَت. ^{۲۴} اُمُو خاتُو یگ گوسلَه چاغی دَ خانه دَشَت؛ اُو دِستی اُمُو گوسلَه ره کُشت و یگ مِقدار آرد ره خَمیر کده نان های فطیر پُخته کد. ^{۲۵} اوخته اونا ره دَ پِیش شائول و خِدْمَتگَرای شی اِشَت و اونا خورد. بعد ازو اونا باله شُد و دَ امزُو شاو رَیی شُد.

فَلَسْطِینِیا دَ بَلَه داوود اِعْتِماد نَمونَه

^{۲۹} ^۱ فَلَسطِینِیا پگ لشکرای خُو ره دَ اَفیق جَم کد و اِسْرائِلیا دَ نَزْدِیکِ چِشمِه که دَ یزرعیل اَسْتَه خِیمه زَد. ^۲ وختیکه حُکمرانای فَلَسطِینِیا قد دِستَه های صد نفری و هزار نفری خُو تیر موشد و داوود و نفرای شی قد اَخِیش دَ پُشتِ ازوا مورفت، ^۳ قومندانای فَلَسطِینِیا گُفت: ”ای اِبرانیا دَ اِینجی چی مونه؟“ اَخِیش دَ قومندانای فَلَسطِینِیا گُفت: ”ای داوود اَسْتَه که یگ زمان خِدْمَتگَارِ شائول پادشاهِ اِسْرائیل بود؛ ای از روزها و سال ها قد ازمه اَسْتَه. از روزی که دَ پِیشِ ازمه اَمده تا اِمروز دَز شی کُدم عَیب نَدِیدیم.“

^۴ لیکن قومندانای فَلَسطِینِیا دَ بَلَه ازو قار شُد و دَزو گُفت: ”ای آدم ره پس رَیی کُو تا دَ جای بوره که تُو بَلده شی تعین کدے؛ ای نَباید قد ازمو دَ جنگ بوره، نَشْنه که دَ حینِ جنگ دَ خِلافِ ازمو باله شْنه. چُون ای آدم دَ وسِیلَه چِیزخِیل مِیتَنه قد

بادار خُو آشتی شنه؟ آیا قد تسلیم کدون سر نفرای ازمو ای کار نموشه؟^۵ آیا ای
امو داوود نیبه که خاتونو رقص کده و بیت خاندنه د یگدیگه خُو موگفت:

‘سائل هزاران دشمنون خُو ره کشته

و داوود دهها هزار دشمنون خُو ره.’“

^۶ اوخته آخیش داوود ره کوی کد و دزو گُفت: “د زندگی خداوند قسم که تو یگ
آدم راست-و-صادق آستی و ما خوش آستم که تو قد ازمه د لشکر بوری و
بییی، چون از روزی که د پیش مه آمدی تا امروز ما از تو بدی ندیدیم، لیکن د
سر حکمرانا خوش نخوردی. ^۷ پس آلی تاو خورده بخیر-و-سلامت پس بورو؛
هیچ کاری نکو که د کله حکمرانای فلسطینیا بد بخوره.” ^۸ داوود د آخیش گُفت:
“ما چی کدیم؟ از روزی که ما د پیش تو آمدم تا آلی ره د خدمتگار خُو چی
دیدیم که ما د جنگ نیم و قد دشمنای بادار خُو پادشاه جنگ نکم؟” ^۹ آخیش د
جواب داوود گُفت: “ما میدنم که تو د نظر ازمه رقم ملایکه خدا بے عیب آستی،
لیکن قومندانای فلسطینیا گُفت که، ‘او قد ازمو د جنگ نیه.’” ^{۱۰} پس آلی صباحگاه
باله شده قد خدمتگرای بادار خُو سائل که قد تو آمده پس بورو. ارے صباحگاه
باله شو و امی که روشنی شد، حرکت کنید.” ^{۱۱} پس داوود قد نفرای خُو
صباحگاه باله شد تا پس د سرزمین فلسطینیا بوره و فلسطینیا د یزرعیل بر شد.

داوود د بله عمالیقیا پیروز موشه

^{۳۰} وختی داوود و نفرای شی د روز سوم د صیقلگ رسید، دید که عمالیقیا د
بله منطقه های جنوب و د بله صیقلگ حمله کده و صیقلگ ره زده د آتش
سوختنده ^۲ و خاتونو ره قد تمام کسای که د منه شی بود ریزه و کته ره اسیر کده
برده. اونا هیچ کدم ازوا ره نکشتد، بلکه اونا ره گرفته د راه خُو رفتد.

^۳ وختی داؤود و نفرای شی د شار آمد، دید که شار د آتش سوخته و خاتونو، باچه ها و دختران ازوا اسیر شده. ^۴ اوخته داؤود و مردای که قد شی بود آواز خو ره بلند کده چخرا کد، د اندازه که دزوا دیگه قوت نمند که چخرا کنه. ^۵ دو خاتون داؤود، آخینوعم یزرعیلی و ابیجایل بیوه نابال کرملی ام اسیر شدد. ^۶ داؤود سخت زیر فشار بود، چون مردم د باره سنگسار کدون شی توره موگفت، چراکه اوقات تمام مردم بخاطر باچه ها و دختران ازوا غدر تلخ بود. لیکن داؤود خود ره د کومک خداوند، خدای خو قوی کد.

^۷ اوخته داؤود د ابیاتار پیشوا باچه اخیملک گُفت: ”ایفود ره د پیش ازمه بیر.“ و ابیاتار ایفود ره د پیش داؤود اُورد؛ ^۸ و داؤود از خداوند هدایت طلب کده گُفت: ”اگه امو گروه ره دُمبال کنم، آیا اونا ره گیر مونم؟“ خداوند دزو گُفت: ”دُمبال کو؛ چون حتماً اونا ره گیر مونی و اسیرا ره نجات میدی.“ ^۹ پس داؤود و شش صد نفری که قد شی قتی بود حرکت کد و د دره بسور آمد؛ اوخته کسای که از پای مند د اُمونجی ششت. ^{۱۰} پس داؤود و چارصد نفر د دُمبال کدو ادامه دد و دُوصد نفر د اُونجی ششت، چون اونا د اندازه منده شدد که از دره بسور تیر شده نتست.

^{۱۱} اونا یگ مصری ره د بیابو پیدا کد و او ره د پیش داؤود اُورد؛ اوخته دزو نان دد که بخوره و او دد که وچی کنه. ^{۱۲} اونا امچنان یگ ثوئه کیک انجیر و دو دانه کیک کشمشی دزو دد. وختیکه او خورد دم شی پس آمد، چون او مدت سه روز و سه شاو نه نان خورد و نه او وچی کدد.

^{۱۳} داؤود دزو گُفت: ”د کی تعلق دری و از کجا استی؟“ او گُفت: ”ما یگ جوان مصری و غلام یگ آدم عمالیقی استم. ما سه روز پیش ناجور شدم و امزی خاطر بادار مه، مره ایله کد. ^{۱۴} مو د بله کریتیا د جنوب، د بله بعضی منطقه های یهودا و د بله منطقه کالیب د جنوب حمله کدی و صیقلگ ره د آتش سوختندی.“

۱۵ داؤود دَزُو كُفْت: "آيا مَرِه دَ پيشِ امزُو گروه رَسَنده مِيتَنی؟" او كُفْت: "بَلَدِه مه دَ خُدا قَسَم بُخور كه مَرِه نَموكُشی و دَ دِسْتِ بادار مه تَسْلیم نَمونی، اوخته ما تُو ره دَ پيشِ امزُو گروه مِیرَسَنم."

۱۶ وختیکه او داؤود ره دَ پيشِ ازوا رَسَنده، داؤود ديد كه اونا دَ رُوی زمی دَ هر سُو تیت آسته و مُوخوره و وُچی مونه و جشن برپا كده، چراكه اونا از سرزمینِ فَلَسطینیا و از مُلكِ يهُودا غَدَر كَلو وُلجه اُورِد. ۱۷ داؤود اونا ره بعد از آفتو شِشتو تا شامِ روزِ ديگه شی زد، دَ اندازه كه يگِ ازوا ام خطا نَخورد بغير از چارصد مردِ جوان كه دَ بِلِه اُشْترا سوار شُدِه دُوتا كد. ۱۸ داؤود تمام چيزای ره كه عماليقيا بُرده بود، پس گِرِفْت و دُو خاتُون خُو ره ام نجات دَد. ۱۹ هيچ چيزِ ازوا كَم نَشُد، نه كُتِه و نه ريزه، نه باچه ها و دُختر و نه ام وُلجه و هر چيزی كه اونا قد خُو بُرِد، بلكه داؤود پگ شی ره پس اُورِد. ۲۰ داؤود پگ گله و رمه ره گِرِفْت و مردُم اونا ره پيشلون چارپايای ديگه هِي كده موكُفْت: "ای وُلجه از داؤود آسته."

۲۱ اوخته داؤود دَ پيشِ امزُو دُوصد نفر آمد كه از شِدْتِ مندگی نَتِنَسْتد از پُشت شی بوره و داؤود اونا ره دَ دَرِه بسور ايله كُد. اونا دَ دَمِ راهِ داؤود و دَ دَمِ راهِ نفرای كه قد شی قتی بود آمد و داؤود غَيْتِيكه دَ نَزديكِ ازوا رسيد قد ازوا احوال پُرسی كد. ۲۲ ليكن پگِ آدمای شَرير و بَدكار از مينكلِ نفرای كه قد داؤود رَفْتد كُفْت: "ازی كه اونا قد ازمو نَرَفْت، مو از وُلجه كه پس اُورِدی هيچ چيزِ دَزُوا نَمیدی؛ فقط هر مرد مِيتَنه كه خاتُو و اولادای خُو ره بگيره و بوره." ۲۳ مگم داؤود كُفْت: "آی برارون مه، دَ باره امزی چيزا كه خُداوند دَز مو دده ای رقم فِكْر نكنيد؛ بَدنيد كه خُداوند از مو حِفاظَت كد و امو گروه ره كه دَ بِلِه مو حمله كُد دَ دِسْتِ مو تَسْلیم كد. ۲۴ كِي دَزِي باره توره شَمو ره گوش مونه؟ چُون حَقِ كسی كه دَ جنگ موره و حَقِ كسی كه دَ پيشِ اسباب ها مِيشينه برابر آسته؛ تَقسيمِ ازوا بايد يگِ رقم بَشه." ۲۵ امزُو روز بعد داؤود ای ره دَ اسراييل يگِ قانون و حُكم

قرار دَد که تا امروز ادامه دَره.

^{۲۶} وختیکه داوود د صِقَلگ رسید، اُو یگ حصّه وُلجه ره بَلده ریش سفیدای یهودا، که دوستای شی بُود ری کده گُفت: ”اینه، ای یگ تحفه از وُلجه دُشمنای خُداوند بَلده از شُمُو آسته.“ ^{۲۷} امی تحفه بَلده مردُم بیت-ئیل بُود، بَلده مردُم راموت جنُوبی، بَلده مردُم یتیر، ^{۲۸} بَلده مردُم عروعر، بَلده مردُم سفموت، بَلده مردُم اِشتموع، ^{۲۹} بَلده مردُم راخال، بَلده مردُم شارای یرحمئیلیا، بَلده مردُم شارای قینیا، ^{۳۰} بَلده مردُم حُرما، بَلده مردُم بور-عاشان، بَلده مردُم عتاک، ^{۳۱} بَلده مردُم حبرون و بَلده تمام جایای که داوود و نفرای شی دزوا رفت-و-آمد مَوکد.

مَرگِ شائول و باچه های شی

۳۱ ^۱ دَ امزُو غیت فَلَسطینیا قد اسرائیل جنگ کد و مردای اسرائیل از پیش فَلَسطینیا دوتا کد و غدرِ ازوا دَ کوهِ جَلبوع کُشته شُدِه اُفتد. ^۲ فَلَسطینیا شائول و باچه های شی ره دُمبال کد و اونا یوناتان، آبیناداب و مَلکیشوع باچه های شائول ره کُشت. ^۳ جنگ دَ بَله شائول شِدّت گِرِفت و تیراندازا اُو ره گِردگیره کد و اُو دَ وسیله تیراندازا سخت زخمی شُد. ^۴ اوخته شائول دَ سلاح بَردار خُو گُفت: ”شمشیر خُو ره بَکش و دَ کوره مه چقی کُو تا امی ناختنه ها اَمده مَره زخم نَزنه و مَره ریشخند نکنه.“ مگم سلاح-بَردار شی اُو کار ره نکد، چُون کَلو ترس خورده بُود. پس شائول شمشیر خُو ره گِرِفته خود ره دَ بَله شی اَندخت. ^۵ وختی سلاح-بَردار شی دید که شائول مُرده، اُو ام خود ره دَ بَله شمشیر خُو اَندخت و قد ازو قتی مُرد. ^۶ دَ امزی رقم شائول و سه باچه شی قد سلاح بَردار شی و پگ نفرای ازو یگجای دَ امزُو روز مُرد. ^۷ وختی اسرائیلی های که دَ دیگه طرفِ دَره و دَ اُو طرفِ دریای اُردُن بُود دید که مردای اسرائیل دوتا کده و شائول و باچه های شی کُشته شُدِه، اونا شارای خُو ره ایله کده دوتا کد و فَلَسطینیا اَمده دزوا جای-د-جای شُد.

^۸ صَبَايِ امزُو رُوزِ وختی فَلَسطِینیا بَلدِه لُجِ کدُونِ کُشته شُدِهها اَمَد، اُونَا جَسَدِ شائول و سِه باچِه شی ره که دَ کوهِ جَلبوعِ اُفتده بُود پيدا کد. ^۹ اوخته اُونَا سرِ شائول ره بُريد و سلاحِ شی ره از جانِ شی بُر کده دَ سرزمینِ فَلَسطِینیا دَ هر طرفِ رَیي کد تا دَ بُتخانه های خُو و دَ قومِ خُو خوشخبری بدیه. ^{۱۰} اُونَا سَلَاحِ شی ره دَ بُتخانه عَشْتاروت ایشْت و جَسَدِ شی ره دَ دیوالِ شارِ بَیت-شان اوزو کد.

^{۱۱} لیکن وختی باشنده های یابیشِ جلعاد دَ باره چیزی که فَلَسطِینیا دَ حقِ شائول کدُ شَنِید، ^{۱۲} پگِ مَرْدایِ جِرگَتوی ازوا باله شُدِه تمامِ شاو سَفَرِ کد و جَسَدِ شائول و جَسَدِ های باچهگون شی ره از دیوالِ بَیت-شان گِرِفْتِه پس دَ یابیشِ اَمَد و اُونَا ره دَ اُونجی سوختند. ^{۱۳} بعد ازو اسْتُغونای ازوا ره گِرِفْتِه دَ تی دِرختِ گَزِ دَ یابیشِ دَفنِ کد و بَلدِه هفت روزِ روزه گِرِفْت.